Debi Gliori

Magie de-a dreptul ucigătoare

ORIENT JUNIOR

Comentarii despre
Magie de-a dreptul ucigătoare:

„O poveste frumoasă şi veselă... o carte care radiază bucurie”
Independent

„Originală, provocatoare, distractivă şi, fără îndoială, ciudată... caldă şi hazoasă, un stil literar personal care debordează de energie.
Guardian

„De-a dreptul strălucită... plină de hohote şi calambururi... Şi... cel mai reuşit personaj vrăjitoare pe care l-am întâlnit vreodată.
Bookseller

„Gliori... demonstrează înclinaţie pentru comedia sălbatică, pentru invenţiile lingvistice şi pastişe. *Magie de-a dreptul ucigătoare* ne prezintă o mulţime de fiare mitice, o doică ce are multe asemănări cu Mary Poppins, un păianjen vorbitor şi chiar Mafia... Splendidă scriere!”
Daily Telegraph

„Temperamentală, peste cele mai bune cărţi pentru copii, distracţie grozavă şi interactivă... o scriere frumoasă şi veselă.
Booksfor Keeps

În seria *De-a dreptul ucigătoare* va mai apărea
Vicleşuguri de-a dreptul ucigătoare

Cuprins

Dramatis Personae
Măreţe case scoţiene
Candidatul ideal
Clenci ridicat
Angajarea Florei
Oleacă de Căcuţa
Unde pe faţa Pământului?
Şobolanii Electronici
Rămăşagul
Fiarele din pivniţă
Arahnide în pod
Acasă cu di S'Embowelli
Nimic pe gură
Noaptea de-afară
Şi noaptea dinăuntru
Magie pentru începători
O mică istorie a familiei
Şobolani Electronici Redux (readuşi pe scenă)
Căcuţa prinsă-n reţea
Pronto primeşte ajutor
Un şnaps niţel cam fierbinte
Arahnide cu atitudine
Un călduros bun venit
Din nou şnapsul fierbinte
Tarantella face treaba
Partea însângerată
Atilla la rece
Râul de-aici vine
O livră de carne
Te-ai ars!
Muzica de cimpoi
Răzbunarea şnapsului fierbinte
Un vânt cu aroma de brioşe
Sfârşitul jocului
Oleacă de confuzie
O simplă schimbare de noroc
Sortaţi
Gustul verii înotând cu crocodilul

Pentru familia mea şi alte creaturi

Cu adâncă mulţumire Consiliului Scoţian al Artelor, care a ţinut lupul departe de uşă, precum şi frumoasei coaste vestice a Scoţiei care mi-a fost sursă de inspiraţie

Dramatis Personae

FAMILIA

TITUS STREGA-BORGIA – eroul de doisprezece ani

PANDORA STREGA-BORGIA – eroina de zece ani

CĂCUŢA STREGA-BORGIA- sora lor de paisprezece luni

SIGNOR LUCIANO *şi* SIGNORA BACI

STREGA-BORGIA – părinţii celor mai sus-numiţi

STREGA-NONNA – Stră-Stră-Stră-Stră-Stră-Stră-Străbunica (păstrată criogenic) a lui Titus, Pandora şi Căcuţa

BUNII SERVITORI GĂSIŢI CU GREU

DOAMNA FLORA MCLACHIAN – bonă pentru Titus, Pandora şi Căcuţa

CLENCI – majordom

OALĂ-SUB-PRESIUNE – bucătăreasă

ANIMALELE

MULTITUDINA – şobolan, mamă a multitudinilor şi animalul de casă al Pandorei

TARANTELLA – păianjen cu atitudine

SAB, FFUP şi KNOT – animale mitice cuibărite în temniţa castelului

TOCK- crocodil, locuitor în şanţul cu apă al castelului

FILIERA ITALIANĂ:

DON LUCIFERDI S'EMBOWELLI BORGIA – frate vitreg al lui Luciano Strega-Borgia

DON CHIMERA DI CARNE BORGIA – bunicul (decedat) al lui Titus, Pandora şi Căcuţa

PRONTO – *Consigliore* (sfătuitor) al lui Don Lucifer

Orice asemănare cu persoane aflate în viaţă sau decedate este pur întâmplătoare, dar autoarea doreşte să aducă la cunoştinţă existenţa unei similarităţi între ea însăşi şi Tarantella.

Extras din revista MĂREŢE CASE SCOŢIENE PE CARE NU VI LE PERMITEŢI (*ediţia iunie 1987*)

STREGASCHLOSS, ARGYLL şi BUTE

Această proprietate, situată la trei mile depărtare de micuţul oraş montan Auchenlochtermuchty (*populaţie: 786 de locuitori*), *oferă privirilor cele mai minunate privelişti din Kyles, Mhoire Ochone. Plasată în mijlocul a 500 de acri de pădure străveche, mărginită de frumuseţile sălbatice ale lanţului muntos Bengormless, clădirea însăşi constituie o perlă arhitectonică.*

Ridicată în anii 1400 după model austriac, castelul afişează câteva turnuri, un şanţ cu apă (*podul basculant a fost folosit drept lemn de foc pe perioada crizei petrolului, din anul 1732*), *precum şi un model deosebit de temniţă, rareori întâlnit pe asemenea proprietăţi.*

Moşia aparţine clanului Strega-Borgia din anul 1645, când a fost obţinută în loc de chirie de către Malvolio di S'Enchantedino-Borgia, de la Campbell Caravanserus de Lochnagargoyle. Denumirea sa încântătoare şi neobişnuită face referiri la moştenirea italiană a familiei, precum şi la stilul germanic arhitectural al casei.

(*Circulă zvonul că fantoma bunicii lui Malvolio încă mai poate fi văzută umblând prin cramă.*)

Candidatul ideal

De la o fereastră de sus, se zgâiau trei perechi de ochi. Cei şase ochi urmăreau cum o femeie durdulie tocmai depăşea şanţul din jurul castelului, aparent fără să se sinchisească de ucigătorul Tock ce moţăia în adâncuri.

— A treia pe săptămâna asta, remarcă o voce.

— A patra, dacă o calculezi şi p-aia pe care a înfulecat-o Tock la micul dejun, spuse o a doua voce.

Cea de-a treia pereche de ochi clipi. Prea mică să vorbească, stăpâna lor se întrebă dacă *asta* era oare în stare să schimbe scutece şi să murmure cântecele de leagăn menite să adoarmă un pui de vrăjitoare.

Observând în cele din urmă crocodilul, în vreme ce traversa şanţul, doamna McLachlan urcă treptele, se prăbuşi greoi pe un grifon de piatră ce păzea uşa de la intrare şi privi de jur împrejur. Scotoci în fundul unei poşete ponosite, de unde scoase un anunţ mototolit dintr-un ziar şi o pereche de ochelari de citit. Potrivindu-şi ochelarii pe vârful nasului, femeia reciti:

Urgent, se caută persooană, energicădrept bonă ajutor de mamă, pentru Titus (12 ani), Pandora (10 ani) şi Căcuţa (14 luni). Candidata ideală va trebui să ajute cu plăcere la câteva din treburile casei, să fie o bună cunoscătoare a instalaţiilor sanitare şi a medianei veterinare, să aibă noţiuni de criogenie şi să ştie instinctiv cum se fac cartofii prăjiţi crocanţi pe dinafară şi moi pe dinăuntru. Ore de lucru şi salariu negociabile.

— Trage adânc aer în piept, Flora, îşi comandă doamna McLachlan. Relaxează-te. Nu este vorba decât despre o slujbă cât se poate de normală, care nu necesită vreun fel de aptitudini pentru magie. Imaginează-ţi scutece. Ceaiuri, iepuraşi pufoşi şi cântece de leagăn...

Femeia împături la loc anunţul şi-l îndesă în geantă.

— Vrei să uiţi trecutul? Continuă ea. Acum ai şansa să-l laşi în urma ta. Din clipa în care ai să păşeşti înăuntru, ai să uiţi c-ai fost vreodată vrăjitoare.

Deasupra capului femeii, frontonul era ornat cu heruvimi ce priveau cu luare-aminte prin aglomeraţia de lilieci de piatră. Cel mai respingător dintre aceşti heruvimi avea un ochi ce nu fusese sculptat în piatră, ci îmbrăcat în plastic negru, un ochi care se deschise uşurel, se roti încet şi, în cele din urmă,

îşi poziţionă cristalinul asupra femeii de mai jos.

De sus, din observator, Titus şi Pandora o examinau pe noua bonă privind ecranul televizorului cu circuit închis. Căcuţa se târa în patru labe pe podeaua prăfuită, dând la răstimpuri peste păianjeni morţi pe care-i îndesa în gură.

— Lasă-mă să văd, zise Titus.

— Stai puţin, că mă uit în geanta ei acum. Am să mut niţel câmpul de observaţie.

— Lasă-mă *să văd*, zise Titus.

— Tu ar trebui să ai grijă de Căcuţa. Eu am tot făcut asta în pod, acum e rândul tău... ah, ce scârbos!

— Ce?

— Are păr pe picioare...

— N-ai vrea să nu-mi mai prezinţi imaginea fragmentată pe bucăţele? Lasă-mă şi pe mine să văd!

— E agitată, Titus, poftim, vezi şi singur. Prea bine, asta-i de înţeles.

Pandora se ridică şi-şi abandonă locul în favoarea fratelui ei. Titus apăsă nişte taste şi mişcă mouse-ul cu uşurinţa unui expert. Ecranul din faţa sa se umplu cu prim-planuri ale feţei pretendentei la postul de bonă.

— E tare *boşoroagă*! Gemu el.

— Da’ nu pe cât era ridată aia de luni. O mai ştii? Aia care mi-a spus Pannetone şi şi-a lăsat urmele de ruj peste tot pe Căcuţa?

— Aha, şi-aia era chiar mai bună decât ailaltă care-i tot dădea cu importanţa dietei în creşterea copiilor şi care zicea că, dacă primeşte *ea* slujba, o să facă tot posibilul să mâncăm o zi varză de Bruxelles, şi-n cealaltă, varză normală.

— Bonă de coşmar venită drept din iad, concluzionă Pandora.

— Oare de ce-o merge jos baba asta cu picioare păroase? Se întrebă Titus şi lăsă să apară pe ecran screensaver-ul.

Imaginea candidatei ideale apucând-o în jos, pe scări, fu înlocuită rapid cu fundalul generat de computer: lilieci violeţi ce-şi scuturau aripile.

— Haide, plod mirositor, spuse el şi-şi ridică sora mai mică, după care deschise uşa făcându-i loc Pandorei.

— Doar *n-a făcut* pe ea, nu-i aşa? O fixă Pandora pe Căcuţa.

— Ah, ba da, ai comis-o, este, odioaso?! Puah!... Titus o ţinea pe Căcuţa la distanţă de un braţ. Hai să mergem s-o cunoaştem pe bonă, da?

— Să ne îmbrăcăm de ocazie? propuse Pandora. Făină în păr? Sânge pe buze? Colţi?

— Cam aşa, spuse Titus, nu prea entuziasmat. Cu tot cu şobolani?

— Perfect, îi strigă Pandora peste umăr şi o apucă la goană pe scări, ţinându-se de nas. Deşi dosul lui Căcuţa ar trebui să fie de ajuns să alunge orice bonă din lumea asta.

Titus o urmă pe trepte în jos, respirând pe gură. Deschise uşa bucătăriei

şi oftă. La început, era distracţie mare la interviul luat bonelor candidate – le erau prezentate şobolăniţa însărcinată, Multitudina, apoi Strega-Nonna îngheţată bocnă, crocodilul Tock şi celelalte creaturi care te îndemnau la răcnete, toate făcând parte din viaţa de la castel, dar după ce vedeai cum bonele păleau la faţă şi începeau să clipească de douăzeci de ori, şi chiar mai mult, noutatea şi veselia începeau să ruginească. S-o spunem pe aia dreaptă, devenise plictisitor. Bonele erau plicticoase. Era plictisitor să le sperii, iar să le asculţi cum încearcă să intre în graţiile familiei era megaplictisitor.

Titus o privi pe Pandora care-şi presără făină în păr, pregătindu-se s-o salute pe nou-venita bonă.

— Chiar *trebuie* s-o întâmpinăm? rosti Titus, deschizând frigiderul şi holbându-se la deprimantele rafturi goale.

— Dacă n-o facem, zise Pandora pe un ton folosit pentru a explica nişte idei măreţe unor mogâldeţe cu un indice şi mai mic de inteligenţă, e foarte posibil ca mama s-o şi angajeze, şi-o să ne trezim cu cineva la fel de oribil ca aia care-a zis: „Indiferent cât de tare mă doare să recunosc, copiii mai au nevoie din când în când de câte o palmă zdravănă pentru binele lor”.

Titus trânti uşa frigiderului, după care îi trase un şut. Tare.

— Mă întreb dacă are un gust la fel de oribil ca vocea? spuse el.

Pandora o scoase pe Căcuţa din găleata cu îngrăşământ natural, îi turnă o mână de făină peste cap şi-i zâmbi fratelui.

— Numai Tock e-n stare să-ţi răspundă la aşa o întrebare, rosti ea.

Sus se auzi sunând clopoţelul.

Clenci ridicat

Acompaniat de sunete care-i făceau dinţii să scrâşnească, Clenci desfăcu încuietori, deschise lacăte şi întoarse o cheie impresionantă într-o broască ruginită.

— Tu ai sunat? întrebă el, deşi era cât se poate de evident.

Clenci era adeptul clasicului costum de majordom, constând într-o cămaşă albă, cravată şi jachetă negre. Admirându-şi pentru a şaptesprezecea oară în dimineaţa aceea reflecţia în oglinda din hol, chibzuia că întregul efect era făcut praf de privelişte a genunchilor păroşi ce i se iţeau sfioşi de dedesubtul unui kilt de provenienţă incertă.

Se scarpină furios, căci, înainte să ajungă uniformă de majordom, kiltul ăsta fusese folosit pe post de pătură pentru câini. În toate celelalte privinţe, slujba de majordom la castel i se părea perfectă: primea un salariu considerabil, se putea folosi de o mică maşină japoneză, locuia în trei camere de la mansardă, şi toate acestea drept răsplată pentru bunele sale maniere faţă de uşa de la intrare, pentru abilitatea cu care călca ziarele şi cu care purta pe o tavă de argint corespondenţa de dimineaţă. Numai că-l obligau să poarte fusta asta hidoasă de lână!

Încruntându-se amarnic, Clenci deschise uşa. În prag se afla o femeie, cam între două vârste, rotunjoară şi cu o geantă de plastic mare şi ponosită din care răzbătea miros de levănţică.

— Bună dimineaţa, spuse ea, ridicându-şi ochii de la genunchii lui Clenci, spre a-i prinde privirea. Am o întâlnire cu doamna Borgia.

Dând dovadă de lipsă momentană de maniere, Clenci o măsură din ochi. „R”-ul femeii se rostogolise de parcă ar fi fost torsul profund al unei mâţe aflate lângă vatră, dar ritmul săltăreţ al vocii amintea de ţânţari, muşchi de copac, lână de oaie prinsă în sârmă ghimpată şi de revenirea la poziţia iniţială a scaieţilor peste care ai călcat. Pentru scurtă vreme, Clenci se simţi purtat înapoi în timp, în tinereţea sa şi azvârlit imediat înapoi în prezent.

— Te mai holbezi mult la mine ca o oaie bolândă, sau ai de gând să mă laşi să intru? Băiete!

Clenci îşi drese glasul, se scutură uşor, apoi rosti:

— Dacă madama ar fi îndeajuns de bună ca să mă chivernisească cu numele ei...?

— Doamne Sfinte, măi flăcăule, dar pompos mai eşti pentru cineva aşa de mic. Mă numesc Flora Morag Fionn Mhairi ben McLachlan-Morangie-Fiddach. Pentru tine, doamna McLachlan. Şi-acum îmi permiţi, te rog?

Femeia se strecură pe lângă Clenci şi pătrunse în vastul hol de primire din StregaScholss.

Soarele de dimineaţă scotea la lumină faptul că, din păcate, locuinţa fusese destul de neglijată. Pânze de păianjeni atârnau de tavan, candelabrul de cristal nu lucea câtuşi de puţin, iar şemineul de marmură era înţesat cu plicuri mototolite. Inhalând acest aer încărcat cu arome de ceară de albine amestecată cu miros de câine bătrân şi cu un iz de lemne de foc şi scutece preapline, doamna McLachlan îşi croi drum până în dreptul unei mese impunătoare din hol, acoperită cu facturi, scrisori, cataloage lucioase, tot soiul de hamuri, frânghii şi lanţuri, precum şi câteva zgărzi de câine excesiv de mari.

Clenci închise uşa de la intrare, trecu grăbit pe lângă doamna McLachlan şi îi permise să intre în cea mai întunecată şi mai deprimantă încăpere din StregaSchloss.

— Odaia de descurajare, madamă. Dacă o să luaţi un loc, am să-i comunic *signorei* Strega-Borgia c-aţi ajuns.

Clenci o înghesui pe doamna McLachlan în strâmta sală de aşteptare şi închise uşa în urma ei.

— O McLachalan-Morangie-Fiddach! Mormăi el în barbă. Probabil că şi-a adus propriul kilt.

În vreme ce paşii majordomului se îndepărtau de-a lungul coridorului, doamna McLachlan se căzni să distingă singurul loc de stat aflat în odaia de descurajare. Era vorba despre o canapea care arăta pe cât de neprimitoare putea fi, fără să aibă sârmă ghimpată, nici indicatoare mari cu „Nu te apropia sau haite de dobermani aflaţi în patrulare. Doamna McLachlan aşteptă. De undeva, de la o oarecare distanţă, un pendul bătu ora exactă. De şi mai departe, se auzi un telefon sunând de câteva ori, după care se opri.

Femeia împunse cu degetul o pernuţă de pe canapea şi oftă. În ciuda celor ce-şi promisese nu demult, traversa exact unul din acele momente în care o fărâmă de magie i-ar fi uşurat din plin traiul. Furişă o privire scrutătoare de jur împrejur, asigurân-du-se că nimeni nu putea vedea ce avea de gând să facă, şi-şi deschise geanta. De undeva din fundul genţii scoase la lumină o cutie micuţă de plexiglas. Desfăcu o încuietoare secretă şi numaidecât apăru un ecran minuscul, ce lăsa să se întrevadă tastatura de dedesubt. Femeia aruncă grăbită o privire peste umăr, îşi fixă limba între dinţi, sporindu-şi puterea de concentrare, şi clapetă Arcuri, apăsă un buton denumit Gunoi, apoi reclapetă Pene de gîscă, după care apăsă pe un alt buton numit Înlocuieşte. Îndreptă cutiuţa spre canapea şi-şi scoase limba dintre dinţi.

Urmă un zgomot asemănător cu cel făcut de cineva lovit în stomac cu un jeleu imens. Ca un fel de *vufff*! Canapeaua arăta de parcă tocmai ar fi ieşit din runda a 3-a de box cu un campion la categoria grea. Se prăbuşi, se umflă şi se prelinse complet tasată. Să nu fi fost o sofa, ar fi avut un acces de tuse şi şi-ar fi scuipat câţiva dinţi sparţi. Acum arăta ca şi cum te-ai fi putut aşeza, fără să trebuiască să te lupţi pentru asta.

Doamna McLachlan zâmbi. Vârî cutia de plexi-glas la loc în geantă şi se prăbuşi pe canapea. Sofaua se dădu bătută. De undeva un orologiu o anunţă că se făcuse şi un sfert.

Angajarea Florei

Titus porunci sec:

— Stai *pe loc*!

— Încerc, zise Pandora, însă Căcuţa vrea să ţină ea rujul... Nu! *Căcuţa*! Scuipă-l *afară*! Uită-te la ea, Titus, arată de zici c-ar fi căzut de la cine ştie ce înălţime şi şi-a folosit buzele pe post de frână. Ah, Căcuţa, încetează cu balele astea!

— Ce copil dezgustător, grăi Titus iubitor. Cred că arată perfect ca nadă pentru doici, nu-i aşa, Căcuţa?

Se trase înapoi să admire efectul. Buza de jos a bebelui tremură cu o prevestire de rău.

— Iar acum plânge... ţi-am spus eu c-o să arate perfect, mai zise Titus, întorcându-se pentru a rânji propriei imagini reflectate în oglindă.

Pandora o trecu pe Căcuţa pe celălalt şold şi-i dădu un biscuit pe jumătate mâncat. Oprită din orăcăit de apariţia mâncării, Căcuţa îşi ridică ochii către sora ei mai mare, după care riscă o privire şi spre Titus.

— Arăţi de-a dreptul *hidoasă*! Încuviinţă Pandora. Titus rânji, după care puse iute de un sett de colţi ce-lucesc-în-întuneric, îşi mângâie uşor părul lins şi-şi strânse pe gât gulerul mantiei.

— Ar trebui să ţină scamatoria, conchise el.

— Iese una bucată bonă, consimţi Pandora. Ţine-o pe Micuţa-Mirositoare până-mi aranjez voalul.

Îi trecu plodul şi prinse să-şi drapeze capul şi umerii cu o muselină veche de când lumea. Căcuţa se repezi spre colţii lui Titus.

— Dă-te la o parte odată! Îşi înghionti Pandora fratele. Încetează să devorezi oglinda!

Cei trei copii priviră la imaginile lor cuplate. Din oglindă, trei mici vampiri le întorceau uitătura.

— Gata? Titus o înfăşură bine pe Căcuţa în mantia lui şi deschise uşa bucătăriei.

— Te-am *făcut*! Pandora înşfacă ceva de pe masa din bucătărie şi-şi înghesui chestia aia în faţă, pe sub rochie.

— E cumva ce cred eu că este? Mormăi Titus. Ah, Pandora, eşti de-a dreptu' *greţoasă*!

— Exact! rosti Pandora, alunecând în afara bucătăriei într-o trombă de muselină. Să sperăm că bona asta nouă o să fie de aceeaşi părere.

Clenci rămase nemişcat ca o statuie în dreptul uşii din camera descurajatoare, privind cu dezgust cum stăpâna sa, *signora* Strega-Borgia, cădea sub vraja doamnei McLachlan. („*Spune-mi Flora*, *draga mea*.")

Signora Strega-Borgia părea de-a dreptul încântată, în sfârşit, iată şi o persoană *normală*! O persoană ale cărei zile aveau să fie pline de ceaiuri pentru cei mici, de schimbat scutece, de îngânat cântece de leagăn şi de citit poveşti cu familii fericite de iepuri pufoşi. Poveşti în care Mama-Iepure nu era un învăţăcel bătăios într-ale vrăjitoriei, şi nici Tatăl-Ie-pure nu ţopăia în afara vizuinii, jurându-şi să nu se mai întoarcă pe veci...

Cu trei săptămâni în urmă, cuprins de furii, soţul ei, *signor* Strega-Borgia, părăsise ca o furtună casa familiei sale, şi de atunci StregaSchloss fusese cuprins de un văl întunecat. Deşi şcolile erau închise pe perioada verii, nu trecu mult timp până când copiii începură să se răzvrătească, servitorii deveniseră grosolani şi nimeni nu mai răspundea decât în mârâieli monosilabice. Începură să se adune praful şi pânzele de păianjen, dând un aer de neglijenţă întregului castel. Era ca şi cum peste tot ar fi coborât o ceaţă – totul părea colorat în nuanţe de gri şi fiecare zi arăta ca una de luni.

Signora Strega-Borgia îşi reprimă un oftat şi-o privi plină de speranţă pe femeia din faţa sa. Chiar acolo, înaintea ei, înveşmântată în tweed şi cu pantofi de bun gust, părea să fi aterizat o nesperată salvare. Iat-o pe bona McLachlan, care adusese cu ea un suflu din aerul răcoros al munţilor, o boare ce-ar putea mătura praful şi pânzele de păianjen, readucând sclipiri în ochii copiilor şi culoarea în vieţile tuturor. Sau cel puţin să inventeze o tigaie de cartofi prăjiţi care să nu-i facă pe cei mici să râgâie.

Reveria *signorei* Strega-Borgia fu întreruptă de nişte răsuflări grele ce se făceau auzite prin gaura cheii.

— Clenci, îi pofteşti tu pe copii înăuntru? Cred că e momentul să facă cunoştinţă cu noua lor bonă.

Clenci deschise uşa dintr-o smucitură, iar Titus, Pandora şi Căcuţa se rostogoliră în camera de descurajare, văduviţi de încercările lor de a trage cu urechea.

— Dă-te *jos* de pe mine, mugi Pandora, îmi rupi voalul!

— Mi s-au *prins* colţii în porcăria ta de voal, dă-mi drumul la mantie!

Strivită sub greutatea celor doi fraţi prinşi în luptă, Căcuţa prinse să bocească.

— Biata micuţă, se auzi o voce, nu vrei să vii la mine? Aşa, iubire, ce-ai pe faţă, vai, vai, în ce hal eşti!

Doamna McLachlan o luă pe Căcuţa în braţe, o lipi cu blândeţe de pieptul

ei cel primitor şi-i mângâie căpşorul de bebe. Într-o clipită, Căcuţa se simţi la căldură şi-n siguranţă. Îşi înfipse degetul bine supt drept în gura-i mânjită de ruj, se adăposti mai bine în faldurile pieptului şi adormi de îndată.

Pe dinţii diavolului, gândi Clenci, *toana' a primit slujba*!

— N-am văzut-o niciodată pe Căcuţa să facă aşa ceva, grăi *signora* Strega-Borgia pe un ton cuviincios. Vă mulţumesc, doamnă McLachlan. Ia, haide, Titus, Pandora, descâlciţi-vă şi faceţi cunoştinţă cu noua voastră bonă. Dragii mei, aceasta este doamna McLachlan.

— Bună, zise Pandora pe un ton ce trăda o lipsă colosală de interes.

— Mireasa lui Dracula? întrebă doct doamna McLachlan. E-un costum tare fain, draga mea, dar ştii oare că-ţi atârnă un pui de şobolan de corsaj?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Pan! Tună *signora* Strega-Borgia, pierzându-şi cumpătul. Iar i-ai dat drumul Multitudinii cu toată trupa după ea? De câte ori trebuie să-ţi spun că am o părere extrem de proastă faţă de nişte rozătoare care bântuie peste tot!

— Mamă! Nu începe din nou! Gemu Pandora.

— Conte Dracula, o întrerupse doamna McLachlan, după câte văd, v-aţi recuperat dinţii! Colţii sunt la locul lor? O să vă revedem mai târziu la o muşcătură de mâncare?

— Foarte haios, ce să spun, mormăi Titus privin-du-şi pantofii şi evitând contactul vizual cu intrusa.

— Titus, îl avertiză mama sa.

Încet, de parcă şi-ar fi croit drum prin melasă încălţat în rachete de tenis, Titus îşi târşâi picioarele pe covor şi-i întinse femeii o mână cu unghiile roase, în semn de salut. Mâna doamnei McLachlan se simţea caldă şi moale. O îmbunătăţire evidentă faţă de strângerile nervoase şi alunecoase ca de peşte ale celorlalte bone pe care Titus se văzuse nevoit să le suporte în ultima perioadă. Îşi aventură o privire scurtă. Ochii doamnei McLachlan îi întâlniră pe ai lui şi se crâmpoţiră pe dată într-un zâmbet plin de riduri. Titus îşi închise ochii ca o scoică şi-şi promise sie însuşi că n-avea să îmbătrânească niciodată. Îşi retrase mâna, folosind-o pentru a-şi rearanja colţii instabili.

— Când aţi putea începe lucrul, doamnă McLachlan? întrebă *signora* Strega-Borgia.

— Deja am început, draga mea, răspunse doamna McLachlan, mângâind-o pe Căcuţa care încă moţăia.

— Cum rămâne cu hainele dumitale? Cu lucrurile personale?

— O, nu-ţi face griji pentru mine, dragă. Am în geantă tot ce-mi trebuie.

Ceva miroase clar a putred, gândi Clenci. *Nimeni nu călătoreşte cu un bagaj aşa de mic!*

— Asta-i tot, nu? Ceru Pandora o explicaţie. Nici măcar n-ai de gând să te prefaci că ne întrebi dacă *nouă* ne place de ea?

— Ai fi putut să ne întrebi măcar, ştii, adăugă Titus cu reproş în glas.

Adică, da, ştiu că n-o plătim noi sau alte chestii d-astea, dar contează şi părerea noastră, nu?

— *Noi suntem* ăia care vor trebui să-şi petreacă tot timpul cu ea, în timp ce *tu* o să pleci pe-o coadă de mătură la Institutul de Vrăji Avansate sau cum i-o zice, azvârli Pandora fixându-şi mama cu o privire cu care ai fi putut prăji pâinea.

Signora Strega-Borgia lăsă să-i scape un geamăt. Era clar că Titus şi Pandora deveniseră tare înţepaţi de când îi părăsise tatăl, şi cu toate că ea una se obişnuise cu bălăcăriile lor, considera o mare ruşine să-ţi speli rufele în faţa străinilor, chiar dacă străina aici de faţă o poftise să-i spună pe nume, Flora.

— Clenci, arată-i tu doicii camera copiilor, cât am eu o vorbă cu ei. Vă rog să ne scuzaţi o clipă, doamnă McLachlan.

— Spune-mi Flora, draga mea. Târşâindu-şi paşii sub privirea mamei, Titus şi Pandora o urmară de-a lungul coridorului până ajunseră afară, în lumina grădinii de zarzavaturi. Păsările cântau, albinele zumzăiau, iar undeva departe o maşină de tuns iarba se bâlbâi, tuşi şi se opri. Strălucirea soarelui îl făcu pe Titus să-şi închidă ochii şi să se încrunte fioros. *Are de gând să ne spună că Vremurile Sunt Grele*, cugetă Titus. *Din nou*. *Şi cum noi toţi ar Trebui Să Facem Compromisuri*. *Din nou*.

Pandora privi puiul golaş de şobolan pe care-l culesese de pe rochie. *Fac prinsoare că mama ta nu te scoate în grădină pentru O Vorbă Cu Copiii*, gândi Pandora, *fac prinsoare că doar te muşcă niţel de ureche şi-ţi spune să-ţi vezi mai departe de rosul cablurilor electrice*.

— E oare nevoie să fiţi în halul ăsta de insuportabili? Sâsâi *signora* Strega-Borgia.

Cum nu se făcu auzit niciun răspuns, femeia cotrobăi adânc în buzunare de unde scoase o pereche de foarfeci de grădină. Alese la nimereală un dafin nevinovat şi continuă:

— Cu fiecare bonă de până acum... HARŞT!... nici măcar un zâmbet, o încercare să fiţi politicoşi... HARŞT! Aţi fost cât se poate de clari... HARŞT!... c-aţi prefera mai bine să muriţi. HARŞT! Dar la asta de acum ce vi se mai pare îngrozitor? HARŞT!

— Păi, este... bătrână? Încercă Titus.

— La fel e şi Strega-Nonna, replică *signora* Strega-Borgia, atacând dafinul cu o nouă doză de venin.

— Da, dar e la congelator şi face parte din familie, grăi Titus încercând disperat să scormonească după nişte motive pentru care să n-o angajeze pe bonă, şi-n afară de asta, doamna McLachlan e *plicticoasă* rău! Precis nu ştie nimic despre calculatoare şi-s convins că, dacă-i spui ceva de Magie, o să zică că-i vreun fel de soluţie de spălat cuptoare.

— Întocmai! Se răsti *signora* Strega-Borgia, fluturând foarfecele în semn de accentuare a celor spuse. *Ultimul* lucru de care are nevoie familia asta e o

Bonă Magie sau o Bonă Modem. Ce ne trebuie nouă e-o bonă obişnuită, de nădejde, ceva în genul treci-în-pat-la-nouă şi spală-ţi-dinţii-de-o-sută-de-ori. Şi exact *asta* o să şi avem!

— Eu nu vreau nicio bonă, rosti Pandora cu un glas abia auzit.

Puiul de şobolan chiţăi. Pe capu-i golaş îi picurau nişte chestii mari, sărate şi umede.

— Nu vreau să fie nevoie să te duci la serviciu. Nu vreau să divorţezi de tata. Vreau să fie toate cum erau înainte...

Titus îşi fixă privirile undeva în aer. Pandora dăduse glas celei mai mari spaime a lui, *pronunţase* răspicat cuvântul ăla cu D. Nasul îl furnică, iar privirea i se aburi. Nimeni nu vorbise până atunci de divorţ... îi porunci fără vorbe surorii sale să înceteze. Indiferent de ce voia ea să mai spună, el n-avea de gând s-asculte.

— Ah, biata mea Pan, rosti *signora* Strega-Borgia, trăgându-şi copila mai aproape şi căutând mâna lui Titus. Ştiu că-i o perioadă cumplită pentru amândoi... vă e tare dor de tatăl vostru.

Pandora îşi ridică privirile spre chipul mamei. Cu o voce golită de orice speranţă, zise:

— Dar *ţie* nu ţi-e dor de tata?

Titus îngheţă. Pandora o comisese din nou. Nu ştia cum reuşea soră-sa asta să-i intre în cap şi să scoată afară exact întrebările la care el nici nu se uita, darămite să le *spună*. În plămâni respiraţia i se preschimbă în gheaţă.

Chipul *signorei* Strega-Borgia se schimonosi, ochii începură să-i picure lacrimi, iar gura se curbă a suferinţă.

— Ba da, şopti ea, în fiecare secundă din zi. Cu fiecare respiraţie... Autocontrolul exercitat până atunci se dizolvă într-o baie de lacrimi.

Titus respiră uşurat. Pandorei îi luceau ochii. *Signora* Strega-Borgia îşi strânse copiii tare la piept, şi, drept răspuns, patru braţe o prinseră strâns şi patru mâini îi mângâiară umerii, îi dezmierdară faţa şi-i şterseră lacrimile. Neobservat de nimeni, puiul de şobolan ţâşni spre libertate, chiţăindu-şi zgomotos dezaprobarea faţă de toţi aceşti bipezi care picurau.

Oleacă de Căcuţa

Căcuţa era de-a dreptul impresionată. Doica de acum ştia cum să schimbe chiar şi-un scutec din ăla îngrozitor, să fredoneze cântece de leagăn (chiar dacă cu o voce cam nesigură) şi nu-i curgeau deloc balele când împărţea pupături. O urmărise pe doamna McLachlan cum împăturea scutece şi veste şi observase cu plăcere că femeia cunoştea la perfecţie eticheta cuvenită unei bone. Ursuleţii fuseseră aranjaţi pe rafturi, cărţile potrivite în funcţie de mărime, în vreme ce toate jucăriile stricate stăteau într-un coş, aşteptându-şi rândul la reparat. Stomăcelul lui Căcuţa era plin, scutecul uscat şi mintea încărcată de poveşti recent ascultate. Iar acum doamna McLachlan şedea într-un colţişor din camera copiilor şi cosea ciorapi.

Neobservată de nimeni, Căcuţa se târî, pentru un motiv numai de ea ştiut, spre geanta doamnei McLachlan. Trase de-un capăt şi-o răsturnă încetişor, revărsându-i conţinutul pe podea. Bebele se aşeză în fund şi începu să exploreze.

Dădu de-o carte din cele citite de Cei Mari, fără imagini şi cu multe pagini: nu, n-o voia, ZVÂRR! Uite şi-un ruj într-un tub de plastic crăpat: nu, mulţumesc, s-a mai dat cu ruj, nu-i trebuia, TRANC! Ia te uită, o cutie care zumzăie de una singură! Nedumerită, Căcuţa se aplecă să o ridice. O simţi caldă şi vibrându-i în palmă. O întoarse pe cealaltă parte s-o cerceteze mai bine, dar o descuie fără să vrea. Cutia se deschise, lăsând vederii tastatura de dinăuntru. Aha! O chestie d-aia ca un pian, îşi zise Căcuţa, apăsând tastele.

Pe ecran apăru qwertiop, urmat de un prompt: Ma scuzati , ce?

Căcuţa apăsă mai departe şi produse! @? $%A&&& şi, fără să o ştie, cutia răspunse Nu cred.

Spre uimirea copilei, zumzăitul din fundal se preschimbă într-un ţiuit puternic. Căcuţa lăsă să-i scape cutia şi făcu ceea ce-ar fi făcut oricare alt copil normal în astfel de circumstanţe. Îşi lăsă capul pe spate, deschise gura şi orăcăi.

Manevra funcţionă. Doamna McLachlan răspunse imediat apelului.

— Draga de tine, mititico! Ce-ai păţit, sufleţel? Te-a muşcat cumva ceva din geanta bonei?

Căcuţa arătă către chestia gen pian, care acum părea să-şi descarce nervii pe podeaua lucioasă.

— Ah! Păli subit doamna McLachlan. Ai dat de cutia de machiaj a bonei. Şi Doamne Sfinte, uite că tocmai face o criză de isterie...

Femeia se aplecă după cutie şi apăsă imediat una din taste. Scârţâitul se opri pe dată, capacul se închise instantaneu şi zumzetul slab reîncepu.

— N-o să-ţi facă niciun rău. Serios. Hai s-o punem deoparte, să n-o mai vedem, să nu ne mai gândim la ea, da? Şi facem la fel şi cu cartea şi rujul bonei, şi pe urmă ce-ar fi să-mi mai arăţi puţin casa? Mergi tu înainte în patru labe şi eu vin după tine înotând în stilul broască!

Căcuţa porni, urmată de doamna McLachlan.

Noaptea cuprinse StregaSchloss. Porumbeii din pădure amuţiseră, aerul se răcise, iar în grădina de zarzavaturi plângea cu lacrimi de sevă dafinul ciopârţit. Un firicel de fum ieşit din vetrele castelului se preschimbă încetişor într-o linie subţire ce înscrise pe cerul nopţii mesajul tăciunilor şi al cenuşii. Liliecii o zbughiră din cuibarele lor aflate în pod, închipuind cu aripile tatuaje din piele, prin ceaţa ce se rostogolea dinspre golfuleţ.

În liniştea şanţului, Tock tocmai înfuleca un peştişor auriu ornamental, pe post de coniacul de dinainte de culcare, râgâi stârnind câteva bule sub apă şi aţipi, visând că ronţăie doici şi piraţi ciungi.

În bucătăria castelului, Oală-sub-presiune, bucătăreasa franţuzoaică, îşi suflă nasul şi-şi examină rezultatul din batistă, după care strănută cu stropi în supa de a doua zi. Stinse luminile, îşi gheboşă umerii mai aproape de gâtu-i uscăţiv şi se furişă de-a lungul coridorului până ajunse sus, în sărăcăciosul ei dormitor din pod. Căra în şorţu-i pătat trei sendvişuri cu brânză şi murături şi două cărţi de bucate, în caz că somnul s-ar fi lăsat aşteptat şi-ar fi lovit-o foamea în orele de dinaintea răsăritului.

În temniţele de sub şanţul cu apă, umbre greoaie hârâiau şi zgâriau. Lanţurile zornăiră, zăngăniră, şi-a-poi totul se cufundă în linişte. Undeva, pe fundal, picături neîntrerupte de apă căzeau pe o piatră, numărând orele nopţii aidoma unui orologiu subteran.

În cramă, congelatorul imens ticăia şi uruia. Jos de tot, aşezată pe patul său de permafrost, Strega-Nonna visa la urşi polari, la iceberguri crăpate şi la cortinele luminoase în continuă mişcare ale Aurorei Boreale.

Sus, proptită în perne şi dormind buştean într-o cămaşă de noapte albă şi lungă, sforăia doamna McLachlan. Era prea cufundată în somn să mai bage de seamă traficul de genunchiaşi şi mânuţe grăsuţe ce străbăteau podeaua camerei sale, în căutarea confortului.

Căcuţa se deşteptase cu degetele mutte ale ceţii apăsate pe ferestrele camerei doicii. Era ca şi cum golfuleţul s-ar fi sculat din pat şi-ar fi venit să viziteze castelul, să tragă cu ochiul prin ferestre şi să-i privească cu ochi umezi pe adormiţii dinăuntru. Căcuţa simţi frig. Împinse ursuleţ după ursuleţ printre

barele pătuţului şi, folosindu-şi centrul de greutate ca treaptă, escaladă bara de sus şi ateriză pe covoraşul de ursuleţi de dedesubt.

Coridorul ce separa dormitorul doicii de cel al *sig-norei* Strega-Borgia era lung şi întunecos. Căcuţa înotă orbeşte, pipăindu-şi atentă drumul pe covor până ce ajunse la destinaţie. Se opri în dreptul uşii, îndepărtă câteva ghemotoace de praf de pe pijama, după care se târî cu viteză în dormitor. Cu un efort, Căcuţa se aburcă în patul mamei şi-şi croi drum prin tunelul cearşafurilor până ce ajunse la Mămica-Cu-Ţâţica.

— Cară-te, Căcuţa, mormăi Pandora. Ia-ţi piciorul *din* nasul meu!

Căcuţa coborî de pe Pandora şi zgândări cu speranţă următorul corp adormit.

— Ah, ce copil mizerabil, spuse Titus. Ia-ţi scutecul ăsta *de pe* faţa mea!

Ignorându-şi fraţii, Căcuţa ridică pleoapele mamei să verifice dacă într-adevăr dormea sau nu. Doi ochi injectaţi de somn se holbau la ea.

— Tragi toată plapuma, se plânse Titus.

— Mai am puţin şi cad din pat, se jelui Pandora.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Răbufni *signora* Strega-Borgia. La urma urmei, al cui e patul ăsta, ai?

Căcuţa îi surâse mamei în faţă, după care se culcuşii fericită drept în mijlocul patului. Mama oftă. Era evident că cea mică gândea că patul îi aparţinea ei. *Signora* Strega-Borgia întinse pilota peste umerii Pandorei, aşeză o şuviţă de păr după urechea lui Titus şi se încolăci în jurul corpului micuţ al Căcuţei. Copiii dormeau strânşi dimprejurul ei, simţindu-se în perfectă siguranţă acolo, aşa cum o făceau de când le dispăruse tatăl. La fel ca-n celelalte douăzeci şi una de nopţi dinainte, *signora* Strega-Borgia rămase trează, cu ochii în tavan, cu lacrimile prelingându-se tăcute peste chip, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară unde îi plecase soţul.

Unde pe faţa Pământului?

Undeva, foarte departe de casă, într-o celulă cenuşie dintr-o temniţă, *signor* Luciano Strega-Borgia, tatăl Pandorei, al lui Titus şi al Căcuţei, şi momentan soţul îndepărtat al *signorei* Baci Strega-Borgia, se trezi răcnind: „AAAAAAAAH”! După care, simţind o durere de cap de o indecenţă monumentală, urmă cu: „Aaaa... ooo... leuuuu!”

Ochii cercetară celula de jur împrejur, sesizând de la nivelul podelei cei patru pereţi de piatră, o bancă de ardezie, o uşă masivă cu vizor şi broască, cam prea multe becuri fixate în tavan, arzându-i ochii şi ceva ce aducea ameninţător de mult cu un closet, situat în raza olfactivă a locului unde zăcea.

Lucrurile nu stau deloc pe roze, conchise el, adu-nându-se agale în patru labe şi apoi instalându-şi membrele înţepenite pe banca de ardezie. Chiar *era* un closet. *E o celulă de puşcărie*. *Iar chestia asta care tremură şi zdrăngăne la capătul gâtului tău este un cap*. *Foloseşte-l*, *Luciano*! *Ia gândeşte-te*, *ce s-a întâmplat*, îşi porunci sieşi, *care-i ultimul lucru de care-ţi mai aduci aminte*?

Nu mai ştia de ce fusese cu fundul în sus, *tropăind de-a lungul şi de-a latul străzii ce lega StregaSchloss de drumul principal spre Auchenlochtermuchty*. *Îşi aminti că plouă*, *motiv pentru care*...

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de apariţia unui gândac roşu care tocmai ieşise din WC şi se odihnea pe margine încercând să se primenească. Spre dezgustul său, părea să-şi lingă buzele-i subţiri.

... *motiv pentru care se arătă extrem de încântat să accepte oferta şoferului din Mercedesul negru*, *care se oprise să-l întrebe unde se aflau*. *Geamurile maşinii erau făcute dintr-o sticlă fumurie*, *aşa că habar n-avusese*...

Gândacul se prăbuşi pe-o parte şi, c-un pleoscăit aproape insesizabil, căzu la loc în budă.

... *că pe bancheta din spate şedea un bărbat îmbrăcat în negru*, *cu o armă ţinută cu un aer nepăsător în poală*, *care-l forţă să intre în maşină*, *ameninţându-l cu o seringă hipodermică plină care fu imediat golită în braţul său*...

... ceea ce explica durerile ascuţite de cap, precum şi înceţoşarea asta a creierului care-l făcea să-şi amintească evenimentele cu atâta dificultate. Prin

urmare, aşa se petrecuse, dar unde oare se afla acum? Şi de ce? Şi cine? *Cine* îl răpise? Avea o vagă senzaţie că, indiferent cine o făcuse, nu-l prea avea la inimă.

Părerea din urmă păru să-i fie susţinută de un urlet inuman venit de undeva din spatele uşii de la celula lui *signor* Strega-Borgia.

— NU, NU, NU, scusi, don Borgia, mi pare rău c-am ars la pasta, n-am să mai făceam asta niciodată. Jur pe mormântu lu' mama mia că n-am să le mai transform niciodată în tocăniţa. NUUUUU! AAAAHHHH! Nu la rechini! NUUU!

În mod tulburător, se făcu auzită o altă voce, vag familiară:

— Poartă-te ca un bărbat, Ragu. Vino-ţi în fire, nu-s rechini, stupido, ci piranha, ha, ha, haa!

Signor Strega-Borgia păli brusc şi începu să tremure. *Don Borgia*? *Don Lucifer di S'Embowelli Borgia*? Fiinţa cea mai malefică, lipsită de inimă şi imorală din câte s-au văzut pe faţa Pământului? Omul care considera drept faptă bună să ajuţi bătrânele să traverseze autostrada pe unde era cel mai mare trafic? Care considera amuzant să te înconjori de pisici vagaboande pe care să le găteşti la cuptorul cu microunde? Care-şi petrecuse copilăria torturându-şi fratele vitreg – pe Luciano Strega-Borgia – cel care acum stătea cu lacrimi în ochi pe podeaua cenuşie a unei celule, cerşindu-i unui gândac roşu înecat să facă schimb de vieţi?

Întocmai! Acel Don Lucifer di S'Embowelli Borgia, şi nimeni altul!

Şobolanii E(lectronici)

Viaţa merge mai departe, cum a făcut-o mereu. Lumi întregi dispar, oamenii merg la război, divorţează şi-şi provoacă unii altora suferinţe de nedescris, şi totuşi scutecele tot trebuie schimbate, mâncarea gătită şi părinţii, indiferent de cât de nefericiţi ar fi, tot trebuie să meargă la serviciu.

Aşa stătea situaţia la StregaSchloss. Doamna McLachlan îşi preluase prerogative depline, Căcuţa se îndrăgostise de ea, în vreme ce Titus şi Pandora se văzură nevoiţi să accepte, cu comentariile de rigoare, că femeia chiar făcea nişte cartofi prăjiţi crocanţi la exterior şi moi în mijloc.

Cu lacrimi în ochi, *signora* Strega-Borgia îşi luă rămas-bun de la copii şi purcese să-şi ia gradul în vrăjitorie avansată, urmând să revină la StregaSchloss numai în weekenduri.

În absenţa mamei, Pandora deschise cuşca Multitudinii şi-i permise astfel animalului ei preferat să se bucure de deplină libertate în StregaSchloss. Datorită vidului legislativ, aceeaşi libertate le fusese garantată şi celor treisprezece progenituri ale Multitudinii.

Sesizând şansa de a descâlci secretele ascunse în imensul computer al tatălui absent, Titus mută întregul sistem de operare din biroul lui *signor* Strega-Borgia în propriul lui dormitor.

Şi astfel, prin aceste două acţiuni aparent fără legătură, Titus şi Pandora au iscat, fără intenţie, un şir de evenimente ce aveau să se dovedească absolut catastrofice. Iată cum a început totul.

Căcuţa făcuse Un Lucru Rău. Ştia că făcuse Un LuCru Rău pentru că gura doamnei McLachlan se subţiase până când nu mai rămăsese din ea decât o linie, iar ochii îi deveniseră reci şi mici.

Cu câteva minute în urmă, Căcuţa privea absorbită sertarul de la unitatea CD-ROM-ului lui Titus. Deasupra se găsea modemul lui Titus, cu cele două butoane pe care erau lipiţi nişte ochişori. Titus îi decupase de pe-o foaie cu diverse părţi ale feţei, astfel că nu era deloc surprinzător că fetiţa reuşi să facă toate deducţiile corecte şi să ajungă la *pi r pătrat*.

„E-o *faţă*”, îşi spuse încântată Căcuţa, „*câta* mai gura, cu atât mai bună să mănânce micul dejun. Se târî mai aproape de CD-ROM.

„Sal'tare, faţă”, gândi copila fluturându-i dinainte nişte resturi de bacon

pe care le găsise pe podea. „N-ai vrea ceva de papa? Copila escaladă biroul lui Titus, folosind sertarele deschise pe post de trepte şi fluturând mezelul ca pe-un steag. Sertarul pentru CD-uri se deschise flămând. „Mutră haioasă, „ o invită Căcuţa, „ia şi tu ceva de papa. Cu degeţelele-i mititele de bebeluş, copila îndesă una câte una şuviţele de bacon în CD-ROM-ul lui Titus.

Cam cu asta se ocupa, când a dat peste ea doamna McLachlan.

— Căcuţa! NU! Opreşte-te chiar ACUM! Porunci femeia.

„Ei, ei”, gândi copila. Se opri din strădaniile de a mai înghesui şunca şi, neştiind ce altceva să mai facă, îşi vârî degetul cel mare în gură, aventurându-se în acelaşi timp să tragă cu ochiul la mult iubita ei doică. Ce văzu nu avu darul s-o înveselească. În loc să radieze căldura piscurilor şi moliciunea pernelor, mutra doamnei McLachlan se afla sub imperiul ploilor reci şi al vârfurilor bătute de vânturi.

Doamna McLachlan se zburli, îşi făcu gura pungă şi ţâţâi.

— Gata, fetiţo, spuse ea ridicând-o pe Căcuţa de pe biroul lui Titus, de-acum vii cu mine acolo unde pot să stau cu ochii pe tine. Mai întâi, însă, trebuie să-ţi schimb scutecul.

„îmi pare rău, faţă”, gândi Căcuţa împinsă fără menajamente spre baie. „Pa, pa, mutră!”

Duhoarea atrăgătoare a feliilor de bacon ce se pietrificau agale înăuntrul unităţii CD-ROM-ului căpătă valenţe de far olfactiv, trimiţând semnale tuturor creaturilor care supravieţuiau datorită nasurilor din dotare. Câteva asemenea făpturi, treisprezece să fim mai exacţi, molfăiau leneş nişte hârtii pe undeva pe sub patul lui Titus, când îi chemă ca un deget prima adiere de bacon. Treisprezece nasuri adulmecară instantaneu. Cel de-al paisprezecelea sforăia, ataşat la Multitudina, mama-şobolan al multitudinilor, care tocmai recupera nişte somn binemeritat, în timp ce neamul ei se delecta cu un vraf de neînlocuit de reviste *Naţional Geographic* de dinainte de război. Cele treisprezece nasuri considerară baconul mult mai interesant şi mai culinar decât hârtia şi tuşul. Cincizeci şi două de picioruşe roz tropăiră ademenite de bunătăţile CD-ROM-ului, chiţăind şi plesnindu-se unele pe altele în graba de a ajunge în faţă la festin.

Multitudina se trezi la timp să-şi vadă cel din urmă plod, cu coada-i cheală tremurând într-o parte şi-n alta, zvâcnind nervos în afara CD-ROM-ului.

— Pe dinţii diavolului! chiţăi ea, plonjând după puşlamale.

Ajunse însă în dreptul biroului exact când ultimul milimetru de coadă se făcea nevăzut în gaura cenuşie a sertarului. Deşi urmase un program riguros de exerciţii postnatale, Multitudina nu reuşise să-şi reia silueta slăbănoagă de dinainte de naştere, astfel că nu izbuti defel să se strecoare prin gaură să-şi salveze copiii. Chiţăielile îndrăcite dinăuntru o asigurară însă că cei mici erau fericiţi, bine mersi, şi că nu mai aveau de gând să iasă vreodată afară să mănânce hârtie împreună cu mama. După ce au lustruit temeinic CD-ROM-ul

de bacon şi grăsime coagulată, puii au descoperit rapid calea spre un alt compartiment cenuşiu pe care se apucară să îl verifice în aceeaşi manieră. Cele treisprezece chiţăieli se depărtară din ce în ce mai mult, de cum întreg neamul Multitudinii prinse să cerceteze modemul lui Titus.

Multitudina se ghemui pe tastatură, gândindu-se la ce-ar fi trebuit să facă mai departe şi apăsând fără să-şi dea seama cele câteva butoane pe care şedea, în timp ce reflecta asupra problemei. În spatele ei, ecranul prinse viaţă. Apăru o cutie de dialog care o întrebă Trimiteţi? Multitudina se scarpină pe undeva, pe la picioarele din spate şi, în necunoştinţă de cauză, mai apăsă alte câteva butoane simultan. Ecranul afişă scurt Mesaj trimis.

Dintr-odată, chiţăielile conteniră. Multitudina se opri din scărpinat şi adulmecă aerul. Copiii dispăruseră. Fuseseră aici cu un minut în urmă, şi acum se evaporaseră. Oare ce-ar fi putut face o mamă în asemenea condiţii? Şoricioaica oftă uşurată. „Linişte, în cele din urmă! gândi ea, şi câte altele o mai aşteptau acolo de unde venise. Sări de pe birou, se strecură sub pat şi începu să mestece ediţia din Mai 1935, pregătindu-se pentru o nouă generaţie de pui.

Rămăşagul

Prăbuşindu-se peste patul fratelui ei cu un mic geamăt, Pandora se jelui: – Titus, am dat de bucluc. Titus nu-i răspunse, dacă nu cumva un grohăit putea trece drept o expresie de îngrijorare frăţească.

— Ascultă-mă, Titus, am nevoie să mă ajuţi.

— Sunt ocupat, veni răspunsul.

Pandora se descâlci din pat şi veni să se aşeze lângă frate-său. Titus mormăia şi butona din clape, părând să fi uitat de prezenţa surorii sale.

— Nici nu-mi mai dau seama unde se termină computerul ăsta naşpa şi unde începi tu. Titus, dacă nu te opreşti chiar acum să mă asculţi, am să verific dacă *maşinăriei ăsteia* îi place să bea Coca la fel de mult cum îţi place ţie.

Titus îşi dezlipi ochii de la ecran şi-şi ridică privirile. Pandora tocmai desfăcea capacul unei sticle mari de băutură acidulată maronie. Băiatul lăsă să-i scape un oftat.

— Ei, ia te uită. Avem contact vizual, exultă Pandora. Există oare forme inteligente de viaţă pe Planeta Titus? Mda, se pare c-am detectat o chestie ca o amibă, cu o gaură în mijlocul capului, doar că înregistrăm anumite dificultăţi în stabilirea comunicării.

Titus oftă din nou.

— Care-e problema? rosti el.

— Am pierdut-o pe Multitudina.

— Mare brânză, zise Titus, mai sunt o mulţime de şobolani acolo de unde-a venit ea.

Pandora îşi fixă fratele cu privirea.

— Şi pe toţi puii, Titus, pe toţi treisprezece.

— Or s-apară ei, răspunse Titus, cu un aer filosofic. O să-i vezi plutind prin ciorbă, când tragi apa, electrocutaţi în spatele frigiderului...

— Titus! I-am ţinut încuiaţi *aici*! Chiar înainte de masa de dimineaţă. Şi când am urcat cu feliile de bacon, nu mai erau, dispăruseră.

— Şi ce-ai făcut cu feliile de bacon? întrebă Titus, fără nicio legătură.

— Le-o fi mâncat Căcuţa. Dar nu asta-i problema, ideea e că...

Ideea *e că* ăsta e dormitorul *meu*, o întrerupse Titus, iar *tu* ai băgat în

spaţiul *meu* paisprezece şobolani şi i-ai lăsat liberi, câteva bucăţi de porc mort şi-un bebe inconştient, pe deasupra. Fără permisiunea *mea*. *Asta-i* ideea.

— Înălţimea Voastră! Acceptaţi-mi, rogu-vă, umilele scuze. Accesul în Salonul Dumneavoastră Regal fără permisiune e-o crimă ce merită pedepsită cu moartea, dar, Sire, pot da în scris că înainte-amintitele fâşii de bacon există, la fel şi bebele mirositor – cele dintâi în cel din urmă, şi împreună în camera copilului – dar unde oare se află Multitudina şi-al ei trib?

— Te-ai fript de data asta, Pandora, spuse Titus. Când s-o întoarce mama diseară şi-o afla...

— Titus, gemu Pandora, *te rog*...

— Nu suport şobolanii, îţi aminteşti? Între noi fie vorba, sunt absolut încântat că rozătoarea aia dezgustătoare a dat bir cu fugiţii.

— *Ba nu e* dezgustătoare!

— Ba e-un parazit cu gură spurcată şi colţi galbeni împuţiţi, care cine ştie dacă n-a apucat-o deja pe calea canibalismului.

— *Nu* şi-a mâncat singură copiii, Titus. Trebuie să mă ajuţi să-i găsesc.

— Dacă eşti aşa deşteaptă, găseşte-i *tu* singură.

— Fac pariu că sunt în stare, zise Pandora.

— Fac pariu că nu.

— Pe ce?

— Pe-un joc de Monopoly? Propuse Titus, sperând în zadar.

— NICIODATĂ, strigă Pandora. Să-ţi spun drept, prefer să dau o tură înot prin şanţul din jurul castelului decât să joc cu *tine*!

— Vorbe mari, Pandora, mare chestie! Numai gura-i de tine, altceva nimic! Pe dinăuntru nu eşti decât *o fetişcană* cu creier de pluş! N-ai curaj, n-ai pic de *sânge-n vine*!

Lividă de furie, Pandora uită să-şi activeze funcţiile creierului înainte de a deschide gura.

— Fac prinsoare că POT s-o găsesc! Zbieră ea. Şi uite ca am sînge în vine!Am curaj!

— Nu, nu-s vorbe, continuă Titus, sunt zbierete. Şi ai nişte ochi de-a dreptul caraghioşi!

— Nu ZBIER! insistă Pandora. Am s-o găsesc pe Multitudina sau, de nu, am să înot în şanţ. *Poftim*! Eşti mulţumit?

— Glumeşti, rosti Titus cu respiraţia întretăiată. De-abia eşti în stare să înoţi, ca să nu mai vorbim de înfruntarea crocodililor!

— Tu o să ai nevoie de colac şi de aripioare, Titus, şovăi periculos vocea ei. Dacă zic c-aşa e, atunci aşa rămâne!

Cu toate zbieretele, realitatea îşi arăta faţa. Ce Dumnezeu avea de gând, acceptase să înoate în şanţ? Tock era mort de foame. Lihnit. Nu mai mâncase picior de doică de cel puţin două săptămâni.

— Vorbesc serios, Titus, numai că...

— Aha! Ştiam eu că avea să urmeze un dar. Nu, n-ai voie să porţi armură în timp ce înoţi. Lui Tock nu-i place hrana la conservă, şi nu, n-ai voie să-i dai lui Tock de mâncare un elefant înainte să te-arunci în apă.

— Pari pe deplin convins că n-am să fiu în stare să-i găsesc pe şobolăneii Multitudinii.

— Poţi să zici şi-aşa, rosti Titus cu un aer de infatuare. Dar înainte să mă întrebi tu, să ştii că nu i-am atins, nu le-am făcut nimic, nici măcar nu le-am văzut pe bestiile astea greţoase de azi-noapte. Deci... *numai că* ce?

— Numai că... am nevoie de-o săptămână să-i găsesc.

— Trei zile.

— Atunci cinci! Haide, Titus, joacă cinstit.

— În cinci zile haplea ăia de şobolani sunt în stare să mai scoată o serie de pui.

— Dă-mi cinci zile să găsesc puii lipsă şi, dacă n-am să reuşesc, o să înot prin şanţ, promise Pandora încrucişându-şi degetele strâns.

— S-a făcut! Conchise Titus.

Fiarele din pivniţă

Căcuţa şedea bine ancorată în scaunul înalt, urmărind-o pe doamna McLachlan cum pregătea prânzul. Într-un ungher al bucătăriei castelului, Clenci călca ultimul număr din *Financial Times*, în vreme ce Oala-sub-presiune scotea limba la propria-i reflecţie în oglindă.

— Nu-iii deloc bon, decise ea, doa'nă McCacclong, io nu mă semt bine.

— Nu-ţi face griji, dragă, răspunse doamna McLachlan cu un aer absent. Ajută-mă numai cu bucăţile alea de ficat şi pe urmă n-ai decât să te întinzi niţel.

Fără pic de chef, Oala-sub-presiune se târî din dreptul oglinzii şi se apropie de masa lângă care stătea doamna McLachlan şi mesteca, cu mâinile înfundate în sângerete, adăugând bucăţi de gelatină însângerată într-un ceaun plin de chestii rozalii mişcătoare. Observând conţinutul ceaunului, ochii Oalei-sub-presiune se măriră.

Doamna McLachlan zâmbi cu blândeţe şi extrase o lingură plină vârf, pe care o oferi spre degustare bucătăresei holbate.

— Poftim, dragă, *tu eşti* expertă, rosti ea îndatoritoare. Nu ştiu dacă i-am pus destulă sare. Ia gustă niţel şi zi-mi ce părere ai!

Oala-sub-presiune căpătă o stranie culoare verzuie, gâlgâi precum o conductă desfundată, se aplecă deasupra ceaunului şi vomită copios înăuntru.

Căcuţa îşi acoperi ochii cu mânuţele şi gemu uşor. Clenci îşi înălţă privirile spre ceruri şi călcă mai departe, fericit că se găsise în fine cineva care să comenteze în vreun fel meritele culinare ale doamnei McLachlan. Enervanta balegă străină, de ce nu se rezuma la ce ştia să facă, de pildă, cartofi prăjiţi? În fine... cel puţin de data asta *el* nu avea să fie obligat să mănânce. Nu acum.

Doamna McLachlan ţâţâi şi mestecă în ceaunul care tocmai primise aportul Oalei-sub-presiune.

— Ei, dragă, dacă aşa crezi tu, vorbi ea cu un aer imperturbabil. Şi totuşi, parcă i-aş mai fi pus puţintică sare. Hai să vedem ce părere au animăluţele, ce zici?

Bona trecu pe lângă Căcuţa, trase un picior uşii dinspre temniţă şi se făcu nevăzută pe scări, strigând:

— Scularea, scularea, copii! E timpul mesei. Ia uite cine vine la voi, aduce bona bunătăţi la copilaşi.

Temniţa era căminul lui Knot, un yeti, al lui Sab, un grifon, şi al lui Ffup, un dragon, şi niciunul dintre ei n-ar fi putut fi descris vreodată cu calificativul de copilaş. Întâi de toate, erau absolut enormi.

Ffup, de pildă, încă în creştere, ajunsese de mărimea unei limuzine, toţi aşteptându-se ca la maturitate să atingă dimensiunile unui locuinţe medii. Knot era un monstru păros de opt picioare, iar Sab semăna cu un leu de piele, cu aripi. Timp de şase sute de ani funcţionaseră admirabil, chiar dacă nu prea regulat, pe post de gardieni ai castelului, patrulând de jur împrejur şi devorând orice intrus. Mai de curând însă, odată cu înfiinţarea serviciilor poştale şi cu vizita zilnică a consecvenţilor poştaşi şi a altor curieri neprogramaţi, familia Strega-Borgia luase măsuri de siguranţă şi decisese să ţină fiarele sub o oarecare formă de control. Astfel se explicau frânghiile, lanţurile şi hamurile de pe masa din hol, precum şi nevoia de a avea cuşti în temniţă.

Fiarele se adunară în întuneric, cu nările fremătând, unite în dispreţul lor pentru oferta doamnei McLachlan.

— Cum îi zice poşircii ăsteia? Tună Ffup, pufăind două flăcărui gemene printre barele cuştii.

Sab îşi flutură ameninţător aripile de piele şi scuipă pe podeaua temniţei.

Cu acelaşi entuziasm, doamna McLachlan descuie cuşca şi se strecură înăuntru, trăgând după ea ceaunul plin ochi.

— N-am de gând să-ţi tolerez prostiile astea de adolescent, Ffup, cât despre tine, Sab, pe tine nu te-a învăţat mama că nu-i frumos să scuipi?

Fiarele primiră întrebările într-o tăcere mormân-talã. Oare nu pricepea că ar fi trebuit să fugă mâncând pământul şi urlând după ajutor, în loc să le ţină lecţii de bune maniere? Knot se târî înainte, cu blana-i spălăcită plină cu cocoloaşe de resturi putrezite de la multele prânzuri scuipate. Înmuie laba în ceaun şi tocmai se pregătea să încerce cu limba, când doamna McLachlan îi înşfăcă ambele labe, le întoarse cu palmele în sus şi ţâţâi răsunător.

— Mă gândeam eu... rosti ea posomorâtă. Haide, sus cu voi, şi spălaţi-vă cum trebuie labele înainte de masă. Ce impresie ai, că eşti un animal sălbatic?

Pe Knot îl umflă plânsul şi porni şovăielnic să urce treptele.

— Şi eu! ţipă Ffup. Nu mi-am mai spălat ghearele de cel puţin şase sute de ani. Dragonul ţopăi după Knot, lăsând în urmă nori de pufăituri.

Sab îşi acoperi ochii cu aripile şi împietri.

— Ţie nu ţi-e foame, scumpule? Se interesă doamna McLachlan grijulie, turnând atentă fiertura în cele trei troace de metal.

Calmul subteran al temniţei fu cutremurat de un urlet asurzitor, venit de sus. Doamna McLachlan lăsă să-i scape un oftat. Unul din multele şi micile neajunsuri ale Oalei-sub-presiune era incapacitatea ei de a se acomoda cu ideea că împărţea acelaşi acoperiş cu fiarele.

— Vino-ţi în fire, dragă, o încurajă doamna McLachlan. Lor le e mai frică de tine, decât ţi-e ţie de ele!

Arahnide în pod

Pandora ridică capacul congelatorului golindu-l de câteva cutii cu crochete de peşte, o tavă cu profiterol şi trei cutii pe jumătate mâncate de îngheţată.

Pe fundul lăzii frigorifice se odihnea Strega-Nonna, cu corpu-i firav înfăşurat în douăsprezece straturi de folie de aluminiu şi capul încadrat de o aură fantomatică de păr alb îngheţat.

— Nonna, şopti Pandora, n-ai văzut-o pe Multitudina pe undeva pe aici, nu?

— Nu prea poţi să vezi mare lucru de aici, sosi răspunsul stins.

Şi-apoi:

— Închide capacul, copilă, intră căldura.

„La naiba”, îşi zise Pandora şi puse la loc capacul peste mormântul stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-bunicii. Şi-acum, ce-i mai rămăsese oare de făcut? Trecuseră deja patru zile jumătate şi nu zărise nici măcar o bobiţă de excrement de şobolan. Cu un oftat răsunător, Pandora abandonă crochetele de peşte, profiterolul şi îngheţata pe treptele cramei şi porni să escaladeze cele opt etaje care o despărţeau de podul castelului, o adevărată mansardă muzeu a familiei, plină de praf şi pânze, căminul nenumăratelor generaţii de păianjeni, cari de lemn şi lilieci dormitând. Locul dădea pe dinafară de amintiri ancestrale ale unor membri de mult uitaţi ai neamului Borgia: câteva sute de portrete în ulei ale membrilor familiei, cufere întregi cu scrisori de dragoste, ameninţări cu moartea şi liste de cumpărături vechi de când lumea, un staul plin ochi cu căluţi de jucărie, opt colivii de canari aflate în diferite stadii de deteriorare şi de jur împrejur un lanţ mişcător de munţi de reviste şi cărţi.

Pandora ridică chepengul masiv şi se căţără înăuntru. Lumina trecea filtrată de pânzele de păianjen, scoţând la iveală ceea ce fetei i se părea a fi o adevărată Mecca pentru şobolani. Un milion de locuri în care să te ascunzi, un milion de chestii de mestecat şi-un milion de feluri în care să te asiguri că stăpână-ta ar fi fost nevoită să facă înot sincron cu o reptilă vorace.

— Hai, Multitudina, ieşi afară, orăcăi ea, încercând să-şi păstreze glasul ademenitor, în ciuda faptului că avea gâtul plin de praf.

Nicio mişcare.

— Ăsta nu-i un loc în care să-ţi creşti familia, încercă ea, cu speranţa că va apela la nişte instincte materne, din nefericire lipsă.

Câţiva păianjeni se opriră din salturi şi, gândin-du-se dacă să discute sau nu cu acest biped prea puţin păros, deciseră să n-o facă.

— Te rog,vino inapoi! strigă Pandora. Mi-am pus viaţa în Joc!

Se lăsă să cadă pe un cufăr din apropiere, trimiţând în aer spirale ascendente de praf. Din dreptul unei ferestre, se făcu auzit bâzâitul disperat al unei muşte ce încerca să se descleieze dintr-o pânză de păianjen. Hipnotizată, Pandora observă cum musca devenea tot mai agitată, până când bătăile aripilor îi ajunseră un abur invizibil, intensitatea bâzâitului echivalând, în lumea insectelor, cu un urlet. Pânza se clătină sub greutatea unui păianjen monstruos, cu un abdomen de mărimea unei mingi de tenis, suspendat pe nişte picioare care aveau disperată nevoie de o spumă şi-un aparat de ras. Păianjenul purta un ruj roz aprins, aplicat cu îndemânare pe gură – o subtilitate care nu-i scăpă plănuitei victime, a cărei intensitate a bâzâitului atinse un agonizant doo de sus!

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să mori şi tu cu demnitate? Se răsti păianjenul, strângându-şi mai bine plasa.

Musca amuţi, cu excepţia ciudatului smiorcăit.

— Tarantella! strigă Pandora.

— Ea însăşi, răspunse păianjenul.

— Oiţă rătăcită, o alintă Pandora cu o totală nepăsare faţă de specii, nu te-am mai văzut de ani de zile.

Tarantella rânji generos şi-şi aruncă în gură o aripă de muscă. Crănţăni, înghiţi şi-şi întinse un picior păros s-o mângâie pe Pandora pe mână.

— Prin urmare, ce te-aduce aici? întrebă ea, trecîndu-şi limba mică şi neagră peste buze.

Pandora se trezi fascinată de limba Tarantellei, care căuta orice pic de aripă nemâncat, transferând toate fărâmele neînsemnate în stomacul ei, pentru a le devora.

— Am pierdut-o pe Multitudina, rosti copila. Păianjenul îşi închise gura cu zgomot.

— Drum bun neamului de şobolani! Mormăi Tarantella. Şi te anunţ de pe acum, înainte s-o gândeşti măcar, Sunt Nevinovată.

— Nici măcar n-ai văzut-o? insistă Pandora.

— Nu p-aici pe sus. Nu pe domeniul meu, mulţumesc, nu. Dacă i-aş vedea şi-un vârf de mustaţă, fii convinsă c-aş muşca-o.

— Am făcut prinsoare cu Titus c-am s-o găsesc, grăi Pandora nefericită.

— Un pariu? chiţăi păianjenul, frecându-şi cu bucurie toate cele opt picioare. Pe ce?

— Nu-i mare lucru, paisprezece şobolani şi privilegiul de-a rămâne în

viaţă...

— Contra? Se strânse gura păianjenului într-un roz „O de oroare.

— Unei partide de înot prin şanţ, spuse Pandora.

— Văleu! Se văită Tarantella, amintindu-şi de cele câteva întâlniri neplăcute pe care le avusese personal cu apa şi de veşnic neuitatul destin lichid al legendarului Incy-Wincy[1].

— ... împreună cu Tock, sfârşi copila.

— Măi, măi, ce pânză încâlcită, bombăni Tarantella înţelegătoare.

— Sunt într-un bucluc de zile mari, încuviinţă Pandora. N-ai nicio idee pe unde-ar putea fi rozătoarea aia pe care nu poţi pune bază?

Păianjenul tăcu, rotind cu un aer gânditor un fir de mătase în jurul piciorului. Prânzul ce-i fusese sortit porni să se zgâlţâie dintr-o parte în alta, încercând să se elibereze, bâzâind şi văitându-se în timpul ăsta.

— Cum naiba să gândesc când racheta asta stă să explodeze? Se răsti Tarantella, scoţând musca prinsă şi înţepând-o de moarte. Părerea mea e că n-are unde să fie decât acolo unde-i mâncare. Şi cum vorbim de un şobolan absolut greţos, cu cât mai stricată şi mai mucezită e mâncarea, cu atât mai bine.

Tarantella se opri din vorbit să sugă partea lichidă din carapacea muştei, după care continuă:

— Noi, păianjenii, fiind mult mai civilizaţi, nu mâncăm decât hrană proaspătă, e mult mai sănătos...

Pandora privea cu un dezgust fascinat cum păianjenul usca musca.

— Şi-acum, problema e unde găsim mâncare împuţită, continuă Tarantella devenind din ce în ce mai prinsă de idee, printre sorbituri. O găsim uitată pe sub chiuvete, frigidere, congelatoare şi maşini de gătit. O găsim prin găleţile de gunoi, prin pubele şi coşuri. Şi nu numai, în zilele noastre găsim aşa ceva şi prin spitale, şcoli şi case de bătrâni...

— Mersi mult, o întrerupse Pandora încercând cu disperare să evite o tiradă a Tarantellei. Vai, ia te uită cât e ceasul! Fir-ar să fie, trebuie să fug.

Copila se trase câţiva paşi în spate, făcând semn cu mâna, în vreme ce păianjenul continuă:

— Uneori şi prin avioane, închisori sau bucătăriile unor străini ciudaţi...

Tarantella ieşi la lumină, de cum Pandora se strecură spre chepeng.

— Nu-ţi face griji, strigă ea făcându-i semn de „La revedere cu toate cele opt picioare. Fie vorba între noi, o s-o găsim. Am prieteni în locuri sus-pu-se. O să-mi extind antenele...

---

[1] Păianjenul dintr-un cunoscut cântec care încerca din greu să urce pe un burlan, fiind mereu dat jos de câte o ploaie (nota redacţiei).

Acasă cu di S'Embowelli

Pronto, mâna dreaptă a lui don di S'Embowelli Borgia, ciocăni la uşa biroului stăpânului său, după care păşi înăuntru, alunecând de parcă ar fi fost pe nişte roţi unse cu ulei. Fără să-şi fi dat seama de sosirea silenţioasă a bărbatului, don-ul urla în telefon, cu spatele la uşă.

— Vrei să-mi spui că şi sectorul din New York e la pământ?

O voce slabă de la celălalt capăt al firului scheuna şi hăulea, behăind scuze şi păreri de rău.

— Nu mai pot eu de cât e ceasul acolo, *nimeni* nu doarme până nu spun eu, asta dacă nu vor să doarmă laolaltă cu peştii care să le cerceteze galoşii de beton, Vorbesc îndeajuns de clar?

Vocea îndepărtată ciripi înspăimântată. Pronto se aventură să tuşească respectuos.

— *Maestro*?

Don-ul se roti brusc, ţintuindu-l din priviri.

— Fratele dumneavoastră vitreg, *tnaestrol* Don-ul latră în receptor o ameninţare oribilă în latină, după care îl trânti în furcă.

— Ce-i cu el? scuipă el.

— A sosit timpul. Îl ţinem încuiat de o lună. Ne cere mâncare mai bună şi-un telefon să-şi sune avocatul. Am pus furtunul pe el, l-am bărbierit şi-acum e jos, v-aşteaptă pe dumneavoastră, *tnaestrol* încătuşat de un tron de bronz în mijlocul enormei încăperi din *palazzo-ul* fratelui său vitreg, Luciano Strega-Borgia privea de jur împrejur, într-o stare de uluială totală.

De-a lungul anilor, relaţia pe care o avusese cu frate-său se deteriorase: Lucifer de-abia mai răspundea la felicitările de Crăciun sau la e-mailuri, tăcerea lui, care aducea a Omerta[2], făcând loc multor speculaţii din partea lui *signor* Strega-Borgia faţă de afacerile criminale ale fratelui său vitreg. Şi totuşi... pentru un simplu ucigaş italian, Lucifer se descurcase exemplar. O primă privire aruncată asupra *palaz*-zo-ului răsfrânt în undele lacului împrejmuit de chiparoşi îl umplu de uimire. Cu cătuşe de fier la picioare, bărbatul se târâse de-a lungul coridoarelor de marmură, iar acum se găsea în această sală

[2] Cod al tăcerii în lumea mafiotă (n.tr.).

opulentă în care-şi surprinsese privirea reflectată asupra sa din sute de oglinzi cu rame suflate cu aur. Portrete masive ale descendenţilor Borgia demult răposaţi se înşiruiau pe pereţi. Privirile i se opriră asupra unei picturi în ulei a unui bărbat de o urâţenie ieşită din comun, cu un nas cât Titanicul, un nas ce-i amintea lui Luciano de apendicele nazal al unui elefant...

O uşă îndepărtată se izbi de perete cu un zgomot asurzitor şi în cameră păşi don Lucifer di S'Embowelli Borgia. Ca de obicei, nările sale pătrunseră în încăpere cu cel puţin trei secunde înainte de restul corpului. Luciano se ridică să-şi salute de mult pierdutul frate vitreg. Picioarele îi dârdâiau, mâna întinsă îi tremura, iar vocea îi suna piţigăiat.

— Lucifer, nas mai mare... n-am mai mare bucurie decât să te văd!

Avusese vaga senzaţie că nu era cel mai potrivit comentariu.

Don Lucifer îl privi fix pe Luciano. Îi trecuse prin cap să-l ia chiar atunci pe dobitoc şi să-l dea de mâncare la piranha, lăsând uitării tot planul. Dar nu. Aveau mai întâi câte ceva de pus la punct. Şi cât mai repede. Trebuia să-l convingă pe fătălăul ăsta cu ficat de gâscă să semneze un testament în favoarea lui, a lui don Lucifer, şi pe urmă... ei bine... piranha erau destul de înfometaţi...

Fixându-şi fratele vitreg cu un zâmbet lipsit de orice căldură, don Lucifer îl sărută pe ambii obraji:

— Frate mai mic! Micule Luciano, şuieră el, mă bucur aaatât de mult să văd c-am reuşit să te aducem aici.

Signor Strega-Borgia încercă să protesteze.

— Dar, îl întrerupse don Lucifer ridicându-şi mâinile ca şi cum ar fi vrut să se apere de cuvintele fratelui său, probabil că eşti mort de foame. Ceva de mâncare, da? pronto! Pune fripturile de rechin pe grătar, Acum!

Scoase de undeva dintr-un buzunar o cheie şi, cu o mişcare din încheietură, îl eliberă pe *signor* Strega-Borgia de pe tronul de bronz.

— Şi-acum, zise el călduros, petrecându-şi braţele pe după umerii tremurători ai fratelui său vitreg, avem atâtea de vorbit. Ce-ţi mai face băiatul? Titus. Pacostea aia mică, scuză-mă, tânărul încântător, cât să aibă de-acum? Zece? Unsprezece ani? A ajuns fix la vârsta la care trebuie să moştenească banii lui tătuţu, boşorog senil ce-a fost el, adică, vreau să zic, odihnească-se în pace...

— Doisprezece, de fapt, mormăi *signor* Strega-Borgia, au trecut doisprezece ani de când...

... *Lucifer şi Luciano se văzuseră ultima dată în noaptea în care pierise tatăl lor*, *în dormitorul înţesat de lume în care zăcea bătrânul*, *a cărui inimă aducea cu un ceas întors de prea multe ori*. *Don Chimera îşi chemase fiii în camera sa de unde*, *proptit de perne*, *îşi luă la revedere*. *În jurul său mai erau cei unsprezece Doni mafioţi* (*care împreună cu Don Chimera îşi împărţiseră şi conduceau lumea subterană*), *trei avocaţi şi-un amalgam de primari*, *şefi ai*

poliţiei şi politicieni sosiţi să-şi ia rămas-bun.

În fundal o asistentă umfla pernele şi netezea aşter-nuturile, încercând să-şi facă pacientul să se simtă cât mai confortabil cu putinţă. Camera aglomerată devenise sufocantă, încărcată de mirosul fricii şi al morţii iminente. Lucifer, imun la căldură, stătea chiar lângă şemineu şi cocea castane, aşteptând nerăbdător vestea morţii tatălui. Într-un târziu mult aşteptat, el, fiul cel mare al răposatului Don Chimera di Carne Borgia, avea să devină noul Don, Don Lucifer di S'Embowelli Borgia. Castanele nu avuseseră nicicând un gust aşa de dulce.

Lucifer îşi planificase fără nicio grijă cea dintâi zi a puterii: punctul numărul unu, gândi el, să scape de dobitocul defrate-său.

Punctul numărul doi, să-şi cumpere Porsche-ul la care visase de când îi trecuseră pe buze cuvintele brrm brrm!

Punctul numărul trei, să computerizeze jocurile de noroc, distribuţia de droguri şi furtul de rachete din care Don Chimera strânsese toate milioanele.

Punctul numărul patru, să bage buldozerul în ruina asta şi să-şi găsească un Palazzo *adevărat*.

Punctul numărul cinci, să găsească cel mai bun chirurg plastic din lume pentru nas.

Şase, s-o ceară-n căsătorie pe asistenta asta frumoasă foc!

Şapte...

Uşa încăperii tatălui său se trânti de perete, lăsându-i loc fratelui său vitreg care intră suspinând, cu un copil în braţe.

— Tătuţu! strigă *Luciano. Am venit de cum am aflat. Priveşte, tătuţule, ţi-l aduc pe primul tău nepot*!

Marea de trupuri se depărtă făcându-i loc lui Luciano spre patul părintelui său. Până la cel din urmă. În întreaga adunare de Doni, avocaţi, primari, şefi de poliţie şi politicieni se produse o vânzoleală, iar oamenii îşi dreseră vocile şi-şi examinară cu atenţie unghiile.

Întinzându-şi plodul lipsit de păr către bunic, signor *Strega-Borgia rosti*:

— Tătuţule, uite, copilul are părul tău! *Bătrânul se înecă, bolborosi şi începu să râdă ca o conductă înfundată*.

— Nu-l solicitaţi prea tare, signor, *îl sfătui asistenta. Este foarte slăbit*.

Don Chimera se întinse, îşi ridică nepotul şi-l aşeză în siguranţă deplină, la curbura braţelor sale.

— Se poate? *Şuieră el*.

— Te rog, tătuţule, sunt onorat.

Vârstnicul Don începu să scoată atent scutecele de pe nepotul său. Copilul se opri din plâns şi-l privi solemn pe bătrân.

— Ia te uită, l-am oprit din orăcăială. Ce avem noi aici, mititelule? *Nici cea mai mică dovadă, numai albituri peste albituri, ba nu, ultimul nu mai e alb, e nişte caca gălbicios, de culoarea ochilor unchiului Lucifer, nu*?

Aflat lângă foc, Lucifer scrâşni din dinţi. Ochii de-un albastru adânc ai copilului nu clipiră defel cât Don Chimera desfăcu scutecul şi privi înăuntru.

— Un băiat! strigă *el. Nepotul meu*...?

— Titus, îl completă mândrul tată.

Copilul deschise o guriţă care nu auzise încă de dinţi şi-l înveli pe bunic într-un zâmbet de-o desăvârşire atât de infantilă, încât, pentru o clipă, bătrânul Don păru să prindă aripi.

— Signor *Dombi, am nevoie de serviciile dumneavoastră.*

Unul dintre avocaţi se detaşă de restul mulţimii şi se apropie de pat.

— Maestro?

— Aş vrea să-mi schimb testamentul în favoarea noului meu nepot.

— Tătuţu... nu e nevoie, îl întrerupse signor *Strega-Borgia. Nu fi morbid, în două-trei săptămâni te faci bine, ai să vezi...*

— Luciano, nu fi ridicol. În două-trei săptămâni am să ajung ţărână. Şi-acum, taci din gură şi lasă-mă să termin.

Asistenta îl trase pe signor *Strega-Borgia deoparte şi-i şopti ceva la ureche.*

— Are dreptate, signor, *să ştiţi. Nu vă pierdeţi vremea certându-vă cu el, luaţi-vă rămas-bun cum se cuvine, n-o să treacă de noaptea asta.*

Pe fundal se auzea murmurul discuţiilor dintre avocat şi bătrânul Don, precum şi liniştea artificială produsă de cei care încercau să tragă cu urechea la cele discutate de cei doi.

Lucifer rămăsese împietrit lângă şemineu. Nu se putea, nu i se întâmplau tocmai lui toate astea!

Fabrica aia de caca, cu chelie urma să moştenească ceea ce-i revenea lui de drept? Era de nesuportat. Trebuia să facă ceva. Don Chimera trebuia împiedicat înainte de redactarea noului testament. Bărbatul se ridică cu intenţia să oprească toată prostia asta!

Exact în acest punct, vreo două duzini de castane uitate la copt explodară cu un zgomot ce aducea teribil cu o rafală de foc automat. Instantaneu, fiecare bărbat din cameră îşi căută o ascunzătoare şi-şi descărcă întreaga muniţie disponibilă. Haosul şi confuzia zgomotoasă îşi puseră amprenta pretutindeni. Ferestrele se sparseră în bucăţi, lemnul se despică, în aer zburau pene. Preţ de vreun minut, nimic nu se putu vedea din pricina prafului de la tencuială, a fumului de puşcă şi a pufului de raţă. Pe măsură ce aerul se curăţă, în mijlocul camerei se înălţă o siluetă cu copilul în braţe, ca prin miracol, nevătămat.

— Oare nu mai sunteţi în toate minţile? Îi luă la rost o voce îngroşată de spaimă. Tătuţu are nevoie de linişte şi...

— Nu mai are nevoie nici de asta, signor, *mormăi asistenta apărută din spatele unui cărucior. Mă tem că a plecat dintre noi.*

Cu o precizie impecabilă, infantele Titus începu să plângă.

Doisprezece ani lungi trecuseră de atunci, cugetă Don Lucifer, susţinându-şi fratele către sala de mese. Doisprezece ani extrem de fructuoşi, plini de extorcări, teroare şi nenumărate crime. Milioanele lui Don Chimera zăceau undeva într-o bancă, încredinţate tolomacului de Luciano, aşteptându-l pe Titus să împlinească treisprezece ani. Testamentul lui Don Chimera menţiona faptul că Titus avea să-şi primească moştenirea de cum ajungea la adolescenţă, bunicul aflat pe moarte considerând că averea ar fi fost irosită de ceilalţi, dacă ar primi-o mai târziu. Don Lucifer scrâşni din dinţi la ideea că Titus avea să moştenească averea. Şi totuşi... gândi el cu un zâmbet ce-i juca de jur împrejurul gurii... dacă Luciano, într-un acces de dragoste frăţească, avea să-i treacă toţi banii pe numele lui, al lui Lucifer... iar Titus avea să păţească un regretabil accident, chiar înainte de cea de-a treisprezecea sa aniversare... ei bine, asta chiar c-ar fi fost...

— Excelent! Tună vocea lui Don Lucifer, care-l împinse pe Luciano într-un scaun dinaintea unei mese încărcate. Ce mai festin pentru fiul rătăcitor!

Nimic pe gură

Doamnei McLachlan îi era frig. Pivniţele aveau îndeobşte exact acest efect asupra făpturilor cu sânge cald, iar încercarea de-a hrăni fiarele cu polonicul din tocăniţa special pregătită n-o ajutase deloc.

Femeia se aşează la masa din bucătărie şi încercă să se încălzească cu o ceaşcă de ceai, privindu-l pe Clenci care-şi călca ziarul pregătindu-se pentru revenirea *signorei* Strega-Borgia de la Institutul de Vrăji Avansate.

— Vreo ştire importantă, dragă? întrebă ea. Clenci îşi ridică privirile de la masa de călcat.

— Tocmai citeam horoscopul, dacă vă interesează. Când e ziua dumitale, doamnă McLachlan?

— Săptămâna viitoare, Genei, răspunse ea suav, împlinesc o mie de ani. Crezi c-avem destule lumânări?

— Prin urmare, aţi fi Leu, nu? Zise el, fără să-i bage în seamă sarcasmul. Auziţi ce spune aici: „Aveţi grijă la oaspeţi nepoftiţi. E nevoie de acţiuni rapide pentru a-i elimina”.

— Probabil c-au să prindă cei mici nişte păduchi, mormăi doamna McLachlan pentru sine.

Nepăsător, Clenci continuă:

— „E necesar un cap limpede când toţi din jur şi-l vor pierde”... cât de misterios, nu credeţi? Fireşte, horoscoapele astea nu-s decât nişte prostii, dar uneori mai e şi câte-un sâmbure de adevăr în ele...

— Asta-i tot, Clenci? Se interesă doamna McLachlan, scărpinându-şi visătoare capul.

— Poftim, ascultaţi ce zice la mine, urmă bărbatul nestrămutat de la ideea sa. „E nevoie de un curaj imens să vă atingeţi scopurile, dar tendinţa de a da buzna acolo unde şi îngerilor le e teamă să păşească ar putea avea consecinţe amuzante. Ei bine, vă întreb eu, cine-a scris porcăria asta?

Clenci azvârli ziarul, depozită fierul lângă o cratiţă plină de verzişoare de Bruxelles şi băgă masa de călcat într-un dulap.

Oala-sub-presiune recupera ziarul şi scrută coloanele în căutarea propriului ei horoscop. Femeia aducea cu un dihor venit din infern şi ferchezuit

cu şorţ, aşa cum stătea dinaintea norului de abur al verzelor de Bruxelles, cu ochii-i mici aţintindu-se furioşi peste şirurile de litere. Nepăsătoare faţă de tigăile ce sfârâiau în spate, femeia citea nestingherită. Doamna McLachlan încercă să salveze cina.

— Olicică, dragă, să scurg eu verzele? Probabil că sunt deja gata.

Bucătăreasa nici nu catadicsi să-şi ridice ochii din ziar. Îl întoarse agale la pagina cu integrama şi răspunse, în timp ce scotea un rest de creion din buzunarul şorţului:

— Încă douăş'cinci du minut, doa'na McCacclong, ş-or să fie estrem du moi, exactamente cum îi place a la *signora*.

Doamna McLachlan îşi roti privirile spre ceruri şi se aşeză apoi greoi la masă. Clenci se plecă peste umerii femeii şi-i şopti:

— Îii scriis du stele, sub semnu' Piureu, e du legume fierte prea mult, că în seara asta, datorită unei eclipse planetare a măreţei stele Varză de Bruxelles şi-a unei conjuncturi diavoleşti între constelaţia Cartofului Bulbucat şi-a Peştelui, în seara asta, deci, ar fi exactamente timpu' potrivit pentru o excursie clandestină la făcut prăjit cartofi. Ce ziceţi?

— Stelele nu mint niciodată, Clenci, îi răspunse doamna McLachlan. Tu curăţă-i şi eu am să mă furişez mai târziu să-i prăjesc.

Sus, în observator, Titus scruta cerurile, în căutarea mamei. Văzuse între timp trei avioane de pasageri ale căror impresionante cozi de vapori dispăreau treptat în amurgul liliachiu. Luna în creştere îşi arunca razele deasupra apelor liniştite ale şanţului din jurul castelului, înfăşurându-şi cu eleganţă imaginea reflectată în jurul unui nufăr ce-şi închidea petalele pentru noapte.

Una câte una, stelele îşi făcură apariţia, unind punct cu punct constelaţiile familiare. Exact când Titus descoperi Carul Mare, la orizont se făcu vizibil un punct negricios, tremurător.

Cu regularitatea unui orologiu, nuferii fremătară de îndată ce botul noduros al lui Tock apăru la suprafaţa apei; cu o serie de ţipete ruginite şi scârţâieli, crocodilul îşi întâmpină stăpâna sosită acasă. Punctuleţul negricios crescu într-o pată şi-apoi deveni o formă, o siluetă vag identificabilă şi...

— Mămico! ţipă Titus.

Signora Strega-Borgia revenise acasă.

Până când izbuti Titus să alunece peste cele nouă şiruri de trepte ce despărţeau observatorul de holul de primire de jos, mama lui deja îi înmâna lui Clenci cheile de la mătură!

— Bag-o puţin în atelier, Clenci, te rog, rosti femeia desfăcându-şi pălăria zburătoare din piele şi azvârlindu-şi mănuşile pe masa din hol. Am să te rog să te uiţi mâine la ea să vezi ce are. Nu prea mai merge bine, aproape că am rămas înţepenită deasupra Edinburgh-ului. A fost un moment extrem de neplăcut, nemernica asta de mătură a început să lase paie şi să tuşească chiar deasupra castelului, spre *marele* amuzament al unui grup de turişti americani.

Sunt convinsă că am răcit cât am stat acolo atârnată degeaba, dar, în fine, bine că am ajuns acasă...

Signora Strega-Borgia dădu cu ochii de fiul său şi îi alergă în întâmpinare să-l îmbrăţişeze strâns la piept.

— Dragul meu Titus, ce dor mi-a fost de tine, îi şopti ea în păr. Mirosea a ulei de motor şi a parfum, la fel ca toate mamele care se întorc de prin depărtări.

Titus o strânse tare şi, după câteva clipe, îi privi chipul minunat. Două mici reflecţii de-ale sale îl priveau din ochii verzi ai mamei.

— Ah, Titus, nici n-am cuvinte să-ţi descriu *cât* de distractiv a fost şi cât de tare mi-a fost dor de voi toţi, zise femeia petrecându-şi un braţ pe după umerii băiatului. Vouă v-a fost dor de mine?

Clenci tuşi şi plecă plin de tact să se ocupe de parcarea măturii.

— În fiecare noapte, răspunse Titus sincer. Patul tău a rămas gol, aşa că doamna McLachlan a zis că putem să venim în al ei, numai că *sforăie*!

— Dar unde-i restul lumii? întrebă *signora* Strega-Borgia. Sunt lihnită! Ce-avem la ceai? Ştii, Titus, n-am mai mâncat un cartof prăjit ca lumea de când am plecat, de săptămâna trecută. Aş fi în stare să fac *moarte* de om pentru mâncarea doamnei McLachlan.

— Mi se pare că-n seara asta e rândul lui Oală-sub-presiune, o anunţă Titus, în timp ce-şi făceau intrarea împreună în bucătăria castelului.

— Vai de noi! rosti *signora* Strega-Borgia.

Mirosul care îi luă cu asalt din dreptul uşii întredeschise ar fi putut fi îmbuteliat şi folosit pe post de armă de distrugere în masă. Oala-sub-presiune, cocoşată deasupra plitei, mesteca prevenitor în oale, în vreme ce doamna McLachlan se rotea de colo-colo încercând să-şi păstreze tactul.

— Nu cred c-am mai auzit de aşa ceva, dragă, grăi ea. Nu crezi că trei sferturi de oră înseamnă niţel cam mult pentru un cartofior?

Oala-sub-presiune pufăi dezaprobator şi-i întoarse ostentativ spatele doicii.

— Ei, Doamne sfinte, dar n-am vrut să te critic, sunt convinsă că ştii mai bine ca mine cum se fierb cartofiorii, dar oare ce-i peştele ăla delicios pe care îl pregăteşti?

Oala-sub-presiune se lumină puţin şi înălţă capacele ce acopereau şapte bucăţi de cod uscat.

— Îi sughiţ afumat, preferansu' lu' *signora*, răspunse ea împungând peştele palid ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă chiar a reuşit să-l omoare.

Aflată în dreptul uşii, *signora* Strega-Borgia îşi privi fiul, îşi puse un deget în dreptul buzelor şi-l trase înapoi în coridor.

— Ssst! Niciun cuvânt. Fugi să le găseşti pe Căcuţa şi pe Pandora şi zi-le că e vremea să mâncăm.

— Dar *nu pot să suport* peştele ăsta şi nici varza de Bruxelles, se lamentă

Titus.

— Adu-ţi surorile, ne întâlnim în sala de mese în zece minute.

— N-am să mănânc nimic, îşi ameninţă Titus mama, care între timp îşi suflecase manşetele şi-şi făcuse intrarea în bucătărie.

Oala-sub-presiune terminase de aşezat şi cea din urmă farfurie dinaintea lui Căcuţa. Copila aruncă o privire la ce avea în faţă şi-şi deschise gura ca să urle.

— Ce *drăguţ* din partea ta, Oală-sub-presiune, rosti *signora* Strega-Borgia. Îşi desfăcu şervetul şi-l legă la gâtul lui Căcuţa. Preferatul meu, sughiţ afumat...

— Şi mai iaste şi verzuţă a la sticlă, adăugă bucătăreasa sărind în ajutor şi identificând grămada de verdeţuri ce atacă sughiţul.

— Fără îndoială, o să ne ospătăm ca regii, minţi *signora* Strega-Borgia. Îţi mulţumesc! Nu ne aştepta, te rog, o să ne spălăm singuri vasele în seara asta.

Toată numai un zâmbet, Oala-sub-presiune se retrase în bucătărie, lăsând-o pe doamna McLachlan alături de restul familiei în intimitatea sălii de mese.

— Mai bine mor de foame decât să mănânc aşa ceva, decise Pandora, privind lung farfuria dinaintea ei.

— M-am străduit, dragă, interveni doamna McLachlan, numai că Oală-sub-presiune e aşa de sensibilă la critici...

— Mie-mi zici! Încuviinţă Titus. Dacă lăsăm ceva în farfurii, n-o să ne mai vorbească câteva zile de acum înainte.

— Am o surpriză pentru voi toţi, anunţă *signora* Strega-Borgia, scoţând la iveală de undeva de sub masă o baghetă metalică subţirică. Săptămâna asta am învăţat nişte vrăji noi la Institut, nimic foarte spectaculos, doar câteva Micşorări de Nivelul II, nişte Măriri avansate şi două-trei Transformări. Mai întâi tu, Titus, decise ea şi-i trase farfuria către sine.

Bagheta sa descrise câteva cercuri în jurul farfuriei, la început încet şi cumpănit, dar, pe măsură ce căpăta încredere, din ce în ce mai repede, până când vârful baghetei deveni un punct luminos. Farfuria nedorită începu să dispară, ca şi cum i-ar fi secat toate culorile, până ce rămase un desen alb-negru cu resturi de mâncare în ea. Lumânările din mijlocul mesei pâlpâiră atunci când *signora* îşi folosi bagheta pe post de gumă de şters, eliminând treptat fiecare bucăţică din cina necomestibilă.

— Uau! Lăsă Pandora să-i scape o exclamaţie, privindu-şi fratele cu subînţeles. De-aş fi şi eu în stare de aşa ceva...

— Mamă, asta chiar că-i tare, numai că... vorbi Titus.

— Au! ţipă *signora* Strega-Borgia lăsând să-i scape bagheta pe faţa de masă. Porcăria asta se încălzeşte din ce în ce mai tare.

Smulse bagheta de pe faţa de masă fumegândă şi-o scufundă în sticla de vin din apropiere, unde bolborosi o clipă înainte să-şi dea sfârşitul cu o mică

erupţie de abur.

— Bine ticluit, nu? Grăi ea triumfătoare. Cine-i următoarea?

— Mamă, spuse Titus apucându-se de stomac, sunt *lihnit*!

— Ah, zise *signora* decantând bagheta din sticla de vin. Nu sunt foarte îndemânatică la următoarea fază – e drept că am preschimbat nişte apă minerală în vin roşu şi nişte prinţi în broaşte – hai să vedem dacă sunt în stare să-mi amintesc...

Doamna McLachlan privi uimită, alături de întreaga familie, cum *signora* Strega-Borgia îşi folosea bagheta să traseze linii de lumină pe faţa de masă. Liniile începură să descrie formele unui bol imens de budincă plin cu ceva anume. Căcuţa căscă ochii. Bagheta *signorei* se comporta precum o pensulă, căci acum adăuga culoare printre toate acele linii.

— Foarte drăguţ dragă, vorbi doamna McLachlan aprobatoare. Îngheţată cu mentă şi plăcintă de lămâie cu bezea, după cum arată, nu?

Bagheta dădu drumul, dinspre un capăt, unui nor de fum şi, cu un ţiuit, se desprinse din mâna stăpânei ca un ţipar mort.

— Blestemată fie drăcia asta, mormăi *signora* Strega-Borgia, încercând să oblige bagheta să stea dreaptă.

Aceasta însă se făcu covrig şi scoase un strigăt de moarte. Între timp Titus îşi vârâse lingura în îngheţată şi-o dusese plină vârf în gură.

— Bleah! scuipă el. Îngheţată din varză de Bruxelles!

Buza de jos a Căcuţei ieşi în afară şi începu să tremure ameninţător.

Titus se apropie cu grijă extremă de plăcintă şi-şi introduse cu gingăşie o bucată în gură.

— Ei, bine? întrebă Pandora, bucurându-se de spectacolul oferit de frate-său care vărsa în şerveţel. Ne zici şi nouă?

Titus înşfăcă paharul de apă şi-şi clăti gura îndelung.

— Plăcintă de cartofi cu peşte, se plânse el.

Doamna McLachlan se ridică, strânse toate farfuriile nedorite şi adună resturile de mâncare într-un vas ornamental pentru plante aromate.

— Cum ai de gând să ascunzi atâta mâncare de Oala-sub-presiune? O întrebă Pandora.

Doamna McLachlan îşi vârî capul pe uşa din hol şi strigă:

— Kno-ot... Ffup... Sab... cioc-cioc! Furtuna din ce în ce mai apropiată formată din pernuţe de yeti, gheare de dragon şi degete de grifon era întărită de un crescendo de urlete şi-un zgomot de uşă trântită din partea lui Oală-sub-presiune.

— Liber pe coastă, anunţă doamna McLachlan, ieşind cu bolul de resturi de mâncare. Vrea cineva cartofi prăjiţi?

Noaptea de afară

Signora Strega-Borgia îşi plimba animalele înainte de culcare. Tock se împleticea fericit alături de stăpâna sa, Ffup şi Sab zburau pe deasupra, iar Knot rămăsese în urmă, ocupat să se tăvălească din când în când prin praf şi să se scalde în băltoace.

Signora Strega-Borgia scutură lesele şi trase în piept aerul tare al nopţii.

— Încă puţin, vorbi ea, şi pe urmă trebuie să ne întoarcem acasă, în paturile noastre... Sab şi Ffup, voi încă n-aţi făcut nimic, nu?

Două bubuituri spectaculoase se făcură auzite în tufişuri, urmate imediat de un miros care se răspândi cu rapiditate, grifonul şi dragonul informând-o pe această cale că se supuseseră ascultători.

— Bravo, băieţi, le spuse ea încurajator. Dar, vai de mine, resturile alea de la cină nu v-au picat prea bine, nu?

Knot râgâi puternic de undeva din spatele unui tufiş înflorit. Bobocii albi păliră o idee, în vreme ce Tock se opri din plimbare, îşi acoperi nasul cu labele şi lăsă să-i scape un claxon încărcat de compătimire.

În depărtări o bufniţă îşi făcu auzit buhuitul. Knot ascultă atent şi salivă instantaneu.

— Nu acum, Knot, ai mâncat deja, îi zise *signora* Strega-Borgia, oprindu-se la marginea lacului cu raţe să-şi scoată o piatră din pantof.

Tock oftă. Trecuseră deja câteva săptămâni bune de când nu-şi mai îndesase colţii într-o doică şi, cu toate că era prea întuneric să vadă raţele, le *mirosea* fără probleme, îşi deschise fălcile cu un scârţâit şi încercă de probă apa cu laba... *Signora* Strega-Borgia strănută exploziv. Ca la un semnal, cinci raţe speriate se ridicară în zbor şi-un broscoi deznădăjduit îşi pierdu echilibrul de pe frunza nufărului pe care şedea, scufundându-se în întunecimea iazului. Tock îşi închise fălcile, ţiuind a dezamăgire.

— Fir-ar! Blestemă *signora*, strănutând din nou. Tock îşi privi speriat stăpâna şi-o observă cum se caută adânc în buzunare, după ceva pe care să-şi şteargă nasul. Hapciuuu! Nu *din noul* Ah, unde mi-am pus şerveţelele? Hapciuuu! *Vai de mine*... Knot? Knot, vino aici băiete!

Ascultător, yeti-ul se trase mai aproape până ce ajunse alături de

stăpână. *Signora* Strega-Borgia îi apucă unul dintre braţele păroase şi murdare, îl apropie de faţă şi-şi şterse delicat nasul cu el.

— Aşa-i mai bine. Mersi, Knot, dar stai pe-aproape până ajungem acasă, s-ar putea să mai am nevoie de tine. Hapciuuu!

Scuturată de strănuturi, *signora* Strega-Borgia decise să se întoarcă acasă. Dinaintea lor se desfăşura StregaSchlose, ascuns într-un pliu de pământ ce se îngusta treptat spre un braţ de mare. Lumini îndepărtate clipeau pe apă. Singurele zgomote care spărgeau liniştea erau o barcă de pescuit homari din depărtări şi fâlfâitul pieilor lui Sab şi Ffup ce dădeau ture; pe deasupra. StregaSchloss semăna cu o navă pe ocean.

Din nefericire, o navă fără de căpitan, cugetă *signora* Strega-Borgia clipind des să-şi oprească lacrimile inevitabile care o podideau de cum îi revenea în minte soţul pierdut. Fără de căpitan, dar nicidecum în derivă, îşi reaminti femeia. Navigau cu doamna McLachlan stând ferm la cârmă. Pentru a nu ştiu câta oară *signora* mulţumi în tăcere bunei soarte care le-o adusese pe draga şi iubitoarea doică McLachlan la castel.

Castelul ei era foarte atrăgător, construcţia întunecată, pistruiată ici şi colo cu luminiţe strălucind la ferestre, plutea în mod magic într-o grădină a nopţii.

— Hapciuuu! Strănută *signora* Strega-Borgia, rupând vraja clipei.

Fără niciun cuvânt, Knot îşi întinse un braţ.

Şi noaptea dinăuntru

Fac asta numai pentru că-s complet disperată, îşi spuse Pandora furişându-se în dormitorul mamei sale. Camera era cufundată în întuneric, însă fata izbuti să desluşească forma valizei aşezată pe pat. *În mod normal*, *n-aş face aşa ceva*, *mă-nţelegi*! Continuă Pandora, desfăcând cataramele şi apăsând clapele. Ridicând capacul, copila deschise valiza şi se holbă înăuntru.

La o primă vedere, conţinutul părea dezamăgitor. Nimic neobişnuit. Un sendvici de pui pe jumătate mâncat, plus nişte ambalaje mototolite de biscuiţi, un calculator de buzunar, un telefon mobil micuţ, un pachet de baghete asortate (din care mai rămăseseră şapte) şi un dosar A4. *Cum aşa*, *nicio broască*? Se întrebă Pandora. *Fără fiole şi filtre*? *Nici măcar un Ceaun Colaps Total sau nişte Ochi de Şopârlă deshidrataţi*? Copila luă pachetul de baghete de unică folosinţă şi ascunse trei în buzunarul pijamalei. Din pricina întunericului, nu băgă de seamă scrisul mic de pe una dintre ele, care pretindea că băţul era de fapt: „*Contra-baghetă – desface farmecele*, *întoarce magiile şi previne deochiul*”. Cu litere şi mai mici: „*Producătorii recomandă şase* (*6*) *utilizări înainte de a fi aruncată drept reziduu magic periculos*”.

Intrigată peste măsură de dosar, Pandora descoperi că era încărcat, pagină cu pagină, de notiţele mamei sale. *Hm*, îşi spuse Pandora, *promiţător*... Afundată în gânduri, termină de mâncat jumătatea de sendvici, citind la lumina difuză venită de pe hol şi, după numai câteva pagini, găsi ce anume căuta. Zicea aşa:

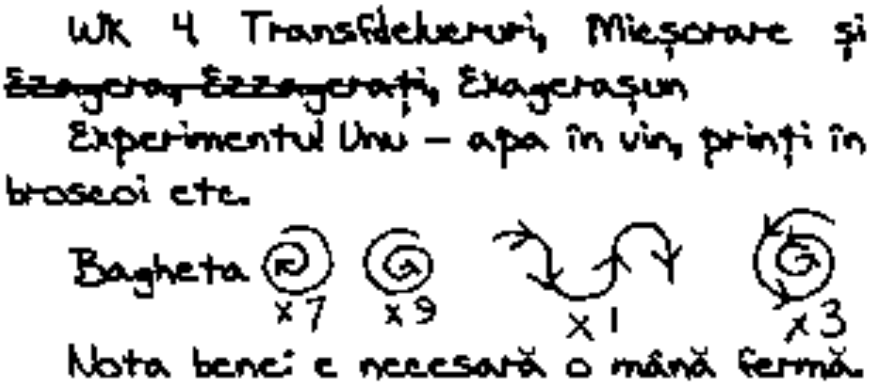

Jos se deschise uşa de la intrare şi Pandora îşi auzi mama punând animalele la punct. Un ţiuit şi-un pleosc venite dinspre şanţ erau semn că sosise vremea ca Tock să meargă la culcare, iar paşii apăsaţi şi zgomotul de lanţuri stăteau dovada faptului că *signora* Strega-Borgia îi conducea pe Sab, Ffup şi Knot înapoi în temniţă. Toate acestea îi oferiră Pandorei cele două minute necesare pentru a lăsa dormitorul în aceeaşi stare în care-l găsise.

Îndesând totul la loc în valiză, extrase cu atenţie din dosar trei pagini cu vrăji remarcabile, le îndesă sub bluza de pijama şi puse apoi dosarul la loc. Avu timp exact cât să manevreze încuietorile, să încheie cataramele şi să urce valiza la loc pe pat, înainte să-şi audă mama strănutând şi urcând dinspre temniţă spre dormitor.

Pandora se furişă pe coridor şi coborî un rând de trepte, spre propriul ei dormitor. Judecând după lipsa vreunei lumini pe sub uşa camerei lui Titus, băiatul dormea dus, fericit la gândul că sora sa se apropiase cu încă o zi de întâlnirea acvatică cu Tock.

— Aşteaptă numai, şi-o să vezi tu, Titus! Bombăni fata, trăgându-şi pătura peste cap şi aprinzând lanterna. Stai numai să-mi dau seama care-i treaba cu baghetele astea, şi pe urmă... te-ai ars!

Fata îşi scoase paginile cu vrăji din pijama şi începu să le memoreze.

Castelul era cufundat în somn, aerul era încărcat de vise, iar clipocitul leneş al valurilor lovindu-se de ţărm susura un ritm mareic numai bun pentru aţipit. Adâncită în somnul său de noapte polară, Strega-Nonna visa la igluuri şi gheaţă. Patu-i frigider uruia şi tresărea, alimentat de-un cablu subţire ce şerpuia între cea adormită şi priza din perete. Cablul, care se târa câţiva metri pe podea, ajunsese să se bălăcească pe jumătate într-un lichid gălbui. Smârcul era format din tot soiul de fluide scurse din vraful de baghete de peşte, profiterol şi îngheţate lăsate baltă de Pandora. La început, fusese un amestec neplăcut din scurgeri de peşte, cu dâre de ciocolată cu frişcă şi biscuiţi de mentă glazuraţi în ciocolată, cu banane şi aromă de căpşuni. Totul, cu paisprezece ore în urmă.

Crescut în căldura molcuţă a cramei, smârcul putea fi deja descris drept pericol biologic. Apăruseră şi bacteriile, care crescuseră, ajunseseră la

maturitate, făcuseră copii şi deveniseră între timp bunici. Venite cu milioanele să se hrănească din smârc, nu ezitară să ceară şi supliment, râgâiră microscopic şi, dată fiind bogăţia hranei, emanară vaste cantităţi de noxe. Smârcul bolborosea şi tresălta asemenea unei mici mlaştini. Puţea de-a dreptul. Pentru Multitudina însă, care ratase feliile de bacon de la micul dejun, smârcul întruchipa cel mai minunat rai pe care-l adulmecase vreodată.

O, *DA*! Gândi ea, dând năvală la viteză maximă. O, DA, o, DA, urmă ea, rânjind din buza de sus şi expunându-şi astfel dinţii lungi, gălbui. Mmm, *dulci putrefacţii de peşte*, *mmm*, *de brânză împuţită*, *mmm*, *simţi*. *Împuţiciunea asta*, *mmm*? *Ca de cauciuc*?... Bang!... *Au*, AW... Boing!

Chiar nu avea nimeni nevoie de artificiile astea, cugetă Multitudina, frecându-şi nasul ars şi trecân-du-şi în revistă mustăţile pierdute. *Dacă-i bună*, *mâncarea n-are nevoie să mai fie expusă în vreun fel anume*. Chiţăind oripilată, Multitudina o zbughi din cramă, mâncând pământul până sus, unde-şi găsi refugiul sub patul lui Titus.

În tăcerea în care se petrec lucrurile acestea, congelatorul prinse să se adapteze la viaţă în calitate de cutie mare. Începuse dezgheţul.

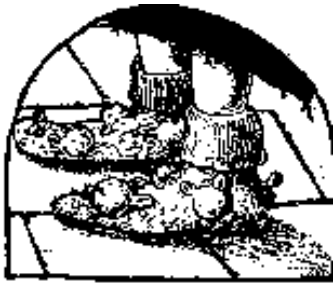

Magie pentru începători

O dimineaţă umedă şi cenuşie la Strega Schloss. Ploaia găurea suprafaţa apei din şanţ ca o acnee netratată, iar Tock încerca în zadar să-şi ascundă supărarea sub un mănunchi de nuferi. Apăreau băltoace, se prelingeau burlane, iar ferestrele se abureau pe dinăuntru, îndeobşte, când vremea era neprielnică, temniţele luau apă şi se inundau, astfel că, de milă, doamna McLachlan îi lăsase pe Sab, Ffup şi Knot în bucătărie să se usuce. Acoperind total plita, încălţată cu nişte papuci roz de puf, decoraţi cu iepuraşi, Oala-sub-presiune mesteca de zor într-o oală cu o budincă vulcanică. Ţinându-şi buzele strânse şi cu ochii subţiaţi de furie, femeia încerca din răsputeri să-l ignoree pe

Knot care nu-şi mai dezlipea ochii de picioarele bucătăresei, dorindu-şi din tot sufletul ca încălţările femeii să fie de fapt micul lor dejun.

Titus se aşezase vizavi de fiare şi, întrerupt uneori de câte un strănut, se străduia conştiincios să înghită partea sănătoasă a micului dejun, sperând s-o descopere şi pe cea nesănătoasă înainte ca fălcile lui să clacheze de atâta osteneală.

— Mai doreşti nişte musli, dragă?

— Nţ, răspunse el, mestecând eroic.

De cum se întoarse doamna McLachlan cu spatele, ca să verifice starea brioşelor cu zmeură, Titus îi pasă lui Ffup castronul cu cereale.

Dragonul îl privi îndelung.

— Ia-ţi gândul, amice, sâsâi el, şi-l împinse la loc dispreţuitor cu gheara. După oferta de azi-noapte, n-am să mai mănânc *câte zile oi avea* rămăşiţele de la masa voastră!

Plin de speranţă, Titus îl chestionă din priviri pe Sab. Ochii grifonului se împietriră pe dată. Knot, în schimb, părea să nu-şi dea seama de nimic altceva în afara picioarelor lui Oală-sub-presiune, înfăşurate în acele delicioase moliciuni rozalii... Oftând adânc, Titus începu să mănânce cea de-a patruzecea lingură de musli.

Sus, Pandora examina prada de război din valiza mamei.

— Cu vraja asta aş putea să te fac mic cât un gândac, mormăi fata, purtând o conversaţie imaginară cu fratele-i absent. Să te *turtesc* până când ţi-

or ieşi intestinele pe-afară...

După ce irosi o baghetă de unică folosinţă şi trei sferturi din alta, Pandora începu să se prindă cam cum stătea treaba cu magia. De cum se crăpase de ziuă, se furişase jos din pat, recitise părţile esenţiale din hârtiile furate de la dosar şi-şi selectase apoi cea dintâi victimă. Atârnată de umeraş, împodobită cu nenumărate volane, broderii şi cu dublură pe dedesubt, stătea rochia aia pe care n-o înghiţea deloc. Cauză a multor războaie de şifonier, rochia supravieţuise pervers fiecărei încercări de-a Pandorei de a o distruge.

— De data *asta* însă, exultă fata, trasând cercuri deasupra ei cu una din baghetele şterpelite, de data *asta*...

Broderia de la guler se ridică, mişcată de agitaţia cauzată de bagheta Pandorei. Cu un clănţănit metalic, aceasta căzu însoţită de umeraşul de sârmă, chiar la picioarele fetei. Fiecare imagine nou creată dispăru treptat – rochiţe absolut identice pentru fetiţe de opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi ani, de-o seamă cu Căcuţa, bebici şi nou-născuţi, fiecare mai mică decât cea dinainte şi transformându-se treptat în altceva -până când, cu un oftat, Pandora ridică de pe podea cea mai mică versiune obţinută.

— Când am să dau de puii Multitudinii, asta o să fie *numai bună* pentru unul dintre ei, decise ea, ţinând în palmă rochia minusculă.

Câteva ore mai târziu, dormitorul Pandorei suferise deja o schimbare radicală. De galerie atârnau două perdele de mărimea unor batiste. O colecţie miniaturală de cărţi înghesuite unele în altele, de' mărimea unor timbre poştale, zăcea uitată la capătul unor rafturi imense, cărţi pierdute de-acum în spaţiul enorm care le înconjura. Şifonierul Pandorei devenise între timp noua ei cutie de bijuterii, în vreme ce podeaua era presărată de ursuleţi şi păpuşi cât unghia de mari. Fireşte că existaseră şi câteva victime, ca de pildă, unde anume avea să doarmă din moment ce patul îi ajunsese de mărimea unei cutii de chibrituri, iar CD-urile ca nişte pioneze îi erau complet nefolositoare. Şi totuşi, Pandora avea un aer triumfător.

— Uşor, ca pasărea-n zbor, murmură copila. *Şi-acum*, e momentul să încercăm ceva mai dificil.

Se aruncă pe pat, uitând pentru o clipă că acesta fusese victimă a procesului de învăţare. De sub picioare se auzi un pârâit slab.

— Mai întâi am să încerc să preschimb beţele de chibrit în saltele, bombăni ea şi culese de pe jos aşchiile rămase.

O mică istorie a familiei

Luciano Strega-Borgia servea micul dejun de unul singur. Şedea flancat de cafetiere, farfuriuţe cu gem de piersici, platouri de *prosciutto* şi îndeajuns de mulţi croasanţi, cât să hrănească o armată de oameni. Şi totuşi, realitatea era că avea în continuare glezna stângă legată de masă, iar lângă farfurie fusese aşezat un document care îi aştepta semnătura. Cu privirile pierdute spre chiparoşii oglindiţi în lac, bărbatul se întreba dacă avea să-şi mai revadă vreodată soţia şi restul familiei. Pofta de mâncare îl părăsi complet, de cum îşi aminti de acea dimineaţă când părăsise în trombă StregaSchloss, cu săptămâni în urmă...

Totul începuse la micul dejun, cu mici înţepături.

Tocmai coborâse la masă în bucătărie, acolo unde restul familiei începuse să mănânce ceva mai devreme. Masa era deja acoperită de lapte. Căcuţa scâncea, iar Titus şi Pandora păreau lipsiţi de orice chef. În capul mesei şedea soţia sa de mulţi ani, frumoasa signora *Strega-Borgia, cu capul îngropat în paginile ziarului local. La plită, cu o încruntătură aprigă pe chip, Oala-sub-presiune omora în bătaie o tigaie cu ouăjumări.*

Văzându-şi tatăl, Căcuţa îşi ridică braţele în aer şi trânti astfel bolul de cereale peste masă, direct pe podea. Ţopăia în sus şi-n jos în scăunelul de bebe, făcând ca totul de pe masă să tresalte în acelaşi ritm. Cafeaua şi sucul de portocale se revărsară din pahare. Pachetele de cereale se răsturnară şi-şi vărsară conţinutul.

Cu un aer senin şi nebăgând de seamă mizeria ce o înconjura, signora *Strega-Borgia mesteca în cafea cu capătul unui creion pe care apoi îl supse şi încercui ceva în ziar.*

Signor *Strega-Borgia luă loc la masă. Căcuţa îşi aruncă ceaşca spre el, în semn de bun venit. Oala-sub-presiune îi puse dinainte o farfurie cu ouă arse.*

— Tată, am o mică problemă, începu Titus.

— Asta-i puţin spus, interveni Pandora, în timp ce-şi turnă zahăr peste cereale, pe faţa de masă şi nu în ultimul rând pe jos.

— Tată, continuă băiatul ignorându-şi sora, mai ştii când m-ai lăsat să

încarc pe calculatorul tău Moarte şi Distrugere 2?

— Titus, eşti nemaipomenit de plictisitor, ştiai? Îl întrerupse Pandora. Din clipa în care deschizi ochii dimineaţa, nu ştii să faci altceva decât să îndrugi de calculatoare...

— Tacă-ţi gura, Pan, o sfătui Titus. Nu-i politicos să întrerupi lumea.

— Da-i şi mai nepoliticos să-i plictiseşti de moarte pe toţi, bombăni Pandora cu gura plină de fulgi crocanţi de orez.

*Cu fiecare cuvânt rostit, firimituri de fulgi erau lansate*spre podea.*

Bazându-se pe barometrul de bebe care sesiza întotdeauna apropierea unei furtuni, Căcuţa începu să scâncească.

— Ei bine, problema e că... tată? Tată! Mă asculţi?

— Aaaaa! Urlă signor *Strega-Borgia.*

— E ceva în neregulă, dragul meu? spu*se* signora *Strega-Borgia scăpând ziarul în baia publică de lapte.*

— Normal că e ceva în neregulă!!! strigă signor *Strega-Borgia scos din minţi.*

Căcuţa prinse să plângă cu zel.

— Tată, uite, vreau să-ţi spun că-mi pare foarte *rău că ţi-am buşit computerul, dar n-a fost vina mea, lăsă Titus să-i scape.*

Signor *Strega-Borgia ţâşni în picioare, lăsând scaunul să se trântească pe podea în urma sa.*

— Mi-a ajuns! *Răcni el întors către familia sa. Sunt sătul să mai trăiesc într-o cocină! Arătă cu mâna înspre masă: Mi-a ajuns de când mănânc lături. Azvârli cu farfuria în perete: Şi mai* ales *m-am săturat de voi toţi până peste cap!*

Întreaga familie îl privea înspăimântată. În planul doi, aplecată asupra farfuriei sparte, Oala-sub-presiune încerca să se facă nevăzută. Deasupra capului ei, ouăle jumări se prelingeau agale pe perete.

— Păi... rosti signora *Strega-Borgia, cu ochi reci ca gheaţa, ştii prea bine ce-ai avea de făcut în privinţa* asta, *nu?*

— Mamă, o avertiză Pandora.

— Tată! Încercă Titus să-l împace. Tată...

— Mami şi tati trebuie să discute puţin singuri, dragii mei, anunţă signora *Strega-Borgia cu un aer glacial. Ce-arfi să mergeţi voi toţi sus până rezolvăm noi problema asta?*

Îşi fixă copiii cu un zâmbet larg. Din nefericire, observă Titus, nu era genul ăla de zâmbet care să-i cuprindă şi ochii.

— Te rog *mult, să nu vă certaţi, da? O imploră băiatul.*

— Treceţi sus, vă rog. *Acum. Şi luaţi-o şi pe cea mică, rosti* signora *ridicându-se în picioare şi deschizând uşa bucătăriei.*

În deplina tăcere a unor întrebări fără răspuns, copiii părăsiră bucătăria, urmaţi de Oala-sub-presiune cu ochii ascunşi în şorţ, strâmbând din nas

dezaprobator. Sunetul paşilor li se stinse în depărtări, lăsându-i pe signor *Strega-Borgia şi pe soţia sa cufundaţi în linişte.*

Un pendul bătu de undeva ora exactă.

— Deci... grăi signora *luând loc şi examinându-şi atentă unghiile.*

— Păi, cel mai bine-ar fi să plec, îi răspunse soţul, sperând că nu va fi nevoit s-o facă.

— Cum pofteşti, zise signora *Strega-Borgia recu-perându-şi ziarul din laptele vărsat.*

Îi tremurau mâinile şi ochii i se umpluseră de lacrimi, dar se ascunse în spatele fiţuicii jilave. Exact această nepăsare aparentă şi atitudine îngheţată îl făcură pe signor *Strega-Borgia să ia hotărârea.*

— Să nu m-aştepţi azi la cină, anunţă el, aruncând flăcări din priviri spre capul plecat al femeii.

Nici aceste cuvinte nu avură putere să-i penetreze armura rece.

— Şi nici mâine, *adăugă el din pragul uşii.*

— Pa, îi spuse soţia din spatele ziarului, cu faţa scăldată în lacrimi. Să-ncui poarta după tine...

Cu demnitatea profund încercată, signor *Strega-Borgia îşi părăsi viaţa de până atunci, soţia şi întreaga familie. Şi nu-i merse decât din ce în ce mai prost.*

Undeva pe drum o luase în altă direcţie, aşa că habar nu avea pe unde se afla. Mai mult de-atât, între timp se făcuse ora prânzului şi-i era o foame de lup. Jacheta pe care-o purta era udă de transpiraţie pe deasupra umerilor, avea pantalonii stropiţi cu noroi, iar stomacul îi chiorăia neîncetat.

Atunci când Mercedesul cel negru şi elegant oprise lângă el, bărbatul avea deja părul lipit de ţeastă şi simţea că nu mai era în stare să mai facă niciun pas. Uşa din dreapta se deschise, iar el nici măcar nu-şi dădu seama cât de mult avea să decadă mai departe...

Sunetul vocilor venite din spatele ferestrei îl readuse înapoi în prezent. La prima oră a dimineţii scăldată în soarele Italiei, *signor* Strega-Borgia îl văzu pe Pronto cum aşază o cutie de vioară în portbagajul unei maşini mari, negre.

— Nu vă faceţi griji, *maestro*, îi strigă Pronto cuiva care nu intra în câmpul vizual al lui Luciano. A sosit momentul să dea ochi cu muzica. Atunci când am să termin, n-o să mai rămână unul în picioare.

Pe *signor* Strega-Borgia cuvintele îl măcinară şi se gândi la ele în timp ce-şi turnă o altă ceaşcă de cafea. Să fi fost Pronto un muzician atât de talentat încât era în stare să dărâme o casă cu performanţele lui? Sau era aşa de bun la vioară că întreg publicul îi cădea în genunchi dinainte, cuprins de adoraţie?

Pronto făcu un semn cu degetul trecut de-a latul gâtului, după care se urcă în spate, şi maşina o luă din loc, azvârlind pietriş din cauciucuri şi oglindind în geamurile-i fumurii faţada cenuşie a *Palazzo-vlui*. Într-unul din acele momente în care pică fisele şi lumea îşi dă seama ce şi cum, *signor* Strega-Borgia pricepu. Era foarte posibil ca toată tărăşenia asta să nu aibă

câtuşi de puţin de-a face cu muzica, realiză bărbatul, şi simţi cum picioarele i se preschimbă în apă, iar inima eliberată de chingile care-o ţineau pe loc îi zbură drept în gură – se putea oare ca Pronto să fi pornit într-o misiune criminală? Spre StregaSchloss!

Bubuitul uşii de la intrare şi zgomotul apăsat de. Paşi ce se apropiau îl treziră din reverie pe *signor* Strega-Borgia, care-şi scurse ceaşca de cafea şi ridică documentul aflat alături de mâncarea rămasă neatinsă. Părea să fie un testament. De fapt, arăta ca şi cum ar fi fost chiar testamentul *lui*. Crezându-şi cu greutate ochilor, bărbatul citi cum el, administratorul fondurilor fiului său Titus, se hotărâse să facă unele modificări... Simţind o gheară în gât, *signor* Strega-Borgia parcurse în grabă documentul:

După ce am reflectat vreme îndelungată... dată fiind influenţa coruptă exercitată de sumele mari de bani... Titus fiind prea tânăr să moştenească... Eu, Luciano Strega-Borgia, În deplinătatea facultăţilor mintaledecid prin urmare... în cazul morţii mele. – Voi lăsa tot ceea ce am în grijă...

— Niciodată! strigă bărbatul, exact în momentul în care apărură nările păroase ale lui Don Lucifer, după cum le era obiceiul, cu trei secunde înaintea fratelui său vitreg.

— Niciodată zici? Se interesă Don Lucifer, mângâind alene patul unui pistol care arăta mai degrabă veninos.

— Păi, mda, ei, ziceam că niciodată n-am băut o cafea mai... mda... cuvintele lui Luciano se pierdură în liniştea lăsată.

Privirile celor doi fraţi se întâlniră pe deasupra revolverului.

— După ce semnezi chestia aia, îl informă Don Lucifer pe un ton prozaic, vreau să te uiţi să vezi care-i problema cu calculatorul. Are un soi de virus care-mi face ravagii prin server.

— Lucifer, tu chiar crezi că-s păpuşă de paie? O gelatină pe care s-o arunci de colo-colo?

Don Lucifer îşi privi fratele fără să clipească.

— Întocmai, zise el şi trase piedica armei, amintindu-şi cu bucurie că locuitorii castelului StregaSchloss aveau să fie curând oale şi ulcele, indiferent de ce decizie lua gelatina asta de frate-său. Nu fi prost, Luciano! Semnează pe linia punctată şi pe urmă treci jos să-mi repari computerul, sau dacă nu, ceva mai târziu pe ziua de azi o să afli că mult iubitul tău fiu a suferit un nefericit accident şi şi-a găsit prematur sfârşitul. Îţi garantez! Execută ce ţi se spune şi nu mă mai face să-mi pierd inutil timpul.

„La urma urmei, nu-s decât nişte bani”, îşi spuse *signor* Strega-Borgia şi semnă, dându-şi acordul că îşi înstrăinează colecţia de timbre, contul din bancă, moştenirea lui Titus şi, mai ales, StregaSchloss, căminul lui. Gândul la cât de vulnerabil era castelul faţă de o invazie a bătăuşilor mafioţi îl făcu să-şi dorească să fi instalat un sistem de securitate mai serios decât o temniţă plină cu animale mitice.

Imaginea mult iubitei familii ameninţată de un italian mercenar cu vioară îi aduse lacrimi în ochi.

— Să nu le faci nimic rău, Lucifer... TE ROG! Am să fac orice, numai lasă-mi familia în pace, te rooog...

Bărbatul căzu jos scuturat de suspine, recunoscând de fapt că era o gelatină şi nimic mai mult.

Şobolani E (lectronici) Reduşi (readuşi pe scenă)

Luciano Strega-Borgia avansa cu greutate pe coridoarele pustii ale *Palazzo-vlw*, ţinut la distanţă de arma fratelui său, în vreme ce în subconştient îşi dădea vag seama că podelele tocmai fuseseră frecate cu ceva ce aducea oarecum la miros cu benzina. Într-adevăr, podelele de marmură luceau aşa de tare, încât se simţeau cam alunecoase sub tălpi. Don Lucifer se opri în dreptul unei uşi pe care scria TRAGE şi împinse. Cum era de aşteptat, nu se întâmplă nimic. Don Lucifer se plesni peste frunte, smuci uşa spre el şi intră.

În ciuda faptului că nu era ţipenie de om înăuntru, camera părea plină de viaţă. Monitoarele clipeau, modemurile bâzâiau, scoţând nişte sunete ciudate ca de păuni, iar zgomotul dischetelor şi al ventilatoarelor se contopea cu un chiţăit şi nişte zgârieturi venite dintr-un ungher al încăperii.

— Poftim, e toată a ta, rosti Don-ul indicându-i camera şi apucându-l pe *signor* Strega-Borgia de rever. Nu care cumva, în prostia ta, să chemi ajutoare. Să trimiţi vreun e-mail la Carabinieri, FBI, CIA, Jandarmi sau mai ştiu eu ce altă poliţie ţi-o plăcea, că toate computerele iau foc simultan. Sunt programate să mă anunţe, chiar şi dacă încearcă cineva să tasteze 999. Aşa că nici măcar să nu-ţi treacă prin *minte*! Să nu chemi ajutoare, că ajungi mâncare la peşti.

Îi dădu drumul fratelui său vitreg care tremura ca varga şi-i zâmbi încurajator:

— Virusul. Şobolanii. De-asta te-am adus aici. Ocupă-te de ei, Luciano, aşa, bun băiat!

Cu aceste ultime cuvinte, Don Lucifer se întoarse pe călcâie şi părăsi camera, împingând uşa în spatele său.

Cufundat într-o confuză stare de supunere, *signor* Strega-Borgia se apucă să caute sursa chiţăitului. Îşi trase un scaun şi se aşeză dinaintea unui monitor care părea să aibă cel mai neobişnuit Screensaver pe care-l văzuse vreodată. Îl privi mai îndeaproape. Nu era un Screensaver. Ci o invazie. Treisprezece pui de şobolani îl priveau prin sticlă. În spatele lor, un modem se aprinse şi explodă în tăcere. Ecranul se înnegri, iar fumul prinse să se înalţe împăciuitor din spate.

— E-o problemă, mormăi *signor* Strega-Borgia, trecând la un alt monitor

şi tastând alte comenzi.

Ai perfectă dreptate minte-ngustă! încuviinţă computerul.

Sursă de expediere scrise *signor* Strega-Borgia, ignorându-i insultele.

Asta numai eu ştiu; tu trebuie să afli! răspunse computerul agravând situaţia prin cele zece rânduri de asteriscuri adăugate, ceea ce în lumea calculatoarele egală cu scoaterea limbii şi cu acele sunetele de făcut în ciudă: „Na, na, naa, NA, NA!”

— Aşa deci, nu eşti dispus să-ţi expui sursa? Bombăni *signor* Strega-Borgia, apăsând cinci taste simultan.

Ecranul se înnegri instantaneu şi aproape imediat se lumină la loc.

Nu e nevoie să fii aşa de brutal! se plânse computerul. Violenţa nu a rezolvat niciodată nimic!

— Aşa e, se învoi *signor* Strega-Borgia, dar poate că dacă te blochezi şi restartezi o să-ţi bagi minţile în cap.

Bărbatul scrise din nou Sursa expediere .

Computerul răspunse cu echivalentul a ceea ce-ar fi însemnat: „Nici caii sălbatici n-au să scoată asta de la mine”, adică MMmmmmmMmm .

Signor Strega-Borgia scrise iarăşi: Restarta-te? Sursa?

MmmmNya POO , răspunse computerul, adăugând N-am să-mi dezvălui niciodată sursa!! MmmmMmmx

Signor Strega-Borgia recurse la măsuri disperate. Deschise o sticlă de lichid maroniu acidulat, abandonată prin preajmă de către cel care lucrase înainte în sala calculatoarelor şi o ţinu deasupra gurii de ventilare.

BINE , tastă el. Cola în ventilator sau sursa? Expedierea?

Brută cu minte ingustă ce eşti! se plânse calculatorul. Opri-ţi-sar din învîrtit hard-discul! Şi atunci cînd te blochezi să fie permanent să nu te restartezi cu niciun fel de curent!

Sursa. Expedierea? SAU... transmise *signor* Strega-Borgia.

Ei,fie muşchi fără minte ce eşti: Stregaschloss.Co.uk; Acum esti fericit?

— CE? Urlă *signor* Strega-Borgia.

Neavând urechi în dotare, computerul nu-i răspunse.

Sursa.Eroare cumva? se apucă bărbatul să scrie cu palmele brusc asudate.

Nu,negativ,nix,nada! Stregaschloss.Co.uk E SIGUR. MmmmMmmm , răspunse computerul şi adăugă două rânduri pline de &, numai bune să presare sare pe rană.

— Titus, gemu *signor* Strega-Borgia, prăbuşin-du-se peste tastatură. Ce-ai *făcut*?

Cum oare izbutise unicul lui fiu să trimită prin eter o invazie de şobolani exact la reţeaua complicată de calculatoare a lui frate-său? Indiferent cum şi de ce o făcuse, era posibil ca Titus să se afle într-un pericol de moarte, dac-ar fi fost să se ia după ameninţările lui Don Lucifer. Aflat într-o stare febrilă, *signor*

Strega-Borgia îşi lăsă degetele să zboare pe tastatură, scriind un mesaj.

titus@stregaschloss.co.uk

Titus ceva extrem de neplăcut o să ajungă în curând la tine. Nu pune întrebări, fă ce-ţi spun. Încearcă să le iei pe mama şi pe surorile tale jos în temniţă, lângă fiare şi rămâneţi acolo până când...

Până când? Cât? Până ajunge el acasă? Cu fiecare minut scurs părea să fie din ce în ce mai puţin probabil să se mai petreacă vreodată. *Signor* Strega-Borgia nu avea să mai ajungă acasă cât timp îşi băga nasul ticălosul de frate-său. Bărbatul o luă de la capăt.

titus@stregaschloss.co.uk

Titus am fost răpit de o rudă psihopată, nu-ţi face griji.

Bărbatul se mai gândi puţin, după care şterse partea finală, titus am fost răpit şi nu mai pot ajunge acasă, cred că şi voi toţi sunteţi într-un mare pericol, cel mai bun lucru pe care-l aveţi de făcut este să intraţi în panică.

Nu sună deloc bine. Îi trecu prin minte să-i spună lui Titus să sune la poliţie, dar ştia prea bine că o plângere primită de Secţia de Poliţie Scoţiană de la un băieţel de doisprezece ani, care avea să susţină că tocmai primise un e-mail din partea tatălui plecat de acasă, în care le era vag menţionat un pericol venit de nicăieri, o astfel de plângere *nu* avea să aducă la poarta castelului niciun ofiţer în albastru. Plus că, aşa cum se străduise din răsputeri să-i explice şi fratele său, dacă încerca să formeze numărul poliţiei, sau măcar să-i treacă numele pe ecran, computerul urma să-l avertizeze pe Lucifer şi abia pe urmă să se blocheze... *Fir-ar să fie*, *omule*, *pune-ţi mintea la contribuţie*, se îmbărbătă el. Aha, ăsta era genul de mesaj care putea să-i arate fiului său gravitatea situaţiei într-un mod pe care copilul să-l şi înţeleagă!

Titus m-au răpit extratereştrii când eram în drum spre auchenlochtermuchty, iar acum sunt pe cale să lanseze un atac asupra castelului, aş fi venit mai devreme acasă, dar ştii şi tu cât de oribile sunt creaturile astea cu antene verzi ieşite prin frunte.

Ia fiarele, ia-ţi surorile şi mama şi plecaţi cât mai departe posibil de stregaschloss. Te rog. Da?

Fii pe poziţii, e foarte posibil ca extratereştrii să fie înarmaţi, sunt extrem de periculoşi, ai mare grijă.

Te iubesc tata p.s. ai trimis cumva prin modem treisprezece şobolani?

Signor Strega-Borgia alipi un şir întreg de X-uri, după care se lăsă pe spătarul scaunului, tremurând. Pe ecran apăru o fereastră de dialog: Trimiteţi?

Omul lovi tasta ENTER cu asemenea forţă, încât plasticul crăpă şi se despică în două: ENT şi ER erau acum cele două butoane. Pe ecran chenarul afişă informaţia: Mesaj trimis (Dar nu era cazul să fi aşa Neanderthelian).

Signor Strega-Borgia ignoră finalul şi se apucă să-şi roadă unghiile. De pe un monitor alăturat îl priveau douăzeci şi şase de ochişori rozalii de şobolani. Tocmai îi evaluau valoarea nutriţională (minimă), valoarea generală în norme

şobolăneşti (zero barat) şi inteligenţa (inexistenţă din moment ce nu adusese cu el fâşii de bacon). Plictisiţi peste măsură, şobolăneii se întoarseră unul câte unul şi începură să ronţăie pixeli.

Căcuţa prinsă-n reţea

Brioşele cu zmeură făcute de doamna McLachlan erau bune, îşi zise Titus, chiar foarte bune. După ce mâncase mai multe decât îi reveneau (opt din douăsprezece), băiatul o luă în sus pe scări spre computer. De cum prinse viaţă, ecranul îi afişă: AVEŢI E-MAIL.

— Corespondenţă nesolicitată, bombăni Titus în barbă, ignorând anunţul şi încărcând în CD-ROM jocul *Moarte şi Distrugere II*.

Politicos, anunţul se retrase, aşteptându-l pe Titus să-şi ordoneze pe ecran armatele, să le echipeze cu o gamă înspăimântătoare de arme şi să-şi pregătească asaltul asupra paşnicei cetăţi generată pe computer, Nettlefold. Titus se opri, cu degetele planând deasupra tastaturii. Iarăşi îi stătea în drum anunţul acela enervant! Neştiind nimic, locuitorii nevinovaţi din Nettlefold dormeau duşi. Habar nu aveau că responsabilul distrugerii lor era un chenar mare care plana sus pe cer şi includea o legendă:

Încă mai aveţi emailul. E genul de mesaj care aşteaptă să fie deschis şi nu dispare. E-un email cu ameninţări. Necesită citire, sau dacă nu!!!

Titus gemu! Nu din nou! *Moarte şi Distrugere îii* făcea de fiecare dată câte-o şmecherie. Chestia e că era un joc mult prea agresiv. De fiecare dată când îl încărca, jocul încerca să se ia la harţă cu oricine îi stătea în drum – mai întâi cu CD-ROM-ul, apoi cu RAM-ul şi cu procesorul. Prea bine, avea să încerce mai târziu să-l joace. Între timp, afară cu *Moarte şi Distrugere U* şi hai să-şi verifice poşta electronică.

Titus se lăsă pe spate şi aşteptă. Fereastra de dialog dispăruse din nou, bombănind de una singură. După ce auzi fâlfâitul puternic al ventilatoarelor şi clicurile slabe venite dinăuntrul computerului, pe ecran se etală mesajul:

Dacă nu deschizi acum emailul calculatorul se va transforma din cutie mare şi albă în cenuşă fără să-ţi mai amintească altceva în afară de faptul că e o cutie mare şi albă.

— OK, OK! Calmează-te, da? Mormăi Titus şi apăsă tasta ENTER. Ochii i se măriră de uimire. CE? Strigă el. Tata? Ce-i tâmpenia asta?

Titus răspunse cu degete febrile, devenite aproape invizibile deasupra tastaturii:

tata@mafia. org. Ital pentru signor strega-borgia, tatăl dispărut al lui titus, cel ce şi-a abandonat familia etc.

Stimate domn şobolanii aparţin fiicei dumneavoastră, poate c-aţi dori s-o întrebaţi pe EA cum de-au ajuns acolo? În fine, extratereştrii nu au antene ieşite din cap. e de-a dreptul JALNIC, tată. Caută o scuză mai bună. Şi nimic din toate astea nu sumt din vina mea.

Sper că eşti bine, al tău fiu, titus.

Băiatul apăsă ENTER, şterse o lacrimă picurată pe tastatură şi reîncărcă jocul *Moarte şi Distrugere II*. Nettlefold nu mai avea nici cea mai mică şansă.

Signor Strega-Borgia izbucni în hohote puternice de cum primi pe ecran mesajul lui Titus. Îi răspunse pe dată:

titus@stregaschloss. Va fi citit numai de titus strega-borgia. Maestru al mouse-ului, geniu al joystick-ului, mult iubit fiu al lui luciano cel josnic, îndurerat tătic.

Iubite titus, pax?

Iartă-mă, te rog, recunosc că ideea cu extratereştrii a fost jalnică, dar asta nu-i o scuză, am fost răpit, dar nu de extratereştri, ci de nişte gangsteri destul de fioroşi, mă ţin închis într-o temniţă pe undeva pe la ţară, prin italia, titus, încă nu am cum ajunge acasă, nu sunt sigur, dar cred că unul dintre gangsteri e pe drum spre stregaschloss. Pentru orice eventualitate, n-ai putea să încui toate uşile şi s-o ţii pe mama şi surorile tale (şi pe tine, fireşte) în aceeaşi cameră cu ffup, knot şi sab? Ia-l şi pe tock dacă reuşeşti.

Nu vă apropiaţi de ferestre.

N-ai decât să zici că-s paranoic, dar n-ai putea să-mi faci pe plac şi să asculţi de bătrânul tău tată până mă întorc acasă, mm? Mă gândesc la voi în fiecare zi, vă iubesc pe toţi.

Vă îmbrăţişează la nesfârşit, tata.

P.s. ţi-ai dat seama cum cureţi de pe faţa pământului Nettlef oldul?

Aşa... gata. Găsise echilibrul perfect, oferise un avertisment clar fără să-l umple pe Titus de groază. Şi mai ales nu menţionase deloc poliţia, aşa că mesajul n-avea cum să alerteze sistemele lui Luciano. Simţind cum se umflă în pene, *signor* Strega-Borgia apăsă atent pe ENT şi ER simultan şi trimise mesajul să călătorească prin reţea. Se lăsă din nou pe spătarul scaunului şi-şi şterse chipul asudat cu mâneca. Nu se ştie din ce motiv, se părea că aerul condiţionat din cameră nu mai funcţiona, dar măcar dispăruse mirosul de podele frecate cu benzină.

Deasupra rămăşiţelor cetăţii Nettlefold, sus pe cer, atârna o cutie. Titus răspunse în scris, pufăind pe nas: tata@mafia. org. Ital dragă tată sigur că da, tată, te şi cred. de data asta sunt gangsteri, nu mai sunt extratereştri cu antene? Şi te pomeneşti că au şi semi-auto-mate în cutii de vioară, nu? Ha ha.

Vezi-ţi de ale tale, tată. Am 12 ani, nu 2. Şi dacă-ţi închipui că am să-i las pe sab, tock, ffup şi knot în cameră la mine, poţi s-o mai faci o dată. Încă n-au

învăţat să meargă la toaletă, tu grăbeşte-te şi vino acasă, ne e dor de tine.

Topit de dragoste titus p.s. nettlefold a ars din temelii.

În acest moment sensibil, Pandora izbi uşa de perete şi-l anunţă pe Titus că şi el era pe cale să aibă soarta cetăţii generate de calculator, Nettlefold.

— Titus, te-ai ars! Eşti de domeniul trecutului. Ai s-ajungi un ex-Titus... dădea ea pe dinafară de bucurie, rotind o baghetă de unică folosinţă pentru un surplus de credibilitate.

— Pleacă *de aici*, Pandora, bombăni Titus, iar ochii nu i se clintiră de pe monitor. Ştiu prea bine unde-ţi sunt şobolanii, şi crede-mă pe cuvânt, *nu* se mai întorc înapoi.

Îmbrăcată cu un scutec nou-nouţ şi afişând o ameţitoare salopetă roz, Căcuţa mişună în dormitorul lui Titus să verifice dacă mutra era încă înfometată. Mult prea încinşi de schimbul de grosolănii, Titus şi Pandora nu observaseră cum Căcuţa se îndreptase spre computer. Copila sorbi din ochi sertarul CD-ROM-ului. Cu un zgomot abia distins dinspre hard disk, *Moarte şi Distrugere II* se năruí din nou, ceea ce făcu sertarul CD-ului să se deschidă şi să scoată afară discul pus pe harţă. Căcuţa se trase mai aproape să vadă mai bine. În acel moment, timpul prinse să se mişte cu repeziciune, totul petrecându-se în mare viteză.

Auzind sertarul deschis şi curioasă să vadă dacă nu cumva mai erau înăuntru felii de şuncă, Multitudina dădu buzna spre calculator. Pe la spatele lui Titus, Pandora începu să traseze cercuri cu bagheta. Descriind cercuri din ce în ce mai rapid, la cea din urmă rotaţie păşi înainte şi se împiedică de Multitudina aflată în goană, astfel că, din greşeală, bagheta nu-l ţinti pe Titus, ci pe Căcuţa.

Cu degetele pe tastatură şi pregătindu-se să-şi trimită scrisoarea la adresa tata@mafia.org.ital, Titus strănută din toţi rărunchii, lansându-şi astfel surioara miniaturală pe orbită. Adusă la dimensiunile unei unghii, Căcuţa se trezi împinsă în sertarul CD-ului şi luată pe sus drept în modem.

De cum scăpă de gâdilătura strănutului, Titus apăsă instinctiv pe enter. Pe monitor un mesaj îl informă că mesajul a fost trimis. Ţipătul ascuţit al Pandorei îi dezvălui ce anume trimisese de fapt.

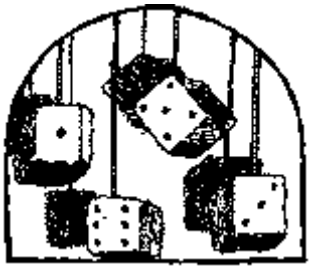

Pronto primeşte ajutor

Zborul de la soarele Italiei la burniţa Scoţiei nu-l făcuse pe Pronto să se simtă mai bine. Îmbrăcat pentru o vreme ceva mai bună, acesta era deja ud până la piele când ajunse la sucursala infectă, situată prin zona docurilor din Edinburgh, a firmei închiriază-Un-Ucigaş. Pantofii îi musteau de apă, din costum îi picura vopsea neagră, iar telefonul devenise suspicios de lipicios. De cealaltă parte a biroului, un bărbat gras, îmbrăcat într-un costum la un rând, îşi dădu ochii peste cap şi gâfâi într-un receptor îngropat sub nenumăratele-i guşi.

— Danny Vulpoiu' face o tură de la şase la zece? Cum rămâne cu Sid Ascuţiş?

Un ciocănit politicos la uşă, şi secretara grăsanului îşi băgă căpşorul rotund înăuntru.

— Şefu', vă aşteaptă la recepţie un anume domn Machiavelli de la Strangulăm La Minut, susură ea.

Umflatul îi făcu un semn cu degetul mare ridicat, semn că pricepuse.

— Şi tocmai a sosit livrarea de Uzi de nouă milimetri, să le despachetez acum?

Bărbatul încuviinţă şi-i făcu nerăbdător semn să plece.

— Asta nu-i bine deloc, murmură el în telefon. Sid ăsta ar fi trebuit să-şi vadă de cuţitele lui. Semtex e un explozibil care nu iartă pe nimeni.

Bărbatul se opri şi se scărpină la subsuoară, cu un aer gânditor.

— Şi-atunci, cu ce m-ajuţi şi pe mine? Cine ţi-a mai rămas? Mda, mai am nevoie de încă unul pentru clientul ăsta special pe care îl am acum.

Etală un rânjet neplăcut şi-şi dezvălui tot aurul din gură peste birou la Pronto.

— Mda, aceleaşi aranjamente, da, exact. Jumătate înainte, restul după ce s-a făcut treaba. Deci... la cine te-ai gândit? La Atilla? Atilla şi mai cum? Ce fel de nume mai e şi ăsta? Stai puţin, să-mi întreb clientul.

Grăsunul acoperi receptorul cu o labă imensă şi se aplecă peste birou spre Pronto.

— Amicul meu zice că-l are pe unu’ dus cu pluta. Un tip care-şi zice Atilla Iepurilă.

Pronto îşi ridică o sprânceană.

— Mda, ştiu la ce te gândeşti, dar nu-i aşa. Se pare că omul poartă un costum de iepure, de-aici îi vine porecla, dar amicul meu mă asigură că-i cel mai bun în domeniu.

Pronto îl examină pe umflat cu un aer neîncrezător.

Umflatul se prelinse înapoi şi se prăbuşi în scaun.

— Uite ce-i amice, îl iei sau nu, de tine depinde. Io unu' nu ştiu decât că vrei patru terminatori profesionişti pentru nu-ş ce chestie în Scoţia, fără întrebări inutile, *şi-n* plus îi vrei pe toţi *acum*, rapid, pronto, imediatman...

— De unde-mi ştii numele? Îl întrerupse Pronto.

— Uite ce-i, păpuşă, sau cum dracu' ţi s-o spune, n-am de unde să-ţi scot patru experţi terminatori într-un timp aşa de scurt. Trei reuşesc, patru, nici pomeneală. Ori îl iei pe Iepurovampirul ăsta şi batem palma, ori rămâi cu ăia trei pe care ţi i-am găsit.

Pronto se decise.

— Prea bine, domne, batem palma, rosti grăsanul, şi mută receptorul din pumnu-i umezit sub guşă. OK, îl băgăm în joc pe iepure. În acelaşi loc. Dă-i clientului meu o oră să-şi facă rost de-o maşină. Da, da, ştie cum. Bancnote folosite în bagajul lăsat în staţie. Bine. Şi ţie. Pa!

Cu transpiraţia şiroindu-i pe faţă, umflatul puse receptorul în furcă şi se prăbuşi pe scaun. Îşi şterse mutra cu o batistă brodată, după care porni să-i creioneze lui Pronto o hartă.

Fix peste o oră, Pronto ajunse într-o furgonetă închiriată la punctul de întâlnire. Edinburgh-ul era cuprins de febra festivalului, iar locaţia aleasă colcăia de turişti, actori ieşiţi în stradă, jongleri, acrobaţi şi, în mod regretabil, mai mult de o persoană costumată în iepure.

Pronto îi găsi pe cei trei experţi fără nici cea mai mică greutate. Erau strânşi toţi laolaltă, purtau ochelari de soare, costume negre şi priveau încruntaţi. Ieşeau mult mai mult în evidenţă în mulţimea viu colorată a participanţilor la festival, decât colegul lor costumat în iepure. După cum fusese instruit de grăsan, Pronto îşi scoase capul pe fereastră prefăcându-se că cere lămuriri trecătorilor.

— Ştie cineva unde găsesc un grup de actori care-şi zic Cei Patru Terminatori? Strigă el în mulţime.

Trei indivizi solizi prinseră să se îndrepte spre el. De undeva din apropiere, un iepure ferchezuit se depărta de publicul format din copilaşi şi începu să ţopăie spre furgonetă. Unul dintre copii nu prea reuşea să se desprindă de el. Băiatul se încleştase hotărât de piciorul iepurelui, cu faţa schimonosită de efort.

Cei trei tipi solizi se urcară în spate, ţinând uşa deschisă pentru companionul lor ce venea şchiopătând.

— Dă-te JOS... mârâi iepurele la copilul cu vocaţie de melc. Dă-mi drumu',

că de nu...

Plodul îi dădu drumul dintr-odată, fără ca el să mai apuce să-şi termine ameninţarea. Iepurele ţâşni drept în fundul maşinii şi trânti uşa în urma lui.

Peste drum, un student la cimpoi, îmbrăcat în costum scoţian, începu să cânte primele note din *Aulă Lang Syne** la fluierele lui. Sună îngrozitor, dar reuşi să mascheze sunetul frânelor şi al urletului asurzitor al copilului: „Iepuraşu' are-un PISTOL”!

Pronto trase de volan să depăşească o rulotă, cutremurându-se la aducerea aminte. Lângă el, iepurele schimba posturile la radio, se juca cu butonul de reglare a căldurii şi fâţâia geamul sus-jos, sporovăind în acelaşi timp fără oprire.

* Cântec tradiţional scoţian cântat de Anul Nou (n.tr.).

— Ştii de ce-are nevoie motoru' ăsta, nu? întrebă el, vorbind cu toată lumea. De nişte zaruri d-alea de blană, nu? Zise el, fără să se adreseze cuiva anume. Am un prieten care are-o maşină, aia da maşină, cu zaruri, geamuri d-alea fumurii, cu jante de aliaj şi c-un sistem audio mare cât să-ţi bubuie geamurile.

— Foarte folositor, mormăi Pronto. Niciun vehicul n-ar trebui să fie fabricat fără aşa ceva.

— Tocma' asta zic şi io, continuă iepurele. Are sistem de navigaţie prin satelit, nu-ş ce cu injecţie turbo cu cameră dublă...

— *Nu zău*? Făcu Pronto, punând în cele două cuvinte cât mai mult sarcasm posibil. Şi „amicul ăsta al tău cam cu se ocupă?

— Păi... Ce vrei să zici „cu ce se ocupă”?

— Adică, urmă Pronto vorbind rar şi atent. Cu. Ce. Se. Ocupă. Ca. Să. Trăiască. Prietenul. Tău.?

— Aha! M-am prins. Păi, nu face nimic ca să trăiască. E mort.

— Vai, cât e de trist, rosti Pronto, lipsit total de sinceritate.

Ajunsă în dreptul unui pod mare aflat în plin proces de ruginire, maşina se opri treptat. Pronto se căută în buzunare, după care se întoarse în scaun.

— Ştiţi ceva, trebuie să plătim taxa de trecut podul. Are cineva mărunt? Eu n-am decât bancnote mari.

— Io nici măcar n-am buzunare, amice, anunţă iepurele un fapt absolut evident.

Bombănelile venite din spate îl făcură pe Pronto să creadă că toată lumea avea cărţi de credit şi bancnote mari, ca şi el.

— Da' nu se poate oare să trecem direct prin barieră? întrebă iepurele, plin de speranţă.

— Nu, *nu* se poate! Mârâi Pronto. Încercăm să nu atragem atenţia asupra noastră. Suntem într-o misiune clandestină spre-o cetate scoţiană şi intenţionăm să ştergem de pe faţa pământului un băiat şi pe oricine altcineva dă ochii cu noi. Dacă ne apucăm acum să trecem prin bariere, avem toate

şansele s-ajungem la destinaţie escortaţi de poliţie.

Maşina rulă până în dreptul barierei cu plată. Pronto coborî geamul şi întinse mâna cu 100 de lire în capătul ei.

— N-aveţi ceva mărunt? întrebă dezgustat casierul. N-am să vă dau rest la *aşa ceva*.

— Zi-i să păstreze restul, şuieră iepurele, şi să se grăbească, da? Tre' să merg la baie.

— Vrei să taci *odată* din gură şi să mă laşi să mă descurc singur? Sâsâi Pronto. Mă îndoiesc c-o să uite cumva nişte bărbaţi însoţiţi de-un iepure care i-au spus să păstreze 99 de lire şi 20 de pence rest, nu crezi?

— Nu mai pot să mă ţin mult, se plânse iepurele, habar n-ai cât durează să-ţi dai jos un costum de iepure... Am să fac pe mine.

În spatele furgonetei începu să se formeze coadă. Casierul îşi scoase capul din gheretă să li se poată adresa mai bine:

* Oliver „Daddy Warbucks, milionar îmbogăţit de pe urma vânzărilor de arme din timpul Primului Război Mondial (n.tr.).

— O să trebuiască să aşteptaţi, strigă el. Warbucks Milionarul* ăsta de-aici n-are nimic mai mic de-o bancnotă de o sută de lire şi trebuie să-i găsesc mărunţiş.

Mormăind în barbă, omul o luă agale înspre celelalte gherete, ţinând bancnota mult în faţă, ca şi cum ar fi fost acoperită de bacteria ciumei.

Minutele se scurseră cu greu. Iepurele se foia frenetic în scaun, hâţânând întreaga maşină în toate părţile.

— Ah, ah, ah! Vezica mea nu mai face faţă. Trebuie să fac pipi ACUM – ai, ai, ai, e ca şi cum ai încerca să opreşti Cascada Niagara... Ahhh, mai repede, repede, repede!

Ajuns deja la cea mai depărtată gheretă, casierul era adâncit în conversaţie cu un venerabil coleg care-i număra 99 de lire şi 20 pence în monede. Din când în când, îşi aruncau privirile înapoi către maşina care se bălăngănea dintr-o parte în alta şi din care răzbăteau ţipete înăbuşite.

Spre amuzamentul celor care aşteptau la lunga coadă formată, furgoneta din faţă încetă deodată să se mai clatine şi-l scuipă în afară pe unul dintre ocupanţi. Oare ce se petrecea? Eliminatul părea că încearcă să se descotorosească de costumul imens de iepure pe care-l purta. Părea să fie într-o grabă ieşită din comun. Nu? Nu. Iepurele îşi schimbă părerea.

Acum se întorcea cu paşi mici, clătinaţi, la maşină, ţinându-şi picioarele îmblănite depărtate unul de altul şi lăsând în spate pe asfalt un şir de urme umede de iepure.

Casierul îşi târşâi şoşonii înapoi spre cabină, trăgând din greu după sine o geantă de pânză din care răzbătea clinchetul celor 99 de lire şi 20 pence. Îşi vârî capul în maşină, dar îl retrase imediat lăsând să-i scape un:

— Puah! Ce-i duhoarea asta? Şi-a dat cineva duhul cât am fost eu să v-

aduc banii?

Pufni în râs la propriile-i vorbe de duh şi se puse pe numărat mărunţişul lui Pronto.

Câteva mile mai departe se opriră la o benzinărie de unde cumpărară patru spray-uri deodorizante pentru maşină. După alte câteva mile, se opriră într-o parcare şi-l dădură pe iepure cu spray. Nu după mult timp, drumul începu să se îngusteze considerabil. O serie de serpentine şi de văi abrupte conspirau făcându-i pe toţi cei din maşină să se simtă din ce în ce mai neliniştiţi. Pe toţi, mai puţin pe iepure. El era extrem de fericit, între timp i se uscase şi costumul, dăduse de-un post de radio excelent, cu heavy-metal, iar acum fâţâia geamul sus-jos, în ritm cu muzica.

— Deschide geamuuu! Urlară cei trei bărbaţi din spate simţind cum furgoneta se înclină şi-o ia din nou la drum, după un alt viraj.

Câteva mile mai departe, se opriră în mijlocul drumului şi-l legară pe iepure de portbagajul de pe capotă.

Un şnaps niţel cam fierbinte

Cu senzaţia că tocmai ratase câteva resturi de prăjitură cu ciocolată când stătuse în calea stăpânei sale, Multitudina se furişă pe trepte înapoi spre cramă. Mirosul de mâncare decongelată şi aflată în plină putrefacţie ajunsese şi mai puternic faţă de ultima ei vizită. O lagună împuţită înconjura congelatorul, pe vremuri glaciar. *Nu mă simt deloc tentată*, îşi spuse Multitudina. *Ultima oară când am pus botul în gaura* aia, *mi-am pârlit nasul*. Ocoli cu grijă lacul format şi-şi continuă preumblările. *Undeva în căsoiul ăsta*, cugetă ea cu stomacul chiorăind, *trebuie să se găsească ceva de mâncare pentru o viitoare mămică*.

În cele din urmă, se opri şi ploaia, iar razele timide ale soarelui se strecurau prin ferestrele bucătăriei. Doamna McLachlan îi privi cu duşmănie pe Sab, Ffup şi Knot care se îmbulzeau în jurul mesei din bucătărie.

— Mai rămăseseră *patru*, rosti ea şi ciocăni în fosta tavă cu brioşe pentru a-i face să priceapă, iar acum nu mai e niciuna.

Animalele oftară cu compasiune.

— Un minut mă-ntorc cu spatele la ei, continuă femeia, un minut cât să-i încălzesc *signorei* şnapsul, şi când mă-ntorc, ce să vezi...

Sab se linse nervos pe buze. Ffup îşi ascunse un râgâit sub aripa-i de piele. Doamna McLachlan îi ţintuia din priviri. Knot se târî afară din bucătărie, lăsând un papuc-iepuraş pe jumătate mâncat pe scaunul părăsit.

— El a făcut asta? Îi luă la rost doamna McLachlan. Toate *patru* brioşele cu zmeură? Ce *porc*! După masa imensă pe care a avut-o aseară la cină!

— Bleah! zise Sab Jinându-se de stomacul acoperit de pene.

— Nu mi-e bine deloc, se plânse Ffup şi se prinse de burta-i acoperită cu solzi.

Doamna McLachlan deschise uşa ce dădea în grădina dinspre bucătărie.

— Nu pe *verdeţuri*, *îi* avertiză pe Sab şi Ffup care dădură buzna pe lângă ea. Ei, asta e... nu contează, o să le spele ploaia.

Cei doi reveniră după cinci minute, cu feţele palide şi cu un aer bolnăvicios.

— Cred că-i de la sughiţul ăla afumat, şopti Ffup cutremurat de amintire.

— Acum ştiu de ce i se spune terci de Bruxelles, adăugă Sab posomorât.

Signora Strega-Borgia se cuibări sub cuverturi, lăsând în urma ei un şir de şerveţele ce ţineau de la baie până la pernă. Accesul de strănuturi o lăsase inertă ca un peşte ars, o ustura gâtul de parcă ar fi înghiţit un castron de lame de ras, iar nasul îi curgea ca o cişmea.

La uşa dormitorului se făcu auzit un ciocănit slab, şi doamna McLachlan pătrunse ca o adiere în cameră, cu o tăviţă pe care se afla ceva din care ieşeau aburi.

— Bună dimineaţa, dragă, grăi ea aşezând tava pe un maldăr de şerveţele jilave. Ţi-am adus o specialitate a clanului Morangie-Fiddach-Macallan. Trei linguri de miere de iarbă neagră amestecate cu suc de lămâie şi încălzite cu trei cuişoare, un baton de scorţişoară, un vârf de nucşoară şi, ah, da, oare-am uitat să menţionez? Trei pahare din cel mai bun whisky.

Privi aprobator cum *signora* Strega-Borgia goli cana din câteva înghiţituri.

— Hccc, zise *signora*, iar ochii i se încrucişară şi pe frunte îi apărură bobiţe de transpiraţie.

Doamna McLachlan îi umflă pernele, netezi pledul şi-şi băgă stăpâna la culcare.

— Ci-are? Bălmăji *signora* arătând cu mâna către cana goală. Zişi că-s lovită d-un catâr... am ş-ănchid ochii... numa' puşin.

Se afundă mai tare în perne şi începu să sforăie. Doamna McLachlan trase perdelele, umplu tava cu şerveţelele umede şi ieşi pe vârfuri din cameră.

— Mititica e cu tine, Titus? întrebă ea îndreptân-du-se spre treptele ce coborau.

Titus deschise uşa camerei atât cât să-şi strecoare capul în afară.

— Se joacă prin calculator, spuse el adevărul. Mulţumită de răspuns, doamna McLachlan coborî în bucătărie.

Arahnide cu atitudine

Titus închise uşa dormitorului şi întoarse cheia în broască. De cealaltă parte a camerei, Pandora îşi rodea unghiile înăbuşindu-şi suspinele.

— Titus, ce ne facem acum? Cum o aducem înapoi pe Căcuţa?

— N-avem cum, conchise Titus sincer.

— *Trebuie* să fie o cale, se plânse Pandora.

— E ca şi cum ai trimite o scrisoare, îi explică Titus. Odată ce ai *trimis-o*, nu mai ai cum să-ţi bagi mâna în cutie s-o scoţi afară.

— Da, dar poţi s-aştepţi până vine poştaşul şi să-l rogi să ţi-o pescuiască el.

— Nu-i acelaşi lucru, zise Titus trecându-şi mâna prin păr. Trebuie să aflăm unde a plecat, la ce adresă s-a dus, abia pe urmă putem să le cerem înapoi scrisoarea.

— Vorbim despre ea de parcă ar fi un colet poştal, suspină Pandora. Nu-i decât un *bebe*.

— Un bebe *pierdut*, punctă Titus. Iar noi trebuie să dăm de ea înainte s-o găsească altcineva.

— Cum adică *noi*? Strecură Pandora o întrebare printre ronţăielile unghiilor. Habar n-am de computere şi de internet.

Rămaseră cu ochii lipiţi de monitor, fiecare dintre ei adâncit în propriile-i gânduri.

— Să fiu sincer, nici eu, admise Titus. Pandora, internetul e ca o pânză de păianjen uriaşă. E absolut imensă. Colosală. Gigantică. Şi pe undeva pe-acolo, atârnată de unul dintre milioanele de fire, e surioara noastră.

Pandora se văită şi se trânti pe patul lui Titus. Privea fix tavanul, iar lacrimile-i brăzdau faţa, conştientă fiind de cât de mici erau şansele de a o mai regăsi pe Căcuţa.

— Bietul copil, plânse ea. Pierdută în reţea. Prinsă... ca o muscă, ce-şi aşteaptă fără speranţă...

— M-ai chemat? Se făcu auzită o voce.

Un păianjen imens şi păros se rotea din tavan spre pat.

Titus făcu un salt înapoi când Tarantella îi atinse monitorul. Păianjenul se

opri şi-şi flexă toate cele opt picioare păroase, zâmbindu-i cu buzele de-un roz violent.

— BLEAH, zise el dezgustat şi-o dădu deoparte. *Încă* mai trăieşte? Credeam c-am omorât-o de ani de zile.

Tarantella ţopăi mai aproape, apoi se opri şi-şi susţinu bărbia într-unul din cele opt picioare, nelăsând să-i scape din ochi umanoidul impertinent.

— Ce problemă are tipu'? O întrebă pe Pandora.

— Are mai multe, nu numai una, răspunse copila. Dar în primul şi-n primul rând nu suportă păianjenii.

— BLEAH, un păianjen *vorbitor*, chiţăi Titus. Când a învăţat să vorbească? Şi să-şi dea cu *ruj*? BAH! Greţos! Omoară-l, Pandora!

Băiatul se cocoţase pe-un scaun şi se făcuse el însuşi un ghem de protecţie împotriva păianjenilor.

— Titus. Calmează-te. Nu-i decât un păianjen, oftă Pandora.

— BLEAH, un *copil* vorbitor, îl luă Tarantella peste picior. Ahhh! Dezgustător. Şi mai e şi *mascul*... omoară-l, Pandora!

— Tarantella. Titus, spuse Pandora făcându-le cunoştinţă. Şi-acum, gura, amândoi! Ascultaţi-mă, e *extrem* de important. Tarantella, noi doi avem nevoie de tine. Da, *noi*, adăugă copila calmându-l pe Titus din priviri. Tarantella cunoaşte reţelele, tu ştii care-i treaba cu computerele. Poate că împreună o să reuşim să dăm de Căcuţa.

— Căcuţa e cumva chestia aia mică şi care poartă un colac de WC în jurul mijlocului? Se miră Tarantella escaladând un picior de scaun s-o vadă pe Pandora la faţă.

— Da. Surioara noastră care merge-n patru labe, încuviinţă Pandora. Am pierdut-o în cea mai mare reţea din lumea asta.

— Cât de mare? Se interesă Tarantella scoţând la iveală un ruj minuscul pe care-l aplică pe părţile ce-i formau gura.

— Ahhh! Bleah! Ruj... borî Titus.

— Tacă-ţi gura, Titus, se răsti Pandora. Cea mai mare, continuă ea să-i explice păianjenului, care se întinde în toată lumea.

— Ce de-a mai muşte, murmură Tarantella lin-gându-se pe buze.

— Mai multe decât eşti în stare să mănânci într-o viaţă de păianjen, îi răspunse fata adăugând: Şi toate astea din vina Multitudinii.

— Geamantanul ăla cu paraziţi, scuipă Tarantella. De mult ar fi trebuit să-şi doneze carcasa pentru folosul medicinii.

— Ne depărtăm de la subiect, Pan, o avertiză Titus. Timpul zboară, tu nu faci decât să vorbeşti de rău rozătoarele, în timp ce Căcuţa zboară cine ştie pe unde prin reţea.

— Nu te superi dac-am s-o leg înainte s-o aduc înapoi, nu? întrebă Tarantella, alunecând către modem.

— Numai ai grijă să n-o mănânci din greşeală în drum spre casă, o sfătui

Pandora şi începu să-şi mişte bagheta de unică folosinţă.

Titus păli brusc.

— Ce gând sinistru, spuse Tarantella rotindu-şi ochii a dezgust. Ai cumva idee ce respingător e gustul de carne de om?

Vocea i se şterse din ce în ce mai mult, pe măsură ce corpul i se reduse de la mărimea unei mingi de tenis la cea a unui punct pe hârtie. Păianjenul scuipă delicat pe tastatură, ţâşni în aer şi dispăru în sertarul CD-ROM-ului. Vocea-i lipsită de trup răsună un răstimp.

— Mai prejos de un muscoi albastru sau de un ţânţăroi uscat la soare... mm... delicios. Ce drăguţ din partea voastră c-aţi lăsat ceva şi pentru mine...

Se auzi un crănţănit slab, în clipa în care Tarantella muşcă o aripă mumificată de muscă pe care o găsise într-un colţişor din modem.

Aflat într-o stare feerică de încântare revoltată, Titus apăsă ENTER.

Un călduros bun venit

O poartă de metal cu ornamente; le bara drumul spre StregaSchloss. Avea o plăcuţă pe care scria:

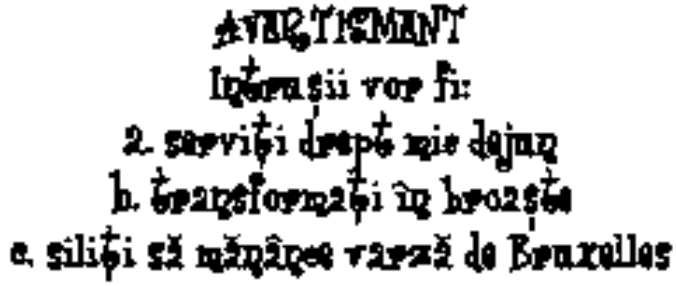

Agasat peste măsură, Pronto frână cu scârţâit de roţi şi dădu înapoi până când ajunse pe un drum plat, umbrit de nişte castani.

— De aici înainte mergem pe jos, decise el, coborând de pe locul şoferului şi mergând agale spre capătul furgonetei pentru a deschide uşile din spate.

Cei trei bărbaţi în negru îşi descolăciră picioarele şi coborâră. Pronto îşi recuperă cutia viorii dintr-un suport dinăuntru şi-i desfăcu cataramele. Înăuntru, aşezată confortabil pe un pluş auriu, se lăfăia o puşcă automată de dimensiuni reduse. Pronto o scoase şi rupse pluşul dând la iveală câteva rezerve de cartuşe. Le poziţionă imediat pe comanda de încărcare rapidă; urmară câteva păcănituri şi pocnete care trădau genul „Suntem Puşi Pe Fapte Rele”.

Un mormăit înfundat, venit de pe capota furgonetei, îi reaminti despre colegul dat uitării.

— Îi dai tu drumul iepurelui? Zise adresându-se unui bărbat în costum negru.

Bărbatul se supuse prompt şi eliberă iepurele cu un cuţit prevestitor de rele. Atilla alunecă de pe acoperiş şi începu să se văicărească.

— Puteai să mă omori cu chestia aia, ştii, nu? Gemu el. Dacă aş fi căzut?

— Ia ascultă-mă, Iepurilă, îi şuieră stăpânul cuţitului, un sunet să mai aud

şi te fac bucăţele, te bag în tăviţe de polistiren la congelator şi te duc la supermarket. M-ai înţeles?

Îi înfipse în labă o armă îndelung folosită, după care se întoarse pe călcâie. Lăsând în urmă un nor mirositor de piersică, Pronto şi gaşca se apropiară pe vârfuri de aleea ce ducea la castelul StregaSchloss.

Scăldat în razele soarelui amiezii, castelul era învăluit într-o pace deplină, ca şi cum însăşi piatra din care fusese ridicat s-ar fi lăfăit la soare. Nebănuind iminentul pericol, lipsit complet de sisteme de alarmă şi de sisteme performante de securitate, StregaSchloss întrupa visul oricărui hoţ. Nimeni nu-şi făcu apariţia la ferestre sau la uşi, nu se zăreau câini prinşi în lanţ, iar uşa de la intrare era întredeschisă. Şi totuşi, o umbră verzuie, gelatinoasă se întrezărea pe podul jos de deasupra şanţului.

Iepurele lovi gura armei şi se încruntă la lumina soarelui.

— Nu prea le pasă de securitate, nu? Şopti unul dintre bărbaţii costumaţi în negru.

— Aşa e, se adresă Pronto celui care mânuia cuţitul. Tu, la uşa de la intrare, ţii de şase, tu, în spate, iar tu şi cu iepurele veniţi cu mine înăuntru.

Piciorul lui Pronto, încălţat în piele neagră, se lipi de zoaiele verzui care decorau şanţul de apă. Mirosul de odorizant cu aromă de piersică fu imediat înlocuit de ceva mult mai neplăcut. Bărbatul postat în spatele casei se cuibări la capătul şanţului.

— Mi-e greaţă, bombăni el în barbă. Ce-i *duhoarea* asta?

— Ah, iar o luăm de la capăt, se văicări iepurele. Aşteaptă...

— E de la tine? Şuieră cuţitaşul, răsucindu-se în postul lui de lângă uşa de la intrare. Dac-ai mai făcut şi de data asta ceva în nădragi, am să-ţi instalez un sistem de ventilare în costumul ăla de iepure.

— Calmaţi-vă, îi bodogăni Pronto, privindu-şi pantoful spurcat. Nu-i iepurele, e chestia asta verzuie.

— N-aş vrea să mă întâlnesc cu cine-a făcut aşa ceva, vorbi bărbatul din uşă, scobindu-se în dinţi cu cuţitul din dotare.

Tot privind neliniştiţi de jur împrejur, Pronto şi echipa de criminali uitaseră să se uite în sus. Dând nesigur din aripi, Ffup tocmai zbura spre casă. Fusese ceva în sughiţul afumat din seara precedentă care se făcea vinovat pentru cel mai serios caz de diaree de dragon din ultimii şase sute de ani. Ffup spera să fie în stare să ajungă înapoi în temniţă fără să i se întâmple din nou, numai că, pe măsură ce aripile îl purtau mai aproape de casă, îşi dădu seama că nu avea să fie...

— Bombe! strigă el coborând în picaj deasupra castelului.

Observă nişte siluete micuţe ce încercau să fugă din calea imenselor proiectile verzui care veneau în goană spre ei.

Şi... punct ochit, *punct lovit*, *dacă nu mă-nşel*, observă dragonul în sinea lui.

Cu un pleoscăit puternic, încărcătura digestivă a lui Ffup ateriză pe o ţintă umană. Se auzi un urlet, o voce înecată, urmată apoi de linişte.

Aproape de epicentru, bărbatul de lângă şanţ gemu din toţi rărunchii, îşi vârî faţa în palme şi începu să se mişte înainte şi înapoi, strângându-şi arma şi icnind necontenit. Ceva se mişcă prin stuful din celălalt capăt al şanţului. Ceva ce nu mai mâncase o bonă de câteva săptămâni, să nu mai vorbim de-un gangster...

— Haide! Comandă Pronto, respirând pe gură. Păşii cu atenţie pe lângă băltoaca verzuie din dreptul uşii de la intrare.

— Avem treabă de făcut. Nu-i timp de sentimentalisme. Hei, tu, spuse şi-l indică pe cel de lângă şanţ, ia uşa asta în primire.

— Asta n-a fost trecută în contract, îndrugă iepurele care-şi regăsise brusc limba de cum dispăruse stăpânul cuţitului. Nimeni nu mi-a spus de caca de dragon. Dacă stau să mă gândesc, nimeni n-a zis nimic de vreun dragon!

Privind cu oroare trupul slinos al colegului căzut la datorie, iepurele îl urmă pe Pronto în StregaSchloss. De cum se închise uşa în urma lor, de afară răzbătu un pleoscăit puternic, semn că Tock descoperise un deliciu gastronomic: gangster crud cu garnitură de armă semiautomată.

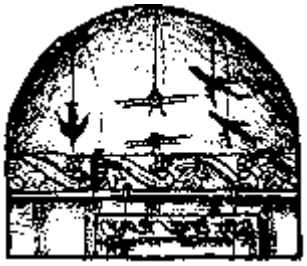

Din nou şnapsul fierbinte

Ultimele raze ale soarelui aflat la apus alunecau prin ferestrele din StregaSchloss incapabile să alunge atmosfera apăsătoare din dormitorul lui Titus. Neştiind că le era invadat căminul, Titus şi Pandora rămaseră vreme îndelungată în faţa monitorului. Titus se simţea îngrozitor. Indiferent pe ce buton apăsa, sau ce fişiere deschidea, nu izbutea să dea de Căcuţa. *Pe cine încerc să duc de nas*, îşi spuse, *ce idee*, *să trimiţi un păianjen printr-un modem în cea mai mare reţea*, *în mama reţelelor*?! *Era* imposibil *ca Tarantella s-o găsească*. *Dă piept cu realitatea*, *amice*, *ţi-ai găsit beleaua*! *Ai nevoie de un ajutor mult mai puternic*, *mult mai calificat decât un păianjen vorbitor care cunoaşte reţelele terestre*.

Pandora se holbă în gol, fără nicio speranţă. Avea ochii aţintiţi în neant, şi tocmai îşi termină de ros şi cea din urmă unghie, străduindu-se să nu pufnească din nou în hohote de plâns. *E-n zadar*, gândi copila, *habar n-avem ce facem*, *Tarantella nu ştie unde are de mers*, *iar pe Căcuţa probabil c-am pierdut-o pentru totdeauna*. Ajunsă în acest punct, fata simţi cum un val de nefericire se răstoarnă peste ea şi pufni în plâns.

— *Hai*, Pandora, o încurajă Titus, petrecându-şi un braţ pe după surioara-i cutremurată de suspine. Trebuie să recunoaştem. Avem nevoie de ajutor.

Umerii copilei se ridicară.

— Am să-i spun mamei, se decise Titus. Nu suntem în stare să ne ocupăm singuri de aşa ceva.

Chipul Pandorei îşi făcu apariţia din spatele mâinilor. Avea ochii roşii, îi curgea nasul, iar faţa-i era scăldată de lacrimi. Titus nu credea că ar putea arăta cineva mai nefericit ca sora lui în acele clipe.

— Mama o să ne omoare când o să afle, şopti fata.

— Asta aşa-i, încuviinţă Titus şi adăugă fără nicio noimă, dar o să merite dacă aşa o s-o aducem înapoi pe Căcuţa.

— Aş face *orice* pentru asta, oftă Pandora.

— *Ştiu*, *n* răspunse Titus mângâind-o pe spate. Şi eu aş face orice. O fi ea mică şi urât mirositoare, dar e-a *noastră*, e surioara noastră.

— Mi-e dor de ea, se smiorcăi Pandora, chiar dacă doarme întinsă pe tot

patul.

— Şi mie, rosti Titus, iar vocea-i tremură cât să dea într-un suspin. Nu-ţi face gânduri rele. Ştie mama ce să facă.

Ajunseseră între timp în faţa uşii camerei *signorei*, nehotărâţi încă asupra a ce aveau de făcut.

— Intră tu prima, propuse Titus. Spune-i tu.

— Aş prefera să-i zici tu, vorbi Pandora.

— Nu, spune-i tu. Tu *chiar* arăţi tristă, o să i se facă milă de tine când o să te vadă, continuă Titus. Eu arăt mult prea normal, o să creadă că nu-mi pasă.

— MAMAAA, se porni Pandora deschizând uşa dormitorului şi punându-se iar pe plâns. Mamă, s-a petrecut ceva îngrozitor.

Signora Strega-Borgia era culcată de-a curmezişul patului, cu un zâmbet nesfârşit întipărit pe chip. Femeia sughiţă, se răsuci pe burtă şi căzu direct pe covor, cu acelaşi surâs pe faţă.

— Upsiii, grăi ea. Pro^^uţa de mine. Mă scuzaţi, drajii mei. Mami e-un picuz ameşită.

Din cine ştie ce motiv, femeii i se părură extrem de haioase propriile cuvinte, căci porni să se tăvălească pe covor scuturată de hohote de râs.

Titus privea oripilat.

— E *beată*, şuieră el.

— Ecşact, fu *signora* de acord auzind comentariul băiatului. Beată crişă! Uiii! Draga doa'na McLachlan

MO

Şi cu şnapsu' ei fierbinte! Şnaps fierbinte. Cănuşă, cănuşă, cu alcool, micuşă!

Femeia se opri din tăvălit la picioarele Pandorei şi-şi înălţă privirile către fiica ei.

— Ş-ai păşit, draga mamii? Bolborosi ea. Pari cam supărată. Puşin tristă? Posomorâtă?

Pandora îngenunche, scuturată de plâns.

— Am pierdut-o pe Căcuţa, începu ea. În calculator. Am împrumutat una din vrăjile tale, am micşorat-o pe Căcuţa şi-a ajuns în modem.

Titus îşi privi sora plin de admiraţie. *Nici măcar n-a menţionat c-aş fi fost cumva amestecat în toată povestea asta*, gândi el. *Şi mai ales*, continuă el, *n-a amintit nimic de Multitudina şi de*...

— Ei, na, moşem, modem, rosti *signora* fără să le fie de prea mare ajutor. Asta-i deparşamentul lu' taică-tău. Io, io nu-ş decât o simplă vrăşitoare, nu-ş deloc interesată de tehnolojie.

— Dar, mamă, am pierdut-o pe *Căcuţa*. A dispărut de tot!

Pandora îşi urmări mama care se târî pe covor şi se căţără cu greu şi fără pic de eleganţă în pat. Femeia ridică perna, o privi cu un aer de adorare, o

sărută duios şi-o aşează pe pat, alături de ea. Lăsând să-i scape un zâmbet slab, trase pătura până la bărbie.

— Înt'eabă-l pe taică-tău, mai spuse şi închise ochii. Şe pricepe la computere. Să nu-şi faci grişi

Ml pentru Căcuşa, adăugă ea mângâind iubitoare perna. E foarte bine aişi, cu mami, nu-i aşa?

Fără să-şi creadă ochilor, Titus şi Pandora zăboviră lângă patul mamei, privind-o până când respiraţia-i greoaie se transformă în sforăituri puternice. Aflaţi în stare de şoc, copiii ieşiră pe vârfuri din dormitor. Sfâşiată de plâns, Pandora se năpusti în baie.

— E *beată*, bolborosi Titus, gonind pe scări în sus. N-am mai văzut-o *niciodată* aşa! E dezgustător, înfiorător, oribil, revoltător de BEATĂ!

Pe Titus îl. Podidiră lacrimile şi se aşează dintr-o-dată pe trepte.

Nu ştiu cum să mă descurc cu toate astea, îşi spuse el, *mai întâi tata calcă pe bec*, *pe urmă dispare Căcuţa şi-acum*... Băiatul se prinse de balustradă ca şi cum ar ' fi vrut s-o sugrume. *Taţii n-ar trebui să-şi părăsească niciodată copiii*, *surioarele n-ar trebui să se micşoreze şi să dispară în eter*, *iar mamele în mod cert* n-ar *trebui în veci să se îmbete*! Titus se ridică, susţinându-se de balustradă. Cu mare greutate, de parcă ar fi purtat pe umeri o greutate imensă, băiatul îşi şterse ochii cu mâneca şi-o luă spre camera lui. După ce^închise bine uşa în urmă, Titus privi de jur împrejur. Dormitorul nu-i putea oferi alinare. Nu-i ieşea în faţă nicio soluţie din rafturile încărcate de cărţi. Nu avea niciun manual despre cum se găsesc surioarele dispărute. Soarele amiezii ce-i lumina geamul nu izbuti să-i ridice moralul, amintindu-i doar de Căcuţa care lipsea deja de câteva ore. Patu-i nefăcut părea să fie locul în care se odihnea altcineva, o versiune mai tânără de-a lui. Aeromodelele atârnate de tavan, cu gută prăfuită de acum, i se păreau construite de un alt Titus, mai mic decât el. Odată cu dispariţia tatălui şi, mai nou, cu cea a Căcuţei, Titus simţea că-i luase sfârşit copilăria. Ceva trebuia făcut, se decise el. Trebuia să găsească undeva un ajutor.

Se prăbuşi greoi în scaunul din faţa computerului şi porni să-i scrie un mesaj tatălui.

Signor strega-borgia la tata@mafia. org. Ital tată avem probleme, căcuţa s-a pierdut, mama e beată, avem nevoie de ajutorul tău. Te rog poţi să vii imediat acasă? Fără să-mi mai povesteşti de răpiri, e-o treabă serioasă.

Cu drag titus.

Apăsă ENTER, dar nu se petrecu nimic. Mai apăsă o dată, şi tot nimic. Niciun chenar care să-l liniştească cu vorbele MESAJ TRIMIS, pe ecran nu se vedea nimic altceva decât propria lui scrisoare.

— Ce să spun, MINUNAT! Urlă Titus. Exact ce-mi lipsea. *Haide*! Fă-o pentru mine. Doar de data asta. *Te rog*!

Spre neştiinţa lui Titus, o frântură infimă de aripă de muscă, pierdută de

Tarantella în drumul ei, se aşezase peste o parte vitală a circuitului. Iată de ce mesajul lui Titus se oprise din drum şi se întorsese rapid înapoi la bază, purtând fericita veste că autostrada informaţională se blocase. Şi tot spre neştiinţa lui Titus, aceasta era una dintre acele ocazii în care o smucitură ţeapănă aplicată modemuluii ar fi rezolvat problema. Titus însă fusese educat să descopere partea logică a lucrurilor, nu să facă abuz de forţa brută. În zadar deschise fişiere, căută în directoarele de Ajutor şi luă pagină cu pagină manualele de computere – într-un târziu îşi lăsă capul pe tastatură şi se dădu bătut.

Sora lui era pierdută pe vecie, mama se îmbătase, iar tatăl era de negăsit. Concluzionând că el, Titus, nu mai avea nimic altceva de făcut, îşi încărcă *Moarte şi Distrugere!* şi începu să-şi planifice asaltul asupra cetăţii Nettlefold.

Tarantella face treaba

Direcţionată de la StregaSchloss.co.uk spre adresa tata@mafia.org.ital, Căcuţa izbuti să-şi vadă pentru o fracţiune de secundă părintele, înainte să fie trimisă pe site-ul Companiei de Mâncare Autentică Italienească, cunoscut drept spag.bol@mamma.

Aici se loga oricine-ar fi vrut să comande pastte şi se afla la un kilometru distanţă. Cum copila fusese lansată prin internet înainte de masă, îi era tare foame. Văzând atâta mâncare, îşi aminti imediat că sărise peste o masă. Dorind să împărtăşească şi altora această descoperire, îşi apăsă chipul pe sticla ecranului şi începu să scâncească. Acţiunea nu avu efectul scontat. Nimeni nu veni s-o ridice, s-o ducă în bucătărie la baveţică şi castronul cu mâncare. Căcuţa dădu mai tare volumul. Nimeni nu observă nimic. Recurgând la măsuri disperate, ea se smuci bătând din mâini şi picioare şi lăsă să-i scape un ţipăt numai bun de pus creierul pe moaţe. Din nefericire, însă, cum nu era decât de mărimea unui atom, până şi cele mai mari eforturi ale ei treceau drept şoapte.

Trupu-i micuţ se prinse de un e-mail care tocmai ieşea şi, înainte să aibă timp să clipească, copila se trezi din nou gonind pe autostrada informaţională ca un ciuline uman. Căcuţa închise ochii, deschise gura şi urlă. Trecu vâjâind prin cabluri telefonice, pe sub mare, de-a lungul cablurilor de comunicare de pe fundul oceanului şi ocazional se simţi trimisă în spaţiu prin sateliţi. Lumini străluceau de-o parte şi alta, curentul electric sfârâia, iar computerele ţipau ca nişte păuni sugrumaţi. Căcuţa se simţea ameţită şi asurzită de vacarm. La un moment dat, se opri. Mai întâi se mişcă de câteva ori înainte-înapoi, într-un arc prelung, după care treptat ajunse să se oprească de tot.

O voce se făcu auzită. O voce prietenoasă, păroasă, aproape familiară:

— Căculina! O striga. Micuţa Căcuţa-Uţa! Cu poponeaţa făcută din scutec. Ehei, câtă *bătaie de cap* mi-ai dat până să te găsesc. Am ajuns prin băncile din Bogota, prin buncărele nucleare din Nevada, prin supermarket-urile din Surrey şi-ai avut noroc că mi s-a făcut poftă de *ruştefettuccine* cu muşte, că uite aşa am dat de tine... Misiunea mea, dacă am s-o accept, e să te înapoiez fraţilor tăi care, în timp ce noi stăm atârnate de cea mai mare reţea mondială, adăstează şi plâng, aşteptându-te cu speranţă să te întorci acasă teafără şi nevătămată,.

Căcuţa deschise ochii să vadă cine vorbea cu ea. De undeva de deasupra îi zâmbea un păianjen uriaş. Căcuţa strânse de îndată ochii.

— Ei, haide, micuţo, încercă Tarantella s-o convingă, *ştiu* că am opt picioare şi mai mult păr decât ai avut tu vreodată, dar crede-mă, sunt de partea *ta*.

O mângâie pe cap liniştitor.

— Ei, bebe mic, ce-ai zice de-un cântecel? Croncăni păianjenul.

Biată Căcuţa plânge,
Strivită de atâtea scutece,
Micşorată cât un gândac fără oase.
Dar, *iată*, *Tarantella apare*,
Şi-i vine degrabă-n apărare,
O îmbrăţişează prelung, *cu braţe păroase*.

Căcuţa izbucni în lacrimi.

— Ah, îmi pare rău. Rău detotdetotdetot, strigă Tarantella. N-am vrut să te sperii. Gata, nu mai plânge, vezi c-o să produci vreun scurtcircuit pereţea. Haide, copilă, închipuie-ţi c-aş fi un covor negru de lână şi te-ai urca pe el...

Un alt ţipăt ieşi de pe buzele Căcuţei.

— Ei, Doamne! Asta este, măsuri disperate pentru vremuri disperate, bombăni Tarantella şi începu să se rotească.

Căcuţa rămase nemişcată, cu ochii închişi, cu gura strânsă ca un boboc de trandafir, încercând să ignorre faptul că tocmai era legată fedeleş în mătasea păianjenului.

— Problema cu generaţia tânără din ziua de azi, îşi trase Tarantella răsuflarea cu greu, continuând să se rotească în jurul fetei, e că toţi cred porcăria aia de poezie cu păianjenul care sperie oamenii[3]. De *Reţeaua Miraculoasă* sau de *James şi Piersică Uriaşă*[4] n-a auzit nimeni? Se trase în spate câţiva paşi, să-şi admire opera de artă. Perrrfect! Şopti ea vârând copilul înfăşat sub unul din picioare. Iar acum...

Se dădu înapoi, păşind pe echivalentul din spaţiul cibernetic a benzii de viteză, fiind imediat înghiţită de trafic.

— UTTTTTTT!

Traversară continente, oceane, călătoriră prin spaţiu, iar după o oră, se treziră aruncate, cu o viteză de-a dreptul indecentă, înapoi la StregaSchloss.

Cătărându-se în afara modemului şi apoi în CD-ROM, Tarantella se opri în sertar şi ascultă cu atenţie.

Desluşi două voci. Cea care-i aparţinea lui Titus părea întretăiată de spaimă. Cealaltă, necunoscută, suna agresiv şi la doi paşi distanţă. Tocmai rostea:

— *Buon giorno*, Titus! Unchiul tău Lucifer îţi trimite salutări.

---

3 *Little Miss Muffet* se numeşte poezia pentru copii (n.tr.).

4 *Charlotte's Web* şi *James and the Giant Peach,* în original (n.tr.).

Un bubuit puternic, urmat de un ţipăt avură darul de a o convinge pe Tarantella să rămână pentru moment acolo unde era. Mestecând gânditoare frântura de aripă de muscă scăpată la ieşire, păianjenul îşi privi bagajul făcut cocon. Căcuţa nu mai ştia unde se află, căci adormise în timpul călătoriei spre casă. Tarantellei nu îi era necunoscută meseria de mamă, chiar dacă pruncul de faţă avea cu şase picioare mai puţin decât ar fi vrut ea. O mângâie pe Căcuţa cu un picior păros şi se hotărî să aştepte până când aveau să fie în siguranţă afară. În spatele ei circuitele computerului prinseră viaţă. Fără niciun fel de manual sau directoare de Ajutor, Tarantella reparase problema din calculatorul lui Titus. O mâncase, pur şi simplu.

Partea însângerată

Nici cel mai mic sunet nu pătrundea prin zidurile temniţei din StregaSchloss. Acolo avea Clenci obiceiul să tragă un pui de somn la prânz, înconjurat de zgomotul relaxant al picăturilor de apă căzute pe piatră. Culcat pe-o mână de paie, cu ziarul din ziua respectivă întins pe faţă, omul era cufundat într-o binecuvântată stare de ignoranţă a faptului că StregaSchloss era asediat.

Alături de el, Sab, mult prea preocupat de propriul lui disconfort, nu băgă de seamă c-ar fi fost ceva în neregulă. Tot soiul de chiorăieli stranii îi ieşeau din stomacul care încerca din greu să digere sughiţul afumat servit cu o noapte în urmă.

Aflat undeva într-un colţ îndepărtat, Ffup gemea în somn. Dragonul se dusese împleticit la culcare, conştient că avea să pice în dizgraţii după ce bombardase un oaspete şi-l îngropase sub un maldăr verde de caca.

Pe drumul către temniţă, Sab dăduse, aflat chiar pe treptele castelului, peste Tock, ocupat să cureţe ultimele rămăşiţe de caca ale lui Ffup şi plângându-se de bucăţile cu cocoloaşe. Animalul plescăia din buze oprindu-se la răstimpuri să-şi scoată fragmente de armă automată rămase printre măsele. Resturile sfâşiate ale unui costum negru, ce aruncau o pată în apă din şanţ, păreau să indice faptul că Tock găsise şi ceva desert care să urmeze după felul principal de mâncare.

— Delicios soos, rosti el, dar oare nu s-ar putea să nu mai strecuraţi părţile metalice data viitoare?

Numai gândul la această conversaţie îl făcu pe Sab să se prindă de burtă. Dându-şi ochii peste cap, grifonul se preschimbă pe dată în piatră. Ca prin minune, toată zarva din stomac îi încetă. Un surâs i se lăţi pe botu-i de granit. Gândurile-i zburară la lucruri minunate, precum piscuri de munte, pietriş şi bazalt. Treptat, dispărură din conştiinţa grifonului horcăielile lui Clenci şi picuratul constant al apei din temniţă.

O umbră se profila printre gratiile de la cuşca rămasă deschisă. Era umbra unei siluete negricioase, ce cobora pe vârfuri în temniţă. Omul bombăni şi trase o înjurătură când picioarele îi alunecară pe treptele acoperite de

muşchi, parcurgând restul treptelor pe şezut. Poposi în capătul scării, strângând disperat de pistol, cu ochii lărgiţi de groază. Se ridică clătinându-se şi clipi des, străduindu-se să desluşească ceva în întunericul beznă.

Ce fell de loc mai e şi ăsta? Se întrebă el.

Ecoul îi răspunse: „Ăsta?... Ăsta?... Ăsta?”

Îşi trecu arma în mâna cealaltă şi bâjbâi câţiva paşiiânainte, folosindu-se de cealaltă mână să pipăie zidurile. Nu după mult timp degetele-i tremurătoare descoperiră grifonul de granit. Între timp i se mai obişnuiseră şi ochii cu întunericul, aşa că izbuti să-i vadă anumite trăsături, ca de pildă nările umflate, coama leonină şi ochii înţepeniţi pe când încerca să-i dea peste cap.

— Ce de-a mai lucruri ciudate păstrează oamenii prin pivniţe, remarcă bărbatul, examinându-l cu atenţie pe Sab. Cât de dus cu pluta trebuie să fie cineva să se ataşeze de-o brută ca tine, amice?

„Amice?... Amice?... Amice?... se arătă ecoul de acord cu el.

Presupunând incorect că temniţa nu prezenta nicio ameninţare pentru el, licheaua îşi vârî arma în tocul de sub braţ şi se sprijini de grifon cu spatele, aidoma cuiva care-ar aştepta autobuzul bunăoară. Prelungind senzaţia că ar fi un simplu călător relaxat, omul îşi înfipse o ţigară între buze şi se buzunări căutându-şi bricheta. Îşi găsi unicul băţ de chibrit prins în căptuşeala buzunarului şi căută o piatră uscată de care să-l aprindă. Ridică mâna şi trase băţul peste ochiul lui Sab. De cum se aprinse băţul, grifonul păru să se transforme miraculos din piatră în piele bătucită. Piele care se mişca. Piele care se aplecă şi, dintr-o singură muşcătură, desprinse ţeasta nemerniculuişi-o scuipă cât colo. Capul cu nervii şi arterele proaspăt tranşate clipi oribil din ochi şi ateriză pe podea, chiar în spatele lui Clenci.

Restul corpului îngenunche şi pică înainte pe podeaua temniţei. Băţul de chibrit căzu din mâna lipsită de viaţă şi arse complet pe podea. Clenci se trezi din vis într-un coşmar. Îşi ridică ziarul de pe faţă şi dădu nas în nas cu capul unui cadavru. O urmă ducea spre restul corpului care zăcea într-o baltă de sânge, chiar sub grifon. Sab privea tavanul temniţei, străduindu-se să fluiere a nevinovăţie.

Clenci băgă de seamă gura ciudat de roşie şi sclipitoare a grifonului. Însângerată, mai precis.

— Sab? Ieşi vocea lui Clenci subţire ca un chiţăit. *Ce-ai* făcut aici?

Grifonul se opri din fluierat şi-şi aruncă privirile în jos.

— Aaaa! Urlă el. Ajutor! CRIMĂ! De unde-a apărut *asta*?

Fiara îi aruncă o ocheadă piezişă lui Clenci, dornic să descopere ce efect produsese. Clenci îl săgeta din priviri.

— E-o înscenare! Se plânse Sab. Vor să mi-o pună mie în cârcă! Nu-s decât un spectator nevinovat! Cum poţi să crezi c-aş fi în stare de aşa ceva?

— Pentru că-ţi şiroieşte sângele pe barbă, de-aia, rosti Clenci neîndurător.

— Chiar aşa? Sab se şterse la bot. Ei, la naiba, deci îmi…

— *Prin urmare*? Ceru Clenci un răspuns. Ce s-a petrecut aici?

— A căutat-o cu lumânarea, spuse grifonul strângându-şi aripile şi luându-şi un aer supărat.

— Cum vine asta? A zis el aşa: „Vă rog, domnule grifon, în caz că n-aveţi nimic mai important de făcut, n-aţi vrea oare să-mi smulgeţi capul dintr-o muşcătură?”

Clenci se apucă să întindă paginile ziarului pe jos, încercând să şteargă sângele.

— Păi, n-a folosit chiar atât de multe cuvinte, răspunse Sab evitând să-l privească în ochi. Dar l-am citit imediat că e din ăia Puşi Pe Fapte Rele. Serios, verifică-i, dacă vrei, arma de la subraţ. Acum, zi şi tu dacă n-ai fi făcut la fel.

— Nu ştiu de ce mă îndoiesc profund, rosti Clenci numai pentru el. Stai aici. Să nu care cumva să-ndrăzneşti să mişti un muşchi. Mă duc s-o caut pe doamna McLachlan.

Nici nu pieri bine zgomotul paşilor pe trepte, că Sab rămase nemişcat ca o statuie, după cum fusese instruit. Pielea i se prefăcu la loc în piatră, iar grifonul se retrase în starea din care fusese scos cu brutalitate. Undeva jos, la picioare, gangsterul decapitat aducea cu o jertfă umană adusă unui zeu nemilos.

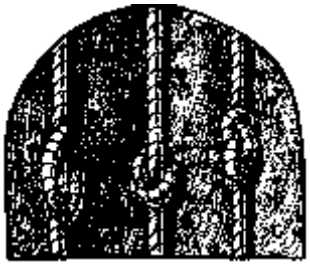

Atilla la rece.

Lui Knot, aflat în grădina de lângă bucătărie, îi curgeau balele; yeti decise că era ziua lui norocoasă. Mai trase o dată cu ochiul prin geam să se asigure că era de-adevăratelea. Mai întâi descoperise papucii îmblăniţi ai lui Oală-sub-presiune distruşi de plită, şi-acum A:'\..

Din bucătărie răzbătea vocea doamnei McLachlan dându-i lecţii iepurelui urât-mirositor care o lega de scaun cu frânghia de rufe.

— Cu nodul ăsta n-o să rezolvi nimic, dragă, zise ea. E mult prea uşor de desfăcut. Încearcă unul dublu, de spânzurătoare. Ar fi mult mai sigur, nu crezi?

— Tacă-ţi fleanca! Bombăni iepurele adăugând încă un nod de bunică la şirul ce atârna lejer de mâinile doamnei McLachlan.

— Nu te supăra că-ţi spun, *dragă*...

— Ba *da*! Nu vrei să taci odată?

— E spre binele tău, dragă. E ceva ce cred c-a uitat să-ţi spună mama ta.

— Închide pliscul, femeie, sau te leg la gură.

— După cum încercam să-ţi spun, dragă, n-ai niciun motiv în viaţă să te fereşti de săpun şi apă. La fel, nu trebuie să uiţi să faci o baie pe zi. Ei, Doamne, oare cum aş putea să-ţi spun mai delicat? N-ai vrea să nu mai stai aşa aproape de mine, dragă, pentru că... miroşi destul de ciudat.

De cealaltă parte a ferestrei, Knot încuviinţă. *Delicios de ciudat*, completă el în gând, *dezgustător de atrăgător*, *de fapt*. Lăsând să-i scape un scâncet prevestitor, yeti dădu buzna în bucătărie împroşcând bale de jur împrejur. Iepurele se întoarse la timp să-l zărească pe yeti repezindu-se asupra lui, cu braţele larg deschise.

— CE nai...? Ţipă el, dar Knot îl prinsese deja cu ambele labe şi, îndesându-i capul în gura care-i lăsase apă până atunci, îi împinse, cu cele două degete mari, picioarele cuprinse de zvârcoleli.

— Vai, Knot, vorbi doamna McLachlan cu tristeţe în glas. Cum ai putut să faci aşa ceva?

Yeti înghiţi cu un aer vinovat şi-o îmbrăţişă pe doamna McLachlan cu o privire duioasă.

— După cât de rău de la stomac ţi-a fost toată dimineaţa! Ar trebui să-i

dai ceva timp stomăcelului să-şi revină, dragă.

Yeti lăsă să-i scape un râgâit slab şi-şi luă un aer de victimă. Doamna McLachlan se foi şi se învârti în scaun.

— Knot, dragă, avem o problemă la castel, explică ea, în timp ce îndoia şi strângea frânghia de rufe înnodată. Îşi dezlegă picioarele şi, la scurt timp, şi mâinile, după care continuă: Horoscopul meu s-a potrivit, oaspeţi nepoftiţi, numai că nu-s păduchi, ci un soi aparte de târâtoare. Se ridică, iar frânghia căzu încolăcită pe podea. N-avem timp să punem otravă pentru târâtoarele astea, nu?

Yeti dădu din cap într-o manieră inteligentă, crezu el. Ar fi fost în stare să facă tumbe, numai să-l ia şi pe el în seamă doamna McLachlan.

— NU, strigă femeia şi-şi deschise geanta apucându-se să scotocească prin ea. Nu, Knot, trebuie să le călcăm în Picioare. Să le eradicăm. Să le exterminăm. Să le radem de pe faţa pământului. Un singur lucru li s-ar potrivi...

Ochii doamnei McLachlan au luat-o razna de tot, se gândi Knot. *Ce n-aş da să aflu ce-i trece prin cap*.

— O să fie nevoie să le luăm prin surprindere, continuă doamna McLachlan. Nu putem să intrăm pe uşă, hodoronc-tronc. Ne-ar auzi că venim.

Întorcându-se cu spatele la Knot să se ascundă de el, doamna McLachlan scoase cutiuţa de plexiglas din geantă. *Nu există nicio alternativă*, se decise ea şi desfăcu capacul scoţând la iveală tastatura de dedesubt. *Situaţia de-acum nu se potriveşte cu fişa postului*, *şi*, *în mod regretabil*, *mă văd* nevoită *să-mi folosesc toate puterile pentru a pune lucrurile la punct*. *Chiar dacă va trebui să apelez la magie*.

Cu un început de rânjet pe chip, femeia căută un loc în bucătărie potrivit capacităţii cutiei de a preschimba lucruri. Se decise asupra congelatorului de sus, aşa că îi deschise uşa şi-şi propti cutia de marginea unei pungi cu copane de pui îngheţate. Tastatura începu să fie cuprinsă de gheaţă. Doamna McLachlan porni să scrie: Congelator. Degetele-i aduceau dezgheţul pe butoanele îngheţate. Apăsă tasta denumită Înlocuieşte, după care scrise: Pasaj secret. Pe un ecran miniatural dinăuntrul capacului se afişă prompt întrebarea: Din bucătărie pînă unde?

Doamna McLachlan nu ezită nicio clipă. Degetele i se mişcară frenetic pe tastatură: Spre dormitorul lui Titus.

— Te rog, imploră doamna McLachlan, fă ca zidul să nu ne bubuie în urechi.

Ţinându-şi răsuflarea, femeia apăsă ENTER, îşi scoase cutia îngheţată din îmbrăţişarea copanelor de pui şi trânti uşa congelatorului. Urmă o explozie înăbuşită şi un zgomot produs de apariţia unui nou coridor în StregaSchloss, acolo unde nu fusese nici vorbă de aşa ceva până atunci. Din depărtări răzbătu un ecou de dărâmături, urmat de o linişte tulburată doar de balele lui Knot scurgându-se pe podeaua bucătăriei. Auzind paşi dinspre temniţă, doamna

McLachlan strecură cutia în buzunar şi se ascunse în cămară.

În încăpere îşi făcu apariţia Clenci, lăsând urme însângerate pe podea.

— Doamna McL... Flora, şuieră el şoptit. Deodată, din cămară ţâşni Multitudina, urmată îndeaproape de doamna McLachlan. Femeia văzu urma de sânge, observă aerul speriat şi chipul palid al majordomului şi pricepu pe loc.

— Arăţi ca un om care tocmai a dat peste ceva extrem de neplăcut în temniţă, declară ea.

— Sab tocmai a decapitat pe cineva jos, se cutremură Clenci. Tipul avea un... un pistol.

— Iar aici tocmai l-a mâncat Knot pe unul care m-a legat de-un scaun. Şi ăsta era înarmat. Doamna McLachlan înghiţi cu greu. Avem o problemă.

— Mai multe, din câte-mi imaginez, adăugă Clenci.

— Aşa e, probabil că sunt mai mulţi şi-s sigur înarmaţi până-n dinţi, zise doamna McLachlan, mângâindu-şi cutia din buzunar.

— Unde-s copiii? întrebă Clenci cu o voce care aducea cu un ţipăt.

— Asta o să aflăm chiar acum, mormăi femeia şi deschise uşa congelatorului.

Înăuntru, o scară îngustă şerpuia sus în întuneric. Oarecum confuz, Knot se holbă în urma lor. *De ce-şi ţin scara în congelator*? Se miră el năuc. *Şi mai ales*, *unde-au dispărut copanele de pui*?

Aflat într-o stare similară de confuzie, Clenci behăi:

— De când avem un pasaj secr...?

Doamna McLachlan îl întrerupse trăgându-l de mână prin congelatorul proaspăt transformat şi îm-pingându-l înaintea ei, sus, pe scară.

Knot se trase şi el mai aproape, adulmecând, mai mult din obişnuinţă, decât de foame, urma însângerată lăsată de majordom. De sus veni un zgomot slab de armă. Uşa pasajului secret i se trânti drept în faţă.

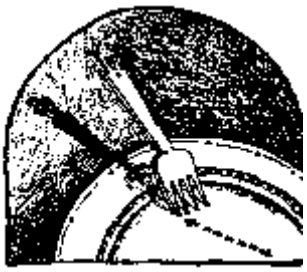

Răul de-aici vine[5]

După ce dădu gata două suluri de hârtie igienică, Pandora decise c-a plâns destul cât să-i ajungă o viaţă. Deschise în linişte uşa băii şi-şi căută refugiu în camera sa.

Evenimentele din acea zi, mama beată şi fratele plângând o făcuseră să-şi piardă încrederea în familie. Nimeni nu mai avea să fie la fel vreodată. Şi cât de fericiţi fuseseră... deh, a fost odată...

Nu-i aşa? I se păruse că părinţii ei se iubeau unul pe altul, sau şi asta fusese o iluzie? Pandora avea nevoie disperată de încredere, îi trebuia o dovadă că fericirea chiar existase, că fuseseră cândva o familie. Şi-atunci poate c-ar fi fost în stare să găsească un drum spre alte vremuri, mai bune, un mod de-a da timpul înapoi. Cotrobăi prin rafturi până găsi un album cu poze pe care-l micşorase ceva mai devreme cât unghia.

Răsfoi neîndemânatică albumaşul şi ajunse în dreptul unei fotografii recente, făcută cu ocazia celei dintâi zi de naştere a Căcuţei. Privi cu luare-aminte poza de familie şi le desluşi chipurile adunate laolaltă în jurul tortului ajuns acum cât o firimitură.

Erau cu toţii aşa de mici... atât de departe.

Pe vremea ăia erau o familie, îşi plânse Pandora de milă privind zâmbetele microscopice ce impregnau poza. Cu numai trei luni în urmă. În doar trei luni o lume întreagă poate să se răstoarne cu fundul în sus. Acum trei luni tata era cu ei, Căcuţa era un bebe absolut normal, iar doamna McLachlan nu se mutase cu ei... Iar acum... nu-i mai rămăsese decât imaginea asta cât un timbru. Tata plecase, mama era complet absentă căci se îmbătase, Căcuţa se pierduse, iar Titus...

Pandora suspină. Titus, decise ea, Titus era definitiv prins de porcăria aia de calculator. Când nu juca jocurile alea tâmpite ale lui, *se gândea* ce jocuri tâmpite să mai joace. Pandora se ridică. Scoase cea din urmă baghetă din buzunar. Un plan începu să-i încolţească vag în minte. *Ce-ar fi*, se întrebă copila cu un zâmbet larg pe faţă, *dacă aş reuşi să* micşorez *computerul*? *Titus nu s-ar*

---

5 în original, *Something Wicked This Way Comes,* aluzie la vestitul roman al scriitorului american Ray Bradbury, apărut în 1962, netradus în limba română (n.tr.).

mai putea juca şi-atunci o să fie nevoit să facă ceva cu mama, *cu tata*, *cu*... Pandorei i se schimbă expresia de pe chip... *Căcuţa*. *Cum să le mai aducă pe Tarantella şi pe Căcuţa înapoi*, *dacă ar face calculatorul cât o cutie de chibrituri*? *Fir'ar să fie*! Cu un aer absent şi sugând capătul baghetei, Pandora deschise uşa dormitorului şi-o porni automat pe coridor, cu mintea plină de planuri.

Trebuie *să fie un mod să se rezolve toate astea*, se îmbărbăta ea, îndreptându-se încet spre camera lui Titus. *Era* musai! Să micşoreze computerul, şi DA! ASTA ERA! Să păstreze dimensiunile normale ale modemului şi CD-ROM-ului. DA, DA, DA, ce *creier* ai, Pandora, ce *vedetă* eşti, ce *copil minune*! Pandora era aşa de captivată de propria-i excelenţă, încât observă de-abia când ajunse în cameră la Titus că băiatul avea un oaspete. Se gândi mai bine şi rectifică: nu era un oaspete, ci un intrus.

Titus îi întâlni privirea. Pandora citi în ochii băiatului teamă, durere şi-o tristeţe de nedescris. Fără să mai piardă timpul gândindu-se, fata ridică mâna stângă şi prinse să traseze cercuri cu bagheta prin aer.

— Foarte bine, puştoaico, zise Pronto agitându-şi arma, treci aici şi nu scoate niciun sunet, altfel îl fac sită pe frate-tău.

— Vorbeşte serios, mormăi Titus, fă ce spune, Pan.

Pandora înainta spre Pronto, cu bagheta pregătită să încheie vraja.

— Şi pune băţul ăla jos, adăugă Pronto, nu mă simt bine când îl văd.

— Chestia asta veche de când lumea? Se miră Pandora cu un aer nevinovat, privind bagheta de parcă atunci ar fi observat-o. Bine, prinde-o!

Titus tresări şi se pregăti de dezastru. Bagheta zbură prin aer spre Pronto luat complet prin surprindere. Din instinct, omul întinse arma să înlăture bagheta. Arma şi bagheta se atinseră. Urmă un fulger orbitor. Titus şi Pandora se împiedicară şi căzură pe spate, fără să vadă nimic o perioadă, în afara unor lumini intense care le acopereau retina. Clipind înnebunită, Pandora îşi dădu cea dintâi seama că planul nu funcţionase cum trebuia. Dimpotrivă, contrar voinţei ei atunci când făcuse vraja, Pronto *nu* ţinea acum în mână o armă în miniatură, în stare cel mult să imobilizeze gărgăriţe şi să rănească ţânţari.

Pronto îşi examina braţul prelungit, în timp ce pe chip i se întipărea un rânjet hidos. Nu mai avea o semiautomată. Ci mângâia cartuşul lucios al celei mai periculoase arme automate cunoscută de om. Era aşa de sofisticată, că nu avea trăgaci, ci înţelegea semnalele transmise de creierul celui ce-o folosea. Atât de avansată, că nu-i mai trebuia lunetă, căci avea un detector în infraroşu, care localiza şi stabilea imediat ţintele. Era o armă aşa de mortală, încât cel ce o inventase, într-un acces de remuşcare că a dat naştere unui obiect atât de distrugător, o folosise împotriva lui însuşi. Se numea Pelin şi acum şuiera liniştită în braţele lui Pronto, în vreme ce botul lipsit de ochi îi zvâcnea dintr-o parte în alta, încercând să-i localizeze când pe Titus, când pe Pandora.

— Mai bine de-atât nu se putea! Grăi Titus, cu amărăciune. Ce Geniu! Ce

vedetă eşti tu, soră dragă!

Pandora se frecă la ochi şi-şi privi mânioasă fratele.

— Bagheta e de vină, se văicări ea, eu am făcut tot ce trebuia, numai că n-a funcţionat *bagheta*.

— Chestia asta veche de când lumea? Îi toarse Pronto la urechi, ridicând bagheta şi examinând-o. „Contrabaghetă”, citi el, „desface farmecele, întoarce magiile şi înlătură deochiul. Ia stai, mai e ceva scris, cu litere foarte mici: „Producătorii recomandă şase utilizări înainte de a fi aruncată şi considerată reziduu magic deosebit de periculos”.

Umerii Pandorei căzură brusc.

— Deci...? Ceru Titus o explicaţie.

— Păi, admise Pandora, înseamnă că bagheta a funcţionat perfect.

— Cu *asta* sunt întru totul de acord, exultă Pronto mângâind Pelinul.

Dinăuntrul armei răzbătea un zgomot asemănător celui făcut de-o furculiţă ce zgârie o farfurie. Copiii se cutremurară.

— Bun, continuă Pronto şi i se adresă lui Titus, unde rămăseserăm înainte să fim aşa de încântător întrerupţi? Ah, da, mi-am amintit, Faţa la perete şi luaţi-vă rămas bun.

O livră de carne

Don Lucifer di S'Embowelli îşi privi chipul reflectat în oglindă. Într-un halat liliachiu de spital şi cu o pălărie de hârtie de unică folosinţă pe cap, ştia prea bine că nu arăta de expoziţie. Senzaţia era adâncită de faptul că generosu-i nas era acoperit cu nişte linii albastre şi cu cuvintele „scoate”, „acoperă”, „taie şi „decupează pe linia punctată”. Toate aceste instrucţiuni mâzgălite pe nas, laolaltă cu haşurările albastre făceau ca nasul Don-ului să semene cu o hartă desenată în grabă pe spatele unui şerveţel. *Fără pic de decenţă*, îşi zise Don Luciano, *dar rezultatul o să merite tot chinul ăsta*! *Azi intru sub lama celui mai de seamă chirurg plastic din lume*, Professore *Jupoaie-Fileuri*. *Care nu numai c-o să-mi sculpteze un nas perfect*, *dar o să-mi ofere împreună cu toată echipa de doctori şi asistente alibiul perfect* Don-ul îşi permise să zâmbească, imaginându-şi articolele din ediţia de seară a ziarelor:

Don-ul taiat iar fratele ars.

Don Lucifer di S'Embowelli era supus unei intervenţii chirurgicale într-un spital milanez de lux, în timp ce un incendiu a izbucnit, din motive necunoscute, la *Palazzo-vl* său retras de privirile curioşilor. Pompierii chemaţi la faţa locului au sosit prea târziu pentru a-l mai putea salva pe *signor* Luciano, multiu-bitul frate al Don-ului, din infernul care a ars *Palazzo-vl* până la temelii. Surse ale Poliţiei ne informează că Don-ul nu se numără printre suspecţi.

Don Lucifer îşi expuse dinţii într-un rânjet feroce. Perfect! Cu atâţia martori care-ar fi putut jura că în ziua „accidentului suspectul principal fusese văzut intermându-se în spital pentru o rinoplastie de proporţii, poliţia nu prea mai avea cum să arunce asupra lui vina „focului misterios”. Perfect. Un plan genial.

La uşă se auzi un ciocănit discret. Don-ul făcu un salt în cameră şi se aşeză pe pat. *Professore* Jupoaie-Fileuri îşi făcu apariţia urmat de o suită de tineri doctori şi asistente.

— *Signor* di S'Embowelli, suntem pregătiţi pentru dumneavoastră, îl anunţă *Professore*. Toate cuţitele şi lamele sunt ascuţite şi-am repetat cusutul

pe nişte bucăţi de piele de căprioară, hâha, hâha, ga, ga, ga, ohaha!

Docilă, suita izbucni în hohote forţate de râs. Don-ul păli. Împins de trei asistente, patul începu să i se mişte prin cameră.

Professore deschise uşa, încrezător peste poate în forţele sale:

— Nu suntem nervoşi, nu? Nu luaţi în seamă micile mele poante. Avem în sala de operaţii o trompă de elefant care vă aşteaptă exact pe dumneavoastră, nu-i aşa, soră? Hâha, hâha, ohaha!

Peste măsură de plictisită, ceata însoţitoare râse ca la semnal. Don-ul se ridică cu spatele drept. *Professore* îl împinse la loc în poziţie orizontală şi urmă:

— N-are ce să meargă prost, *signor*. Avem tehnologia de partea noastră. O să vă conectăm la nişte maşinării, totul e controlat de computere, vedeţi, şi-o să vă legăm de alte spitale din lume şi-n felul *ăsta* o să avem avantajul de-a lucra cu cei mai buni chirurgi din lume simultan. Aţi putea spune că sunteţi pe muchie de cuţit, între nou şi vechi, hâha, hâha, hâha!

Asistentele împinseră mai tare patul de spital, şi, în curând, Don-ul se trezi de cealaltă parte a uşilor sălii de operaţie.

— O mică înţepătură şi n-o să mai ştiţi de nimic, îl anunţă una dintre asistente, aplecându-se peste pat şi înfigându-i bărbatului un ac în braţ.

Femeia se ridică şi începu apoi să pună bisturiele şi forcepsurile în ordine.

— *Signor* di S'Embowelli, număraţi vă rog de la zece la zero.

Ascultător, Don-ul începu:

— Zece, nouă, opt, şapte avocaţi, şase poliţişti, cinci în viaţă, în viaţă, ah, fără patru, patru rechini... Ragu... Lucianooo...

Dădu ochii peste cap. Ultimul lucru de care îşi mai aminti erau nişte curele care îi fuseseră petrecute pe după cap şi braţe, precum şi vocea imaterială a medicului zicând:

— *Signor*, purtaţi cumva o pereche de ochelari, sau acelea vă sunt cumva nările? Hâha, hâha, ohaha!

Te-ai ars!

Signor Strega-Borgia se plesni cu palma peste frunte. Invazia asta din computer îi depăşea puterile. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei de lucru dezmembrând diverse componente, numai că şobolanii izbuteau în permanenţă să-i scape. Nici n-apucă să dreagă panourile unui monitor, că rozătoarele o şi zbugheau dinăuntru, chiţăind vesele. După câteva secunde, reapăreau pe un alt monitor, apăsându-şi nasurile de ecran, de parcă s-ar fi jucat de-a „Cucu! Bau!”.

Şi special ca să-i sporească disconfortul, temperatura din încăpere porni să crească vertiginos. *Signor* Strega-Borgia îşi lărgi cravata, îşi scoase sacoul şi-şi răsuci manşetele cămăşii. După un timp, îşi scoase pantofii şi şosetele. Podeaua de marmură se simţea caldă şi ea.

— Ciudat, îngână bărbatul lipăind prin cameră spre un terminal.

Scrise stregaschloss.co.uk şi se opri. În faţa sa cursorul clipea neîncetat. De-ar fi fost toate la fel de simple, da sau nu. În ciuda aparentei lor complexităţi, computerele funcţionează bazându-se pe un sistem binar de alegeri. Da sau nu sunt singurele opţiuni. Nimic între. Nicio nuanţă de gri. Doar două opţiuni.

Şi dacă se întâmplă să greşeşti, îşi spuse bărbatul, *ca-n ziua în care-am ieşit ca o furtună din StregaSchloss*, *cuprins de furia momentului*...?

Ecranul gol aştepta. După ce luă o înghiţitură zdravănă dintr-o sticlă caldă de Coca, *signor* Strega-Borgia începu febril să-i scrie un e-mail fiului său. După câteva paragrafe, băgă de seamă că sudoarea i se prelingea pe frunte şi-i intra în ochi. Cămaşa i se lipise deja de spate, iar degetele i se împotmoleau pe tastele umede.

— Am nevoie de aer, bombăni el şi se îndreptă spre uşă.

ÎMPINGE, scria pe ea. *Signor* Strega-Borgia împinse. Uşa nu se clinti. *Signor* Strega-Borgia împinse cu toată greutatea lui. Tot nimic. Se trase câţiva paşi în spate, fugi spre uşă şi-i trase o lovitură cu piciorul ridicat.

Cu mare greutate se adună de pe podea, verifică dacă nu cumva îşi rupsese ceva, după care se târî la uşă. Încercând să arunce o privire prin gaura cheii, bărbatul îşi pârli genele. Neîncrezător şi în această dovadă, atinse gaura

cu mâna.

— AUUU! ţipă el de durere.

Metalul era încins ca para.

Abia atunci şi-a dat seama Luciano Strega-Borgia că nu avea să-şi mai vadă niciodată familia.

Rămas doar în chiloţi, *signor* Luciano gâfâia în faţa unui computer. Temperatura din camera calculatoarelor creştea cu fiecare minut. Cu jumătate de oră în urmă ar fi fost ideală pentru copt bezele, iar acum se potrivea perfect pentru un curcan la tavă. Un curcan mare!

Două lacrimi îşi croiră drum peste obraji, însă se evaporară în drum spre bărbie. *Signor* Strega-Borgia redacta ceea ce consideră a fi ultima lui epistolă pentru familie. Bărbatul se opri să-şi şteargă mâinile lipicioase pe cămaşa murdară de-acum. Clipind din ce în ce mai des, printre lacrimi, reciti cuvintele de pe ecranul din faţă: dragului meu titus, iubitei mele pandora, adoratei căcuţa şi minunatei mele soţii.

Gândindu-se la ei, încercă să nu-şi închipuie iubita lui familie îngrozită, moartă de frică, ameninţată cu pistolul, la mila lui Pronto. *Sunt bine cu toţii*, se îmbărbăta el, *Lucifer a căpătat ce şi-a dorit şi-şi va chema înapoi mercenarii*. Nu trebuia să-şi piardă speranţa, aşa că reveni asupra scrisului: în curând vă voi părăsi pentru totdeauna, dar înainte de a pleca vreau să vă mai spun câteva cuvinte...

Titus, fiul meu, primul meu copil, te-am iubit din clipa în care ţi-am auzit primul scâncet, am privit cum dintr-un prunc ai ajuns un tânăr de nădejde şi dragostea mea pentru tine a crescut cu fiecare zi. Fii curajos, fiule, fii cinstit.

Signor Strega-Borgia se opri să-şi sufle zgomotos nasul în cămaşă. Ascunzându-şi un suspin, bărbatul continuă: să ştii că există o scurtătură pentru moarte şi distrugere n cu care poţi să neutralizezi câmpul de forţă din jurul cetăţii nettlefold. Trebuie să apeşi pe tastele astea: control, shift, alt, iar cu stânga mergi la opţiuni, shift, caps lock. Succes la vânătoare!

pandora, iubita mea fiică, fata mea cea mare. Te-ai născut cu razele de august ale lunii în priviri şi de atunci mi-ai preschimbat viaţa într-o vară veşnică, demnitatea regească te-a învăluit de mică, prinţesa mea. Fii curajoasă, iubirea mea şi ţine minte, măcar aşa n-o să-ţi mai fie ruşine cu mine când ai să creşti mare.

Un ultim amănunt: fără găuri în urechi, nas sau mai ştiu eu unde până n-ai măcar 21 de ani, şi *asta* nu se discută.

Şi căcuţa, adoratul meu bebeluş, dulce floare, atunci când o să creşti să poţi citi singură aceste rânduri, n-o să-ţi mai aminteşti deloc de mine.

Bărbatul se opri din nou, străfulgerat de gândul că el nu va însemna absolut nimic pentru cea mică. Nu va fi nici măcar o amintire. Un fişier gol., Gândul nu avu darul de a-l binedispune. Tălpile începură să-l frigă, dar omul continuă cocoţat pe un scaun de barr în plină lichefiere.

Va trebui să-ţi întrebi mămica dacă vrei să ştii despre mine. Întreab-o despre cum îţi azvârleam zmeură pe burtică şi cum râdeam noi doi, cât de mult te iubeam...

Fie să ai o viaţă plină de flori, iubire şi râset, şi ţine minte: tatăl tău te-a iubit la nebunie.

Signor Strega-Borgia se opri să plângă puţin. Cursorul de pe ecran clipea, aşteptând insensibil alte cuvinte.

— Doamne, cât e de *trist*, urlă *signor* Strega-Borgia. N-am să mai apuc să-i văd pe niciunul dintre ei cum creşte mare. Am s-ajung un cartof ars şi pe urmă or să mă uite încet-încet.

Bărbatul îşi ridică de pe jos cămaşa şi observă că, deşi o folosise pe post de batistă uriaşă, era uscată... şi extrem de fierbinte. Îşi mai suflă o dată nasul, acum că ajunsese la partea finală a scrisorii de adio.

Dragostea mea, viaţa mea, unică şi mult iubita mea soţie...

Scria frenetic oprindu-se din când în când să-şi toarne Coca încălzită pe cap, încercând disperat să se răcorească. Într-un final, ajunse la ultimele-i cuvinte. Inhalând puternic aer, bărbatul scrise adresa: iubiteimelefamilii@stregaschloss.co.uk, trimise o bezea în monitor, apoi apăsă ENT şi ER. Spre uşurarea sa, pe ecran apăru chenarul cu MESAJ TRIMIS.

Signor Strega-Borgia îşi turnă ultimele picături de Coca pe cap, după care începu să-şi aştepte sfârşitul.

Muzică de cimpoi

Pe Pronto îl dureau braţele din pricina greutăţii armei sale Pelin.

— *Hai* mai repede, bombăni el. Cât durează să vă luaţi la revedere?

— Foarte mult, dacă eşti din neamul Strega-Borgia, bodogăni Pandora.

— Vezi tu, trebuie s-o spunem în urdu, sârbo-croată, mandarină... explică Titus.

— Să nu mai vorbim de xhosa, latina porcească, greaca antică şi yibble, adăugă Pandora.

— Mai aveţi două minute, îi ameninţă Pronto bătând darabana cu degetele pe patul Pelinului. Să nu credeţi că nu mă prind, că sunteţi voi în stare să şterpeliţi tablouri de la hoţ.

— Undudede? Şopti Titus.

— Adalădătuduridi, răspunse soră-sa ciugulin-du-şi pieliţele din jurul unghiilor roase. Adacodolodo.

Încerca să nu se uite deloc la Pelin. Îngrozită copila privea de jur împrejurul camerei lui Titus, până când privirile i se opriră luminate asupra unui tablou în ulei care atârna dintotdeauna pe peretele dormitorului. Era o reprezentare destul de nefericită a unei vulpi înghesuită de nişte oameni îmbrăcaţi cu nişte jachete roşii şi de nişte ogari umflaţi, din gurile cărora curgeau balele. După cum era de aşteptat, vulpea avea un aer îngrozit, câinii păreau înfometaţi, iar cei în jachete arătau de parcă le venea să vomite. Întreaga scenă fusese pictată într-un colorit sumbru, demn să redea noroiul, mocirla şi mâlul, şi pictorul o intitulase „*Indescriptibilul în căutarea incomestibilului*'

Masiv şi urât, tabloul atârna pe peretele din spatele lui Pronto... puţintel cam şui. De fapt, nu stătea şui, îşi dădu seama Pandora. Aducea mai mult cu o uşă care se deschidea uşor...

Aflaţi deja la capătul treptelor, Clenci şi doamna McLachlan se opriră o clipă. Străduindu-se să nu strănute din cauza prafului din aer, cei doi îşi şoptiră în întuneric:

— Să-l luăm prin surprindere, şuieră Clenci. Uite cum facem, intru eu, îl dobor la pământ, îl ţin acolo, îi prind braţele la spate, îi azvârl pistolul, pe urmă

îl duc jos de-a buşilea şi sun la poliţie...

— Ei, dragă, nu, *nu* cred, şopti doamna McLachlan scoţându-şi discret cutiuţa de plexiglas din buzunar şi deschizând-o. E prea riscant. Nu vrem să zboare gloanţe de colo-colo.

Străduindu-se să mascheze cutiuţa de privirile curioase ale majordomului, femeia o porni şi-şi ascunse chipul în ea. Se aprinse o lumină argintie; Clenci se întrebă ce-o apucase oare pe tovarăşa lui de drum ca tocmai într-un asemenea moment să-şi pudreze nasul?!

— Ai cumva o idee mai bună? Bombăni el printre dinţii încleştaţi. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, numai de uitat în oglindă n-aveam noi timp acum!

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea ei, Clenci dădu buzna în dormitorul lui Titus prin uşa secretă.

Pandora avea să-şi amintească ulterior că, din clipa în care observase bizarul tablou, totul se derulase cu repeziciune. Tocmai când se întreba de ce oare i se părea că pictura e prinsă de zid cu balamale, Clenci zbură literalmente prin cameră ca un... ei, da, chiar aşa, ca un *erou*, trebui ea să admită, căci Clenci chiar aterizase pe capul gangsterului care-i ameninţa cu arma cea hidoasă.

— Banzaiiiii! strigă Clenci lansându-se asupra lui Pronto. Geronimoo! Adăugă el pentru efect, şi-i zvârli lui Pronto arma departe de el.

Pronto se târî pe podea căutându-şi Pelinul, urmat îndeaproape de Clenci hotărât să-şi înnoade degetele în jurul gâtlejului criminalului. Exact atunci intră în scenă doamna McLachlan, păşind prin spărtura din zid şi ţinând în mâna întinsă un obiect uimitor, din care porni o rază de lumină ce îl învălui pe Pronto într-o aură argintie.

Gangsterul se smucea şi urlă, iar Clenci, simţind gustul victoriei aproape, îşi împreună mâinile în jurul gâtlejului lui Pronto.

— Ei, hai, pentru numele lui Dumnezeu! Zbieră doamna McLachlan, observând ce greşeală înfiorătoare făcuse. Ce *idioţenie*! *Tâmpenie*! Magie cibernetică cretinoidă! Ce prostie!

— POFTIM? Tună vocea lui Clenci, care continua să-l sufoce pe Pronto. Ce-am mai făcut de *data asta*, femeie?

De sub Clenci răzbătea un sunet ca o respiraţie strangulată.

— Nu cu tine vorbeam, dragă, cu *mine*. N-am ţintit cum trebuie.

Doamna McLachlan ţâţâi, îşi închise cutiuţa şi-n clipa următoare o aruncă în buzunar. Traversă camera până când ajunse în locul în care Pelin se răsucea pe podea.

— Asta, explică ea ridicând cu greu arma, *asta* trebuia să-mi fie ţinta.

Puşca; şuieră, foindu-se în toate părţile şi căutând o bucăţică de piele.

— Ce obiect revoltător, comentă doamna McLachlan, căutând butonul de pornire-oprire.

Într-o fracţiune de secundă, Pelin îi sări din braţe, plat ca un disc şi pliabil ca un arc.

Clenci o privi cu un aer confuz. Dacă nici arma nu-i ajungea drept ţintă, ce voia mai mult? Un chicotit de-al lui Titus îl făcu să-şi îndrepte atenţia asupra victimei sufocate.

— Vai, Clenci, spuse Pandora cu răsuflarea întretăiată. De-ai vedea ce faţă ai făcut!

Consternat, Clenci îşi domoli din puterea cu care-l ţintuia la pământ pe Pronto.

Un bâzâit ca de bondar oarecum familiar venea de undeva de sub kiltul majordomului. Privirile celor doi copii se întâlniră şi aceştia izbucniră în hohote isterice de râs. Cu o ultimă încercare de menţinere a demnităţii, Clenci se ridică, îşi netezi kiltul şi-şi drese vocea.

— Are cineva bunăvoinţa să-mi explice de ce m-am angajat într-o luptă corp la corp cu... aşa *ceva*? Împroşcă el indicând obiectul de la picioarele lor.

Pronto suferise o transformare miraculoasă. Cu numai câteva secunde înainte emana ameninţări mafiote, iar acum zăcea metamorfozat într-un cimpoi imens, pufăind ca un vânt ţinut prea mult.

Titus împunse fostul mercenar cu degetul de la picior. Pronto răspunse cu un ţiuit dezolant.

Încercând din răsputeri să-şi menţină pe chip o mină serioasă, doamna McLachlan îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Clenci şi începu să explice ce anume se petrecuse.

— Vezi tu, dragă, ai fost doar niţel cam impetuos. Dacă m-ai fi aşteptat, aş fi putut schimba arma aceea urâtă într-un...

Observând că Clenci se schimba la faţă, femeia o întoarse din condei:

— Dar dacă n-ai fi fost tu, dragă, atât de curajos, să intri şi să dobori la pământ de unul singur aşa o brută... susură ea.

Un surâs prinse contur pe chipul majordomului.

— ... şi fără măcar să-ţi pese de tine... oftă admirativ doamna McLachlan.

Plictisit de atâta flatare la adresa majordomului, Titus se aşeză din nou în faţa calculatorului şi descoperi că acesta funcţiona din nou. Observă cu nespusă plăcere că primise un e-mail. Titus îl descărcă şi începu să-l citească, în timp ce Pandora porni să experimenteze diversele aptitudini muzicale ale unui criminal metamorfozat.

— ... şi cum l-ai doborât dintr-o lovitură, sunt plină de admiraţie... acoperi doamna McLachlan fundalul sonor.

Pandora se plecă peste umărul fratelui curioasă să vadă ce anume îl captivase aşa de puternic.

— ... ai nişte mâini aşa puternice şi-ţi stă excelent în kilt...

Doamna McLachlan izbutea să nu pufnească în hohote de râs şi să continue să toarne complimentele cu lopata.

— Ah.nu se poate! Urlă Titus. TATA! NU! Ajutaţi-mă, trebuie să facem ceva!

— Aduceţi-o pe mama, strigă Pandora. E pe cale să se petreacă ceva îngrozitor. Clenci!!Adu-o pe mama!! Acum!!

Din modemul lui Titus, Tarantella răsuflă uşurată. *Iar o iau de la capăt*, îşi spuse ea. O dramă după alta. Atâta zgomot şi agitaţie! O privi pe Căcuţa cea adormită. Copila nu ştia cât de aproape de dispariţie fuseseră fraţii ei, nici de iminenta rumenire a tatălui şi nici de ebrietatea mamei. Dormea tolănită în leagănul format de cele opt picioare ale Tarantellei, făcută cocon în mătasea păianjenului, cu gura întredeschisă şi cu obrăjorii îmbujoraţi, de la căldura modemului aflat în funcţiune.

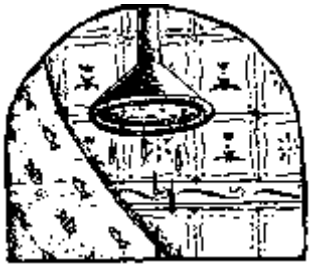

Răzbunarea şnapsului fierbinte

Trezitul *signorei* Strega-Borgia se dovedi o treabă dificilă.

— Ce eşte? protestă ea când Clenci o trase jos din pat, iar doamna McLachlan o târî până sub duşul rece. Ce-i graba asta? Panic? Aaauuu! STOP! E *rece gheaşă*! Ce şe petrece? Ah! Nu! Inceteaza odata!

Satisfăcută că stăpâna era trează de-a binelea, doamna McLachlan opri duşul. *Signora* Strega-Borgia bâjbâi spre ieşirea din baie, lăsând o dâră udă de paşi. Doica o urmă cu un prosop ţinut pe post de ofertă de pace.

— Sper să existe un motiv serios, doamnă McLachlan, rosti *signora* ignorând prosopul şi înfăşurându-se într-un capot. Sper să existe un motiv *solid* pentru care m-ai îmbătat azi cu şnapsul ăla al tău, ca pe urmă să încerci să mă îneci în...

Doamna McLachlan o întrerupse:

— Doamnă, grăbiţi-vă, e vorba de stăpân şi de bebeluş...

Vocea i se frânse.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Căcuţa? Luciano? *Răspunde-mi*, Flora! Au păţit ceva? Sunt cumva răniţi? Ochii *signorei* se umplură de lacrimi. Ah, *nu*! *Nu* se poate să fi murit! spune-mi că nu-i aşa. Spunemi că nu sunt morţi, Flora! Flora!

— Nu, doamnă, dar...

— Unde *sunt*? Strigă *signora* Strega-Borgia, prinzând-o pe doică de umeri şi zgâlţâind-o. Unde SUNT?

— Vai, doamnă, suspină doamna McLachlan, sunt în computer.

— Nu-mi vine *să cred*, urlă Signora dând imediat drumul femeii, începând să măsoare camera dintr-o parte în alta şi adresându-se mobilei. Mă scoate din patul în care zac, aproape că mă-neacă într-o apă rece numai bună să facă un pui de urs polar să intre în hipotermie, mă face să cred că fetiţa mea şi soţul meu dat dispărut ar fi în vreun pericol de moarte, şi toate astea de ce? DE CE? Femeia se opri să se privească în oglinda de la masa de toaletă. DE CE? Explodă ea.

Oglinda făcu valuri şi-i răspunse:

Deşi eşti cea mai frumoasă din ţară,

Cum ştie orişicine,

Apă rece-ţi picură din nară,

De nas nu se mai ţine.

— Tacă-ţi GURA! Zbieră *signora*, urmând printre dinţii-i încleştaţi: Care-i motivul, asta te întreb eu pe tine. Trezită, înecată *şi* îngheţată ca să aflu că micuţa şi cu soţul meu stau pe calculator. Cât de relevant! Ce chestie extrem de importantă! Cât de...

— Doamnă, o întrerupse doamna McLachlan.

— Poftim, DOAMNĂ McLachlan? rosti *signora* cu o voce care picura vitriol. Ce mai e de data asta? Poate c-ai vrea să-mi spui că... nu ştiu... că e sâmbătă? Că se învârte Pământul? Că după fiecare noapte urmează zi, cumva?

Dând dovadă de o răbdare remarcabilă în faţa valurilor sarcastice ale *signorei*, doamna McLachlan continuă să i se adreseze rar şi răspicat, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil:

— Am spus în computer, doamnă, nu *pe* calculator. ÎN, adică, soţul şi fiica dumneavoastră sunt *înăuntrul* calculatorului.

— *Cum*? Ţipă *signora* Strega-Borgia. Nu, nu-mi răspunde nimic. Arată-mi. Te rog. Nu-mi pasă *cum* de-au ajuns acolo, numai du-mă la ei.

Un vânt cu aromă de brioşe

Pandora avea o idee.

— Titus, poţi să-i trimiţi un e-mail lui tata?

— Ce să-ţi spun, de mare ajutor o să-i fie asta acum, răspunse Titus cu ^ ochii lipiţi de ultimul mesaj trimis de părinte şi etalat pe ecran. Un e-mail n-are cum să-l salveze cu ceva.

— Titus! Da sau nu? Putem să-i trimitem un mesaj?

— Da, pufni Titus. Putem. Acum. Se pare că şi-a revenit calculatorul. Dar de ce? Care-i treaba? Ce mai pui la cale, Pandora?

Pandora îşi ridică privirile de sub patul fratelui său, unde scormonise până atunci.

— Gata, am găsit-o.

— Ai găsit, ce anume?

— Bagheta, Titus. Mi-a venit o idee. Am să mă micşorez şi eu, precum Căcuţa, şi-o să mă sufli în modem, o să mă trimiţi la tata cu un e-mail, o să-l fac şi *pe el* mic...

— Genial! ţipă Titus la ea. Pan, ce plan măreţ! Ce VEDETĂ eşti! Un adevărat Geniu!

— Aşa e, trebuie să recunosc, zise Pandora pornind să traseze cercuri cu bagheta de jur împrejurul ei.

— Aşteaptă! Urlă Titus şi-o înşfăcă de încheietură. Stai pe modem sau pe masă. Dacă te micşorezi pe covor, n-am să te mai găsesc niciodată.

— Ups! Bravo, Titus, bine gândit!

Pandora se cocoţă pe masă şi-o luă de la capăt. Roti bagheta mai întâi lent, apoi din ce în ce mai repede, până când, cu o ultimă mişcare, o direcţionă drept spre inimă.

— Ei, la naiba... se plânse ea.

Masa de dedesubt cedă cu un zgomot puternic.

— Ah, NU, gemu Titus. Ai uitat cum se face, nu, cap sec?

— Contrabaghetă, gemu şi Pandora, în timp ce gura-i imensă presa cornişa de plastic a tavanului camerei lui Titus. Stai niţe...

Pandora ajunse să umple camera. Picioarele-i masive ţineau uşa

dormitorului sub presiune, iar fundu-i cât un munte inunda patul băiatului; cu un pumn colosal, fata îşi smulse fratele din scaun şi-l aduse în dreptul ei.

— Cui îi spui tu „cap sec”? Îl întrebă.

Privind în ochii de mărimea unor pepeni verzi, Titus reuşi să înghită şi să vorbească:

— N... n... nu ţie, surioară dragă...

— Aşa ziceam şi eu, oftă Pandora uşurată. Ia ascultă, pocitanie, oricât de mult mi-ar plăcea să stau să-mi pierd vremea cu tine, suntem în urmă cu timpul, aşa că dacă eşti drăguţ, dă-mi, te rog, şi mie bagheta de sub masă...

Îşi repuse fratele la loc cu blândeţe, iar el îi înmână bagheta. În palma care-i ajunsese acum de mărimea şifonierului, băţul aducea cu un chibrit. Fata începu să traseze cercuri în zona stomacului.

— Ai grijă, o avertiză Titus. Dacă te mai măreşti vreun pic, ai să ieşi prin acoperiş.

Acompaniată de zgomotele tencuielii căzute, Pandora reveni la mărimea normală.

— *Bun*, zise ea scuipând bucăţele de zugrăveală. Hai să punem modemul pe scaun, o să urc aici şi...

Cercuri şi alte cercuri, Titus lăsă să-i scape un rictus, dar... dispăru.

— Pan? Pandora? Ah, NU! Şi-acum? Băiatul se aplecă deasupra scaunului încercând să-şi ţină respiraţia.

— Pandora, dacă mai eşti aici, strigă!

Titus se aplecă mai mult spre locul în care spera să se găsească soră-sa, lipindu-şi urechea de modem.

O voce subţire rosti:

— Bleah! Nu speli niciodată aici înăuntru? Titus, murdar mai eşti!

— Pregăteşte-te, Pandora! Fă-te ghem, poate că aşa n-o să-ţi rupi nimic... cinci, patru...

Titus se plecă atent peste scăunel şi aşteptă, cu degetele fixate pe tastatură. Trase adânc aer în piept.

— Mi-e frică, Titus.

— Trei, doi, nu fi fraieră, Pan, unu... PUFF! Decolăm.

Nu urmară aplauze, nici jeturi spectaculoase de fum. Ci doar o absenţă profundă a Pandorei.

Un vânt intens cu aromă de brioşe o luă pe sus şi-o răsturnă de nenumărate ori peste cap. Culori învârtite care încotro, un vârtej caleidoscopic, urmat de... întuneric. O dureau toate cele de cât se lovise şi se rănise în modem. Mai presus de orice însă îi era teamă. Simţi o respiraţie. Mai multe, de fapt.

Pandorei nu-i fusese niciodată aşa de frică până atunci. *Dar dacă*? *Nu*, *termină*. *Titus a zis că-s fraieră*. *Ei bine*, *Titus habar n-are de ce sunt eu în stare*. *Fac oricând ture de bazin împreună cu Tock*. *Ia*, *hai*, *fato*, *revino-ţi în fire*,

undeva acolo se află tatăl tău, *surioara şi păianjenul tău prefera*...

— TaranTELLA! Răcni Pandora.

— ŞşşTT! *Linişte*! Sâsâi păianjenul punându-şi un picior păros peste gura fetei. O să trezeşti copilul şi *crede-mă* că nu vrei să se-ntâmple aşa ceva. Tarantella se înfioră şi-i dădu drumul Pandorei. Cine-ar fi crezut vreodată că o pitică ridată şi fără păr e-n stare de atâta tevatură.

— Vai, Tarantella, te-ai descurcat de Minune. Ai *găsit-o*!

Pandora se întinse s-o mângâie pe faţă pe Căcuţa, dar se împiedică. În faţă i se deschise privirilor un neant negru.

— Ia vezi! Ai grijă! Îi spuse Tarantella trăgând-o într-un loc sigur. E de ajuns să cazi într-una din astea şi poţi ajunge *oriunde*, continuă ea cu ochii măriţi. *Oriunde*.

Pe deasupra capetelor se produceau scurte flame albastre. Fiecare din ele lumina peisajul industrial ce le înconjura. Lentile gigantice prinse pe picioare rotative alternau cu nişte cilindrii imenşi dungaţi aşezaţi pe supor ţi metalici. Zgârie-nori din plexiglas se profilau pe un fundal împestriţat cu autostrăzi metalice lucitoare. Un aer sumbru, urât şi lipsit de viaţă.

— Unde-i asta, adică? Şopti Pandora.

— Ăsta-i circuitul monitorului, intona păianjenul reducându-şi vocea la o şoaptă, şi adăugă, iar tunelul ăla negru în care era să cazi... ăla e neantul, portalul.

Cufundată în întuneric, Pandora privi cu luare-a-minte păianjenul. Ochii Tarantellei străluceau.

— Pe-acolo se intră, adică?

— Scumpă copilă, închipuie-ţi totul ca pe-un drum alunecos care duce spre o autostradă imensă... sau ca pe-un pârâu jucăuş care se preschimbă într-un fluviu şi ajunge într-un sfârşit să se verse în mare... sau ca pe-un...

— Tarantella, o întrerupse Pandora. Cum fac să prind o ieşire cu un e-mail care pleacă?

— Te aşezi, pur şi simplu, în faţa lui, ca şi cum te-ai aşeza dinaintea unui camion. E *aceeaşi* senzaţie, crede-mă. Te trăsneşte ca un camion de zece tone, te trimite învârtindu-te în reţea şi, după câteva secunde, PLEOSC! Ai ajuns!

Văzând expresia oripilată a Pandorei, Tarantella continuă cu detaliile:

— Bănuiesc că asta simt şi muştele când sunt plesnite de parbrize. Într-o clipă bâzz, bâzz... şi-n alta nu le mai trece prin cap decât fundul.

Pandora scoase nişte sunete nearticulate. Planul de Salvare a Tatălui părea să prezinte nişte dezavantaje serioase. *Ce-ar fi dacă*, îşi spuse, *ia stai puţin*...

— Tu cum de n-ai murit? Sau Căcuţa? N-aţi ajuns pete pe parbriz, nu?!

Tarantella se pregăti pentru o discuţie ca între fete.

— Ceea ce n-ai priceput tu deloc, fiinţă cu handicap optomotor, e că am vorbit despre o călătorie *virtuală*. Nu de una adevărată. Nu-i *deloc* acelaşi

lucru.

La naiba! Gândi Pandora. *N-ai voie să treci până nu-şi termină păianjenul lecţia de morală*...

— Uite care-i treaba, păr puţin ce eşti, când trimiţi un e-mail nu trimiţi bucata de hârtie pe care ai scris, nu?

— Nu, dar... începu Pandora proptindu-şi bărbia de genunchi şi luându-şi un aer interesat.

— E-mailul ăla nu trece numai prin cabluri şi fire, nu?

— Nnu? Grăi Pandora începând să piardă din dedesubturile subiectului.

— Uneori se întâmplă să fie trimis în spaţiu prin satelit sau zapat prin microunde...

— Aha, încuviinţă fata.

Era cald în modem. Cald şi bine. Se lipi de corpul păros al Tarantellei şi privi cum Căcuţa mişca din ochi pe sub pleoapele închise.

— ... aşa că, vezi, nu doare deloc, bâzâi păianjenul. Dacă nu mă crezi, am să-ţi arăt.

Aflat în enormitatea spaţiului din afara limitării modemului, Titus îşi trânti degetele pe tastatură. Prinzând ocazia de a dovedi miracolele călătoriei în reţea, Tarantella acţionă cu rapiditate.

— Uite, chiar acum vine unul. Ţine-te bine! Strângându-le pe Pandora şi pe Căcuţa aproape de piept, Tarantella plonjă dinaintea mesajului lui Titus care pleca spre tata@mafia.org.ital.

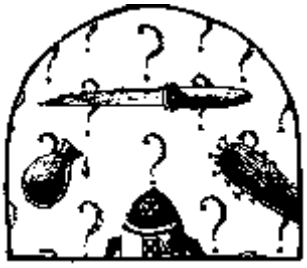

Sfârşitul totului

Moartea venea dureros de încet, gândea *signor* Strega-Borgia. Aerul din sala calculatoarelor putea a plastic topit; unul dintre şirurile de computere ce-l înconjura se încinsese prea tare, trimisese câteva avertismente de eroare de sistem, după care murise, nu înainte de a emana câteva pufăieli de fum negru.

Probabil că asta simt homarii atunci când sunt fierţi de vii, îşi continuă bărbatul şirul gândurilor. Picăturile de transpiraţie i se prelingeau pe nas şi sfârâiau de cum atingeau podeaua. Fiecare gură de aer inspirat îi ardea gâtlejul. *Ce homari*, îşi zise, *mai degrabă pui la proţap*. Ca să uite de iminenta sa dispariţie, *signor* Strega-Borgia încărcă în singurul computer care mai funcţiona jocul *Răzbunarea IV*. Se îngrămădi pe-un scaun, se făcu ghem şi aşteptă să înceapă jocul.

Ecranul afişă meniul: alegeţi arma, citi el.

Focos nuclear bâta cu cuie pumnal ruginit fiole de vitriol cutie cu dinamită

— Aha, foarte bine, mormăi *signor* Strega-Borgia când văzu cea din urmă alternativă: Aruncător de flăcări.

Se înarmă şi dădu clic pe meniul principal:

Câmp de luptă alegeţi din următoarele locaţii: un supermarket într-o amiază de sâmbătă un şir de taximetre londoneze într-o seară ploioasă de vineri, la ora 11.20 salonul oval, washington d.c. jungla din phning ptui, undeva în zona subtropicală

Signor Strega-Borgia oftă adânc. Nu ştia de ce, dar jocul acesta nu izbutea să-i capteze deloc atenţia. Bărbatul privi în gol ecranul pe care nişte siluete micuţe, înarmate cu bâte cu cuie, invadau raionul de peşte al unui supermarket, la o oră de vârf. Pe ecran apăru înscris: Aveţi email.

Signor Luciano visa cu ochii deschişi. Se întrebă de la cine-o fi, iar degetele îi alunecară pe tastatură. Găsi comanda de deschidere a mesajelor şi apăsă ENT şi ER. Cine ştie, poate mai era încă timp să ceară ajutor. Poate că era Departamentul de Pompieri care trimitea mesaj la *Palazzo* să verifice de ce sufocase toată regiunea cu fum şi flăcări. După cum la fel de bine putea fi unul dintre asociaţii malefici ai fratelui său vitreg, vrând să verifice dacă se topise

sau nu până atunci. Bărbatul se holbă la ecran grăbindu-l să descarce mai repede mesajul necunoscut. Ecranul îl anunţă mai departe:

Mesaj recepţionat. Răspundeţi?

— Care mesaj? Se tângui *signor* Strega-Borgia. N-am primit nimic. E gol. E VTD!

Printre pocniturile şi şuierăturile infernului ce depăşea limitele raţiunii se făcură auzite nişte sunete subţiri.

— *Nu* şobolanii, se înfurie *signor* Strega-Borgia. Ars de viu în compania câtorva rozătoare *nu-i* un mod foarte fericit să pleci din lume.

Călătoria eterică spre *Palazzo* se dovedi a fi rapidă şi brutală. Pandora simţi cum pleoapele i se lipesc de scăfârlie şi-i curg ochii. Se simţea *exact* ca o insectă zdrobită de parbrizul unui camion în viteză. Spaţiul îi şuieră pe la urechi, asurzitor, orbitor şi incredibil de terifiant. În mijlocul acestui maelstrom tehnologic, fata reuşi să vadă ceva vag familiar... Mai multe chestii, de fapt.

Expunându-şi dinţii gălbejiţi în curentul de aer, cu cozile şiroind în urma lor, puii de şobolani se îndreptau direct spre Tarantella, Căcuţa şi Pandora, pe o rută ce avea să producă o iminentă coliziune. Exact când impactul călătorilor electronici părea inevitabil, şobolăneii cotiră stânga şi dispărură. Aproape simultan, cu o smucitură înfiorătoare, Pandora, Căcuţa şi Tarantella ajunseră în dreptul portalului. Păianjenul îşi purtă agil încărcătura către o margine de unde puteau privi liniştite traficul haotic ce se desfăşura la picioarele lor.

— *Poftim*, zise Tarantella, acum ştii cum e. Lasă-mă un minut să-mi pudrez nasul şi te duc imediat înapoi acasă.

— Unde suntem acum? Suspină Pandora, verificând dacă n-avea ceva rupt.

— Ce mai contează? Răspunse păianjenul şi, scoţându-şi o oglinjoară dintr-un buzunar dosnic, porni să se examineze. Hai să ducem bebele acasă *înainte* să se trezească...

— Nu pot să merg încă acasă, şopti Pandora. Trebuie să-l găsesc pe tata.

— Ţi-ai pierdut tatăl? Bodogăni Tarantella, cu gura plină de ruj. Îşi ţuguie buzele în oglindă şi scoase un ţocăit, după care continuă: Ce neatentă eşti... Eu l-am mâncat pe-al meu.

Pandora se înfioră.

— Pe unde se iese de aici? întrebă ea.

— Pe sus pe-acolo, indică păianjenul un tunel abrupt care se îndepărta de marginea pe care şedeau.

Pandora se ridică şi o îmbrăţişă pe Tarantella.

— Ah, rujul, se plânse păianjenul. Pentru ce-a fost *asta*?

— Să ai grijă de Căcuţa până mă întorc, o povăţui Pandora, şi, dacă nu sunt înapoi în douăzeci de minute, să plecaţi fără mine.

— Ia *stai* puţin! Se alarmă păianjenul, iar ochii i se făcură cât nişte farfurii. Doar *n-ai* de gând să mă laşi singură cu copilul! Nici *vorbă*! Dacă începe

să facă pipi, să miroasă sau... DACĂ SE TREZEŞTE? Nu, nu, NU! Mergi unde ai de mers, iar eu am să fiu în spatele tău.

— Speram să spui asta, surâse afectată Pandora. Haide, pe aici.

O luară împreună de-a buşilea prin tunel către lumină. Tarantella o împinse pe Pandora atunci când panta se înclină periculos de mult. Căcuţa se balansa dintr-o parte în alta, sub burta păianjenului, ca într-un leagăn păros.

— Se face din ce în ce mai cald, recunoscu fata un fapt evident.

De o parte şi de alta, tunelul nu mai era rece şi tare. Cu fiecare pas făcut, se afundau într-o moliciune lipicioasă ca de cauciuc cald.

— Zici că mergem prin zahăr ars, se văicări ea.

— Încă puţin, răsuflă Tarantella din greu. Într-un târziu ajunseră într-o versiune multîncercată a modemului din StregaSchloss. Bălţi de plastic musteau din tavan, lentile gigantice se topeau şi se bălăngăneau pe picioarele roşii ca para focului, nişte fire uriaşe albe le luceau la picioare, iar fetele începură să alerge spre lumină.

Chiţăitul devenea din ce în ce mai puternic. *Signor* Strega-Borgia se trânti în faţa ecranului. Mirosul de plastic ars avea să se îmbogăţească curând cu cel de şobolan copt. Era insuportabil de-a dreptul. Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă.

Printre lacrimi, zări ceva mişcându-se undeva lângă modem. Ceva mic, care crescu mare... din ce în ce mai mare, chiar dinaintea privirilor sale neîncrezătoare. Strigă. Plângea. Mormăia.

— TATA!

— Bleah!

— Ah, Doamne, o luăm de la capăt, mângâiem, legănam, luăm în braţe, mângâiem, legănam...

— PanDORA! Răcni *signor* Luciano azvârlind cu un gest automat păianjenul de pe birou. CĂCUŢA!

— Eu nu contez, bombăni Tarantella. Nu-s decât un substitut de bonă. Ce să mă plâng de-un picior rupt, când am atâtea... ARŞŞ! Podeaua asta *ia foc*!

Păianjenul ţopăi pe un scaun rămas încă întreg şi privi momentul sensibil prin care trecea grupul reunit din faţa sa.

— Ah, TATĂ!

— Ah, DRAGELE mele, dragele mele *fetiţe*, Pandora, Căcuţa!

Nu-i *chiar atât de fetiţe*, îşi spuse Pandora. *De fapt*, *am ajuns din nou la mărimea normală*, *slavă Domnului*!

— Minunat, rosti păianjenul, acum că am stabilit cine suntem fiecare, putem pleca? Vă rog? Eu, una, nu-s deloc echipată pentru aşa un val de căldură.

— Trebuie să *ieşim* de-aici, decise Pandora privindu-şi neîncrezătoare bagheta.

Tarantella începu să bată uşor din palme.

Numai şase utilizări, aşa scria pe ea. Cuprinsă de panică, copila se puse pe numărat: Unu – Pronto Pelin, Doi – ea însăşi (enormă), Trei – ea însăşi (mărime normală), Patru – ea însăşi (mărime microscopică), Cinci – Căcuţa, Tarantella şi ea (mărime normală). Mai trebuia s-o folosească doar de două ori. O dată să micşoreze pe toată lumea pentru călătoria spre casă şi ultima oară să-i readucă pe toţi la mărimea normală, odată ajunşi sănătoşi la

StregaSchloss. Ar fi fost şapte în total. Muşcându-şi buza, Pandora se decise.

— N-avem de ales, trebuie să riscăm. Ţine-o pe Căcuţa, prinde-te de mine şi...

Tarantella sări în braţele Pandorei. *Signor* Strega-Borgia o prinse pe Căcuţa. Uşa sălii calculatoarelor explodă cuprinsă de flăcări.

— Repede! strigă Pandora. Ţineţi-vă BINE! Învârti bagheta cu viteză din ce în ce mai mare.

Căcuţa deschise larg gura şi urlă. Fumul orbitor curgea în valuri în cameră. Tarantella se înecă, tuşi şi, cuprinsă de panică, îşi înfăşură toate cele opt picioare în jurul nasului Pandorei.

Din ce în ce mai repede. Luminile străluciră brusc în sala calculatoarelor, după care totul dispăru.

— Alergaţi! ţipă Pandora în continuare. Tuşind şi cu respiraţia întretăiată, trupa îşi croi drum prin modemul ce se topea, căzu în tunel şi ajunse pe marginea deja familiară. Însoţiţi de un răcnet îngrozit al Căcuţei, îşi dădură drumul cu toţii în gol şi căzură urlând în traficul de dedesubt.

Oleacă de confuzie

Signora Strega-Borgia îşi ronţăia unghiile, cu ochii lipiţi de ecranul computerului lui Titus. Întrebă pentru a zecea oară:

— Cât *mai* durează? Crezi că sunt bine? Nu poţi să mă trimiţi şi pe mine?

Titus lăsă să-i scape un vaiet.

— Nu mai suport. Să aştepţi, şi atât. Să nu faci nimic. E de-a dreptul insuportabil.

O luă din loc, sughiţă de două ori şi-şi mai devoră o unghie. Fără nicio vorbă, doamna McLachlan umplu la loc ceaşca de cafea a stăpânei.

De cealaltă parte a camerei, Clenci făcu un ultim nod la frânghia care-l lega pe Pronto cel transformat.

— *Şi-asta* o să-ţi pună capac la găurile de suflat! Bombăni el către ostatic.

Signora Strega-Borgia îşi şterse nasul cu mâneca şi-o luă de la capăt:

— Titus? Cât mai durează? Crezi că...

— MAMĂ!

— Iartă-mă, dar nu mai suport... spuse şi mai sorbi o gură zdravănă de cafea.

— Ştiu. Mi-ai spus. De zece ori. Să aştepţi. Şi atât. Să nu faci nimic.

— Titus, dacă m-ai găsit *o dată* într-o stare ble-gită de la un şnaps fierbinte, nu înseamnă că ai dreptul să mă tratezi ca pe-o imbecilă pentru tot restul vieţii.

Titus o privi mânios.

— A fost o *greşeală*, Titus. Oamenii mai şi greşesc. Tatăl tău şi cu mine am făcut o greşeală când ne-am despărţit. Doamna McLachlan a greşit şi a preschimbat o creatură într-un cimpoi...

— Sab a greşit şi el, adăugă Clenci făcându-se folositor.

Doamna McLachlan îi aruncă o privire menită să-l îngheţe. Nu *acum*, *i* se putea citi pe buze.

— Hm, ba nu, n-a greşit, se corectă majordomul. M-am înşelat *eu*.

— Şi eu am greşit, admise Titus, am strănutat şi mi-am trimis surioara în modem şi de acolo în...

Băiatul izbucni în lacrimi.

— Ah, Titus! *Signora* Strega-Borgia îşi petrecu braţele pe după umerii scuturaţi de suspine. Ah, dragul meu, totul a fost o mare greşeală... ia stai, ce-i *asta*?

— Ce? Îşi trase Titus nasul.

— E-o chestie pe televizorul de la calculator, arătă ea imprecis către ecran, Aveţi un mesaj.

— PANDORA! Răcni Titus. S-a ÎNTORS!

Îşi trecu în goană degetele peste tastatură descărcând mesajul primit şi deschizându-l cât de repede putu.

— Daţi-vă înapoi, îi avertiză el pe cei de faţă. Ţineţi-vă *răsuflarea*!

Signora strănută cu mare atenţie peste umărul ei stâng. Un ghemotoc lipicios zbură de cealaltă parte a camerei şi ateriză pe Pronto cel decăzut de, la starea de om.

— Perfect, rosti Clenci satisfăcut pe deplin.

— O, Doamne, spuse Titus, respirând cu greutate şi trăgându-se din dreptul scăunelului pe care era aşezat modemul. O,doamne!

În faţă îi apăruse deja un amestec straniu de forme.

— Mamă... *ei* sunt, rosti el pe un ton prevestitor de rele. S-au întors, numai că nu au mărimea potrivită. Sunt mult prea *mici*!

Siluetele miniaturale făceau semne şi chiţăiau.

— Lasă-i în seama mea, decise *signora* Strega-Borgia şi scoase o baghetă din buzunar. Îi aduc eu imediat la mărimea lor naturală.

Femeia începu să bălmăjească tot soiul de cuvinte în latină, trecând cu bagheta peste capetele micii sale familii. Siluetele începură să crească din ce în ce mai mult.

— Hm, mamă, e ceva-n neregulă, vorbi Titus alarmat. Mai ţii minte ce spuneai mai devreme despre greşeli?

Siluetele ajunseseră acum la mărimea lor normală. Aflată în spatele lui Titus, doamna McLachlan îşi îngropa chipul în palme. Faţa *signorei* deveni pământie.

— Vai, *Pandora*, vorbi Titus cu regret în glas.

— *Ce*? Strigă copila. Ce mai e *de data asta*? Urmări privirea lui Titus care-o conduse spre locul în care ar fi trebuit să aibă picioarele. Aaah! Ce-s *astea*?

— Picioare, îi sări Titus în ajutor. Toate opt.

— Vai, NU! Plânse fata. Uită-te la *tata*!

— Cu mine ce mai e? întrebă *signor* Strega-Borgia.

— Îi spun eu sau tu? Vorbi Titus cu soră-sa.

— Iubitule, răsuflă *signora*, se pare că zonele centrale ale corpului tău au fost confundate cu cele ale bebeluşei noastre...

— ... zonele mele centrale... repetă *signor* Luciano aruncându-şi ochii în jos. Aaah, bleah, scuzaţi-mă, dar am nevoie de-un scutec nou.

— ... Şi tată, ăăă... dacă tot veni vorba, continuă Titus cu obrajii învăpăiaţi, să ştii că eşti dat cu ruj pe buze.

— Nu cred că arăt foarte bine, cu dosul ud leoarcă şi cu buze roz bombon.

— Nu-mi pasă cum arăţi, îi zise *signora* plină de loialitate, mă bucur aşa de mult că eşti acasă!

— Ah, *copila mea*, gînguri doamna McLachlan. Mica mea... *ba nu*, *marea* mea Căcuţa, hai la mine, drăgălaşo!

Neştiind că fusese preschimbată într-un sugar de mărimea unui adult, Căcuţa se opri din scâncit şi merse de-a buşilea la doica-i mult iubită.

— Sărmana mititică, rosti doamna McLachlan nişte cuvinte fără rost. Hai să vedem dacă reuşim să-ţi găsim ceva de mâncare.

— Mai bine-i dai o porţie de oameni mari, sugeră Titus, văzând enormul bebe ce se târa prin încăpere.

— Şi eUUU? Cârâi Tarantella prăbuşindu-se la pământ. Nu pot să-mi închipui cum de-or fi bipezii în stare să meargă cu numai două picioare.

— Vezi că alea-s *ale mele*, îi spuse Pandora, cu o voce menită să-i sugereze că doar i le împrumutase pe o perioadă limitată.

— Şi toate opt picioarele alea faine şi păroase pe care le ai tu sunt *ale mele*.

— Hai să verific dacă nu găsesc prin cărţile de magie vreo vrajă care să cureţe mizeria asta, vorbi *signora* Strega-Borgia.

— Lasă, mai târziu, grăi soţul îmbrăţişând-o pe ea, şi pe cei doi copii mai mari. Vraja poate să mai aştepte, în clipa asta avem toată magia care ne trebuie...

Amin! Încuviinţă tăcută doamna McLachlan şi o duse pe enorma Căcuţa afară din cameră, închizând apoi uşa în urma sa.

Soţul şi soţia s-au ţinut vreme îndelungată strâns în braţe, ca şi cum n-ar mai vrut să-şi dea niciodată drumul. Titus observă alarmat că are ochii în lacrimi.

Clenci cu ex-Pronto cărăbănit pe umeri, tuşii politicos:

— Domnule... Doamnă... să-l duc în pod pentru moment? Îmi închipui că nu vom avea nevoie de el ceva timp, nu?

— Sunt hotărâtă să-i vin de cap, bombăni Tarantella folosindu-se de perete drept punct de sprijin şi porni în urma lui Clenci.

— Nuanţa asta de roz nu te avantajează deloc, observă *signora* ştergând cu duioşie rujul de pe buzele soţului ei.

N-am mai văzut-o aşa de fericită de... ah, *a trecut o* veşnicie *de atunci*, îşi spuse Pandora.

— Haide, vorbi Titus în barbă şi-şi trase sora în afara dormitorului, închizând uşa. Nu au nevoie de noi acum.

— Dar... nu se poate... eu am nevoie de mama, se plânse Pandora dând

dintr-un picior păros spre a se face mai convingătoare. Numai ea poate să mă pună la punct. Uită-te şi tu, am şase picioare în plus...

— Mai poate să aştepte, rămase Titus ferm pe poziţie şi-o trase de-a lungul coridorului. Între timp, noi doi mai avem ceva de rezolvat.

— Cum ar fi ce? Vocea Pandorei venea de undeva de pe tavan. Hei, să ştii că nu-i aşa rău să fii jumate om, jumate păianjen. Ia uită-te la MINEEE!

Ajunse imediat după stucaturi şi, cu un salt agil, se atârnă cu capul în jos de candelabru. Titus refuză să se lase impresionat.

— Cum mai stăm cu rămăşagul pe care l-am pus noi doi? insistă el. Mai ţii minte? Tock? Puii de şobolan?

Pandora să lăsă să alunece pe podea pe un fir de păianjen.

— Mi-a venit dintr-odată, grăi fata, o poftă nebună de muşte albastre din alea crocante... dar ar merge şi-un ţânţar...

— Nu mai încerca să schimbi subiectul.

— Titus, uită-te la mine, n-am cum să înot prin şanţ în halul în care sunt! Gândeşte-te şi tu. Păianjenilor le e *groază* de apă. Poezia aia cu păianjenul care s-a urcat pe jgheab e-o tâmpenie curată. Arată-mi tu mie un păianjen care înoată, şi-am să-ţi dovedesc că nu-i decât o minge păroasă şi udă leoarcă de fostă arahnidă.

— Absolut, încuviinţă Tarantella picând drept în mijlocul discuţiei, de pe tavanul de deasupra. Dar despre ce e vorba? De ce e nevoie să înoate în şanţ?

Titus se cutremură. De parcă nu era de ajuns să-şi vadă sora transformată în păianjen, hop că venise şi tarantela. Băiatul trase adânc aer în piept şi-i spuse:

— Am făcut un pariu. A avut cinci zile la dispoziţie să găsească puii Multitudinii, dacă nu, trebuie să dea o tură de şanţ.

— *Alea*?! scuipă Tarantella. Rozătoarele alea nemernice? Oribilităţile alea rozalii? Păi... e *uşor*. Pot să te anunţ că le-a găsit deja.

— Le-am găsit? întrebă Pandora.

— *Le-a găsit*? Zise şi Titus în acelaşi timp.

— *Fireşte*, întări Tarantella. Ia gândeşte-te. Mai ţii minte când ne delectam cu depăşirea vitezei în reţea, mai ştii că era să facem un accident? Venea ceva din faţă? Mai repede ca un strănut? Un ghemo-toc de lumină, mai ştii?

Ochii fetei se măriră.

— Aha, *ei* erau! Mă miram eu de ce mi se păreau aşa de cunoscuţi...

Tarantella rămase atârnată de tavan cu cele două picioare strânse în jurul trupului.

— Aşa că n-are rost să mai amintim de şanţuri cu apă, se cutremură ea, sau de păianjeni care fac baie, tresări ea din nou, şi mai ales hai să nu mai vorbim niciodată de valiza aia împuţită şi plină mereu de progenituri.

— Aşa deci, chiar i-am *găsit*, zise Pandora gânditoare.

Se simţea uşoară ca aerul. I se părea că are în corp milioane de baloane. Pariul căzuse, şanţul nici nu mai intra în discuţie, la fel şi Crocodilul! Produse câţiva metri de mătase de păianjen şi-şi dădu drumul de pe balustradă impresionată.

— AM SCăPAAAATttt! ţipă ea şi dispăru. Tarantella oftă. Cât îi mai plăcea fetei ăsteia să joace teatru! Zgomote şi actorie! Numai că, decise ea, mai avea multe de învăţat despre învârtitul mătăsii. Păianjenul îl privi pe Titus. Acesta nu făcea nimic altceva decât să-şi închidă şi să-şi deschidă gura.

— Nu vreau să ştiu decât ce s-a petrecut cu ei! Unde au dispărut?

— Nici nu ştiu şi nici nu-mi pasă, îi răspunse păianjenul. Iar acum, scuză-mă, te rog, am să mă duc acasă.

Lipsită de experienţă, Tarantella se lansă pe cele două picioare şi-o porni şontâcăind spre pod.

O simplă schimbare de noroc

Professore Jupoaie-Fileuri îşi scoase zgomotos mănuşile de chirurg şi le aruncă într-un coş de gunoi cu pedală. Pe deasupra măştii verzi purtate în timpul operaţiei i se vedeau ochii extenuaţi, roşii de oboseală. Operaţia nu fusese încununată de succes. De fapt, dată fiind o eroare a computerelor, fusese un adevărat dezastru.

Din celălalt capăt al sălii de terapie intensivă, anestezistul privi încruntat echipamentul din dotare şi-l lovi uşor cu degetul înmănuşat.

— Maşinărie inutilă, bombăni el şi-o lovi cu sete.

Monitorul ce înregistra bătăile inimii se trezi brusc la viaţă, vărsând din intestinele-i zgomotoase vreo patruzeci de metri de grafice.

— Aşa mai merge treaba, rosti anestezistul examinând hârtiile.

Bărbatul mângâie o siluetă bandajată ce zăcea pe patul de lângă el:

— Pentru o clipă, am crezut c-ai *murit*... Asistenta îşi întrerupse număratul bisturielor pătate de sânge şi-şi ridică privirile.

— Probabil că asta o să şi vrea după ce-o să se trezească.

Profesorul gemu şi-şi masă fruntea, între sprâncene.

— Îţi mulţumesc pentru încrederea acordată, soră.

Angajatul care se ocupa cu curăţenia spitalului se opri din dezinfectarea podelei şi-şi clăti agale cârpa într-o găleată ruginită de metal. Picături de apă roşiatică săriră pe lângă el.

— Ce *masacru*, se plânse el, e sânge peste tot... chiar era nevoie să fiţi aşa de necontrolat? Îmi ia de două ori mai mult timp decât ar fi trebuit, şi încă n-am terminat cu...

— Gata, GATA! Urlă *Professore*. *Asta e*. Am zbârcit-o, da? Cu toţii greşim în viaţă. Nimeni nu-i perfect. Taică-meu, odihnească-se în pace, îmi spunea când făcea fileuri din burtă de porc, sau din pulpă de oaie sau din inimă de vită: „Fiule, în viaţa asta, nimeni nu-i perfect... nici măcar maică-ta”.

— Ei, haideţi, interveni anestezistul, liniştiţi-vă. *Professore*, nu-i numai vina dumneavoastră. A fost o problemă serioasă cu conexiunea pe internet, nu-i aşa?

În pofida liniştii care îi întâmpină întrebarea, pe bărbat începuse să-l

pasioneze tema discuţiei.

— Deci aşa, o grămadă de rozătoare nomade a invadat internetul, nu? Şi s-au amestecat cu tiparul generat de calculator pe care-l foloseam să remodelăm faţa tipului ăsta, nu? N-aţi greşit cu nimic. Şi-o să se trezească tipul ăsta, nu?

Omul împunse cu degetul trupul tăcut din pat.

— O să se uite în oglindă, o să zică: „Ce mi-ai făcut? şi-o să vă dea în judecată, aşa-i? Dumneavoastră daţi în judecată compania de calculatoare, aşa-i? Compania dă în judecată furnizorul de microprocesoare...

— Aşa-i? Îl întrerupse Professore sesizând urmarea.

— Furnizorul de microprocesoare dă afară un muncitor de la linia de asamblare, anestezistul făcu o pauză pentru a se bucura de efectul obţinut.

— AŞA-I! Completară în cor asistenta şi omul de serviciu.

— După care, continuă anestezistul, muncitorul se duce acasă şi ţipă la nevastă şi copii...

— Îşi revine, îi avertiză asistenta.

Don di S'Embowelli înota într-o baltă de sânge. De jur împrejurul lui atârnau suspendate în aer, plutind, scheletele nefericiţilor Ragu, plus alte câteva trupuri cărora Don-ul le luase viaţa. Se smuci şi gâl-gâi, încercând să ajungă la suprafaţă... lumină... aer. Demn de milă, chiţăi şi lumina îi explodă deodată în faţă, ca şi cum ar fi fost într-un iad de oţel în care simţurile i se multiplicaseră de o sută de ori. Mirosul de dezinfectant îi ardea nasul bandajat, lumina îi înfiera ochii bandajaţi, şi orice zgomot care îi ajungea în urechi suna ca un tunet.

De undeva din apropiere răzbătu un val oceanic urmat de-un zgomot ritmic, hâş, hâş, şi, în cele din urmă, o voce îi zgârie timpanele:

— De-aş fi în locul dumitale, *signor*, i-aş da în judecată pentru tot ce-au făcut...

— Chiţ, chiţ? întrebă Don-ul.

— Vă simţiţi mai bine, *signor*? *Vocea* cea nouă era însoţită de o rafală de parfum ieftin. Nu e cazul să încercaţi încă să vorbiţi.

— Chiţ, CHIIŢ, CHIIIŢţţ! zise Don di S'Embowelli.

— Ai avut ghinion, bătrâne, se făcu auzită şi cea de-a treia voce care deveni dureros de zgomotoasă, întrucât stăpânul ei se apropie de patul bolnavului. Am avut ceva probleme în timpul intervenţiei, dar în doi ani de chirurgie reparatorie o să descurcăm totul...

— Chiţ, Chiiţ, Chiiiţ! Zbieră Don-ul rupându-şi bandajele care-i acopereau capul dintr-o parte în alta.

— SORĂ! strigă anestezistul cât îl ţinură plămânii. Ţine-i capul nemişcat, am să-l adorm la loc.

Reproşurile chiţăite dispărură treptat, căci Don di S'Embowelli alunecă în acelaşi val mareic roşiatic, cu mustăţile-i cele noi lăsate pe spate. E *mult mai*

uşor, gândi el, *să înoţi dacă-ţi foloseşti codiţa roz drept cârmă*.

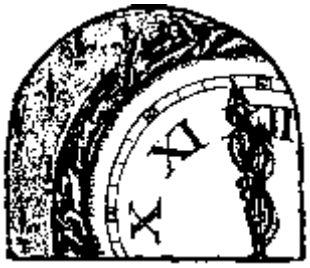

Sortaţi

Deşi nu simţea deloc încredere, *signora* Strega-Borgia vorbi pe un ton care insufla convingere:

— Bun, hai să punem la punct amestecătura asta. Familia se strânsese în biblioteca din StregaSchloss, zâmbind cu toţii pentru o poză pe care Pandora o făcu cu această ocazie.

— Una singură, mamă, şi gata, dar stai să apar şi eu în ea, vorbi copila şi-i dădu aparatul mamei, după care lipăi grăbită pe podea şi se căţără pe perete până ajunse să atârne cu capul în jos de cornişă.

Tarantella îşi puse picior peste picior de om şi-şi dădu ochii peste cap.

— Haide *odată*, porunci ea iritată. Eram în plină degustare a celei mai *delicioase* mese şi m-am lăsat târâtă până aici pentru...

— ZÂMBIŢI! Le ceru *signora*.

Zâmbiră cu toţii, iar aparatul trecu momentul în eternitate. *Signor* Strega-Borgia pozase în picioare, cu un braţ pe şemineu şi cu un scutec nou, Tarantella se holbă în aparat cu picioarele încolăcite de braţul unui fotoliu, Căcuţa, aţipită, fusese rezemată de un munte de cărţi, Titus venise în pijama şi afişa o plictiseală de zile mari faţă de eforturile Pandorei de a-i atrage atenţia: copila ba îi sărea dinainte, ba se legăna suspendată de-un fir de mătase de păianjen, ba...

— Oare s-a declanşat bliţul? Se întrebă *signora*, privind cu atenţie lentilele aparatului foto şi aşezân-du-l apoi alături, pe-un scaun.

Pendulul de pe şemineu porni să bată miezul nopţii.

— Şi-acum, hm, hai să vedem dacă pricep despre cum vine asta, rosti *signora*, răsfoind o carte imensă legată în piele şi ronţăindu-şi vârful baghetei, cu un aer gânditor.

Familia aşteptă. Nerăbdător, *signor* Strega-Borgia interveni:

— Draga mea, eşti *sigură* că de data asta o să-ţi iasă cum trebuie? Dacă ai să ne preschimbi în gândaci de bucătărie sau în altceva şi mai rău?

Signora Strega-Borgia îşi azvârli bagheta şi izbucni în lacrimi amare.

Uşa bibliotecii se deschise dând-o la iveală pe doamna McLachlan cu o tavă încărcată.

— Uite, dragă, rosti ea ignorând complet suspinele sonore ale stăpânei sale, n-avem nevoie decât de-o ceaşcă bună de ceai şi-un biscuite cu fructe, sau poate de un cozonac cu fructe confiate, sau de o bucată de negresă, de chec cu lămâie sau banane, sau... femeia se opri, deduse că *signora* încă mai plângea, şi continuă... sau poate că nu vă e foame?

Flora aşeză tava de ceai direct peste cartea de magie rămasă deschisă şi ridică bagheta azvârlită într-un colţ.

— Mare pacoste mai sunt şi obiectele astea! Declară ea. Niciodată nu se ridică la înălţimea situaţiei.

Signora Strega-Borgia îşi ridică privirile. Pe chipu-i brăzdat de lacrimi se zărea o sclipire de speranţă.

— Şi-acum, dragă, urmă doamna McLachlan tăind porţii generoase de negresă, ascultă-mă, ţi-am spălat şi ţi-am călcat cea mai bună baghetă, te aşteaptă pe masa din bucătărie. De ce nu dai o fugă până jos s-o iei, şi între timp eu îţi torn o ceaşcă de ceai?

Ascultătoare, *signora* o luă spre bucătărie. De cum nu i se mai auzi zgomotul paşilor, doamna

McLachlan scoase cutiuţa de plexiglas din buzunar şi, aruncând o privire de dragon familiei, îngheţându-le sângele în vine, poruncii:

— Să nu suflaţi vreun *cuvânt*! spuse şi-i reduse la tăcere cu un simplu gest al mâinii. Să n-aud vreun cuvânt, nici acum, nici când se întoarce *signora*, altminteri nu mai pupaţi chec. Într-o bună zi, *signora* o să ajungă o vrăjitoare pe cinste, dar asta n-o să se întâmple decât dacă o să *creadă* şi ea că e în stare.

Doamna McLachlan îşi deschise trusa de machiaj şi începu să apese tastele.

Doica dădu de *signora*, care venea cu bagheta proaspăt spălată, pe coridorul de lângă bibliotecă.

— Nu c-aş ştii eu mare lucru despre magie, dragă, dar... aş putea să-ţi sugerez ceva?

Signora Strega-Borgia îşi muşcă buza de jos şi încuviinţă.

— Am stins toate luminile din bibliotecă ca să poţi să te concentrezi mai bine. Ai destulă lumină de la şemineu, cât să vezi încotro să-ţi îndrepţi bagheta asta curată. Cine ştie, poate că data trecută te-a distras imaginea celor dragi aflaţi la ananghie. Prin urmare... uite care-i sfatul meu, dacă te interesează, *nu* aprinde luminile până nu ai terminat. În felul acesta, n-o să le mai vezi mutrişoarele şi-o să te concentrezi mai bine asupra vrăjii.

Doamna McLachlan mângâie braţul *signorei* şi-i deschise uşa bibliotecii, invitând-o înăuntru.

În lumina tremurătoare a şemineului, *signora* abia reuşea să desluşească siluetele celor dragi, strânşi lângă cămin. Un picior subţire şi păros o salută, urmat de un reproş şoptit:

— Tarantella... PAN, n-am glumit, nu-i mai dis-trageţi atenţia!

Un suspin întretăiat al Căcuţei avu darul de a o îmbărbăta pe *signora*. *Familia mea are nevoie de mine*. *POT să fac asta*. *Cred că sunt o vrăjitoare destul de bună*! Corectă imediat ultimele cuvinte: *Chiar sunt o vrăjitoare bună*. *Sunt*. *Sunt*!

Femeia îşi ţinu respiraţia, strânse degetele pe baghetă şi începu mai întâi rar, apoi mai rapid să se învârtă. În spatele ei, cu aparatul de fotografiat al Pandorei în braţe, aştepta doamna McLachlan.

Chiar când *signora* se opri din învârtit şi-şi îndreptă bagheta tremurătoare spre întreaga sa familie, doamna McLachlan declanşă bliţul aparatului. Acesta lumină încăperea, iar *signora* trase adânc aer în piept, după care se grăbi să aprindă luminile.

— Ei, dragă, *foarte bine*, bravo! O felicită doamna McLachlan şi aruncă familiei priviri aprinse.

— Aaa... păi... EXCELENT, mamă, rosti Titus prinzându-se primul.

— Ce vedetă, adăugă Tarantella aplaudând din toate cele opt picioare.

— Cum de-ai făcut aşa ceva? Vorbiră stereo *signor* Strega-Borgia şi Pandora.

— Eh... le răspunse *signora* Strega-Borgia, amestecând cu un aer nepăsător în ceaşca de ceai cu bagheta, n-a fost mare lucru.

Cel puţin, observă doamna McLachlan ducând-o pe Căcuţa sus, la culcare, *cel puţin*, *a avut decenţa să roşească*...

Gustul verii

Doamna McLachlan strigă încântată:

— Ah, Oală-sub-presiune, nu trebuia să te deranjezi! Tort! De ziua mea. Ce *drăguţ* din partea ta!

O îmbrăţişă pe bucătăreasa îmbujorată în obraji şi privi tortul cu neîncredere.

— Ce culoare neobişnuită are, murmură *signora* Strega-Borgia, dintotdeauna am fost de părere că griul e la modă... haide, Ffup, ocupă-te de lumânări, te rog.

Binevoitor, dragonul se aplecă şi stropi câteva flăcări din ambele nări. Întreg tortul se lumină instantaneu.

— *Cincizeci* de lumânări, şopti Titus. Bleah! Nu vreau s-ajung niciodată *aşa* de bătrân!

— Putem aranja asta, răspunse Pandora. Doamna McLachlan trase adânc aer în piept.

— Pune-ţi o dorinţă, pune-ţi o dorinţă, o rugă Pandora.

Doica îi făcu cu ochiul şi expiră.

— Bravo! Aplaudă *signora* şi-şi ridică paharul. Şi acum o să ţi se adeverească dorinţa.

— Dar *nu poţi* să ne spui care era, rosti Pandora plină de speranţă.

— Dar *poţi* să tai tortul, comentă *signora*. Oala-sub-presiune îi înmâna doamnei McLachlan un cuţit, după care dispăru în bucătărie după farfurii.

A fost o zi perfectă, îşi spuse Titus. *Dacă ar fi fost dorinţa* mea *de ziua de naştere*, continuă el, *mi-aş fi dorit ca fiecare zi de-acum înainte să fie exact ca asta*.

După o dimineaţă plină de soare, luaseră cu toţii prânzul în grădină, iar acum, sătui şi somnoroşi de fericire, familia alături de toate animalele de casă lenevea pe peluză, tolănită pe pături şi şezlonguri, privind cum ultimele raze ale soarelui alunecau în mare. Lumina de amiază preschimba castelul în auriu, îl poleia în cele mai calde nuanţe şi purta în aer mireasma caprifoiului.

Dacă era ziua mea *de naştere*, visă Pandora cu ochii deschişi, văzând cum doamna McLachlan se lupta să pătrundă în glazura cenuşie, *mi-aş fi dorit*

să am un altfel de tort...

O umbră ateriză pe faţa de masă.

— Nonna! strigă *signora* şi se ridică în picioare. Ce surpriză plăcută!

— Şi tu care credeai că *cincizeci* de ani înseamnă mult! Îi şopti Pandora lui frate-său.

O doamnă foarte în vârstă se scurgea pe deasupra resturilor de la prânz.

— M-a decongelat cineva, îndrugă ea, după care dădu cu ochii de tort. Ce drăguţ din partea voastră. Un tor... Pentru mine? E cumva ziua mea de naştere? Iar?

— Bine-ai venit înapoi, Nonna, o salută *signora* Strega-Borgia şi-o conduse pe bătrână spre un şezlong, împăturind-o blând înăuntru. Doreşti nişte ceai? Şampanie? Căpşuni, poate?

— L-au descoperit? întrebă bătrâna.

Avea un glas dureros de uscat şi, ca un foşnet de frunze de hârtie, scotea cuvinte făcute din praf.

— *Leacul*, ştii tu, adăugă ea. *Mai* ţii minte, nu? Ochii-i apoşi o fixau rugător pe *signora*.

Nu, Nonna, nu încă, îi răspunse aceasta. Strega-Nonna se prăbuşi în şezlong. Privită la lumina soarelui, avea o piele aproape transparentă. Sab se prăbuşi la picioarele ei cu un mârâit slab. Bătrâna surâse, şi întregul chip se crâmpoţi ca o nucă. Scârţâind din încheieturi, se plecă în faţă să mângâie capul grifonului.

— Animal drag şi credincios, murmură ea, îţi duci cei şase sute de ani mult mai bine ca mine.

Grifonul o sorbi din priviri, mut de admiraţie.

— Mi-e dor de conversaţiile noastre, cugetă ea cu glas tare, de plimbările noastre prelungi... Să ştiţi de la mine, congelatorul ăla e-un loc destul de pustiu. Şi totuşi... într-o bună zi...

Pleoapele grifonului stoarseră două lacrimi gigantice.

Strega-Nonna izbuti să se repună pe picioare. Cu mari chinuri, se aplecă şi luă o căpşună din castronul cu fructe. Titus privi fascinat cum bătrâna o vârî în gura-i cauciucată, o morfoli o clipă, după care o înghiţi.

— Vara... zise ea şi porni şontâcăind spre casă. Gustul tuturor verilor...

Bătrâna dispăru prin uşa umbrită a castelului. Sab lăsă să-i scape un scâncet.

— Ce-a vrut să spună cu „un leac”? întrebă Pandora.

— Împotriva bătrâneţii, draga mea, îşi trase nasul *signora* Strega-Borgia, ştergându-şi ochii cu şerveţelul. Aşteaptă până când or să găsească un tratament pentru bătrâneţe, după care n-o să mai fie nevoie să trăiască în congelator.

— Dar tu nu ştii s-o vindeci? Se interesă Titus. Cu vreo vrajă, ceva? S-o prefaci la loc tânără?

Signora Strega-Borgia oftă.

— Titus, sunt anumite lucruri care depăşesc puterile mele magice. Unul dintre ele e tratamentul contra bătrâneţii.

Grupul de pe peluză rămase tăcut, gândindu-se la asta. Un fluture-ţestos ateriză pe tort, gustă un pic din glazura cenuşie şi se prăbuşi dând din aripi pentru ultima dată.

— Biata Nonna, vorbi Pandora. Trebuie să fie îngrozitor să stai acolo şi să ai drept companie doar nişte îngheţată şi şniţele congelate.

— A fost decizia ei, interveni *signor* Strega-Borgia. Dar eu personal cred că face o mare greşeală.

— E-un eşec al întregii familii, spuse *signora*, surâzându-i lui Titus. Nu-ţi face griji, în legea ei, acolo, e destul de fericită, să ştii. Reapare de fiecare dată când se întrerupe curentul, ne salută, ne întreabă dacă s-a mai înregistrat vreun progres în ştiinţă, după care se duce la loc la culcare. Face asta de *secole*.

— Şi cum s-a descurcat înainte să se inventeze congelatoarele? întrebă Titus.

— Locuia undeva aproape de Polul Nord, îi răspunse mama, într-un aisberg. Sub cerul Aurorei Boreale, alături de balene şi urşi polari, să nu mai menţionăm milioane de batoguri.

— Am adus farfuriile doa'na McCacclong, ţipă Oala-sub-presiune, apărând din penumbra crescută deja de jur împrejurul casei.

Îşi strânse ochii din pricina soarelui şi-şi răsuci mâinile în şorţ.

— Vai mie, bunule *Dumnezeu*, rosti doamna McLachlan amintindu-şi de tort.

Mai încercă o dată cu cuţitul, dar glazura rămase imună la orice asalt.

— Din ce *e* chestia asta? întrebă ea după ce rupse vârful cuţitului şi-l înfipse într-un rest de salată de cartofi. Beton?

— Da, încuviinţă bucătăreasa, fără să-şi dea seama, în fericirea ei, de efectul produs de această afirmaţie asupra întregului grup. Est bethon gata du preparat, aşa zitee pe pachet.

— Scumpa mea, i se adresă doica, fii un înger şi du-te să-mi aduci alt cuţit, vrei? Mi se pare că ăsta s-a rupt.

Bucătăreasa se făcu nevăzută în direcţia bucătăriei pentru a doua oară, iar doamna McLachlan scoase o cutiuţă din buzunar.

Clenci oftă. *Iar începe*, îşi spuse el, *câtă vanitate*...

Şi-apoi, o lumină scurtă, urmată de-un miros de zahăr ars.

— Doamne Sfinte! Aprecie *signora* Strega-Borgia picată în admiraţie şi afişând o ignoranţă totală în treburile culinare. Cum ai făcut *asta*? E-un fel de torţă, nu? Ca un cuptor cu microunde portabil? Ce aparat deştept!

Clenci o fixă din priviri pe doamna McLachlan. În cele din urmă, izbuti să pună doi cu doi laolaltă şi să facă calculul.

— De data *asta*, i se adresă doica şoptind, n-am mai ratat ţinta. După care continuă pe un ton absolut normal: Oală-sub-presiune... cuţitul, ce drăguţă eşti, dragă. Şi-acum... tort, vrea toată lumea?

Înotând cu crocodilul

Cele dintâi stele îşi făceau apariţia pe cer atunci când familia termină de sărbătorit ziua de naştere a doamnei McLachlan. Tortul fusese devorat până la ultima picătură de glazură; Knot lenevea sub un castan mestecând leneş cea de-a patruzeci şi treia lumânare roz.

Clenci şi doamna McLachlan scuturară firimiturile de pâine de pe faţa de masă, iar lumina nopţii se reflectă în pânza antică. Pentru o clipă cei doi se reuniră sub razele reflectate de faţa de masă pe care o strânseră pachet.

Signorul şi *signora* porniră agale spre lac să privească soarele prelingându-se în mare. Titus observă satisfăcut că mergeau strâns îmbrăţişaţi.

— Cred c-o să fie totul cum trebuie, Titus, îi spuse Pandora. De-acum putem să nu ne mai facem griji din pricina lor.

— Bleah, se *sărută*! Bombăni Titus, dat de gol de aeru-i satisfăcut care-i trăda fericirea simţită la vederea părinţilor antrenaţi în acest comportament revoltător.

Pandora oftă şi se prinse de burtă.

— Am mâncat prea mult, remarcă ea voioasă.ââ

— Ca un porc! O apostrofă Titus.

Pandora îl ignoră cu eleganţă şi se aplecă să strângă într-un castron nişte resturi de copane de pui şi sendvişuri cu salam.

Titus o privi oripilat.

— Doar n-ai de gând să mai...

— Mănânc şi astea? Continuă ea şi apoi propti castronul peste o caserolă plină cu salată de cartofi. Eşti ridicol, nu, mă duc să-i dau de mâncare lui Tock. Îmi ţii de urât?

— Vin şi eu într-un minut, spuse Titus şi căscă, întinzându-se ca un crab pe iarba udă de rouă.

Îşi urmări sora dispărând pe după StregaSchloss, în direcţia şanţului. După aşa o zi plină de soare şi mâncare, se simţea mult prea plin să se poată mişca. Nu încă. Deasupra sa prindeau viaţă constelaţiile deja bine-cunoscute, prinse parcă cu acul pe-un cer purpuriu. În căutarea nocturnă de hrană, liliecii îşi luară zborul de pe streşinile casei, evitând cu îndemânare vârfurile copacilor.

Apa din şanţ era nemişcată şi oglindea luna în creştere pe deasupra dealurilor îndepărtate. Pandora îşi aşează ofrandele pe piatra caldă care încercuia căminul lui Tock şi se aşează, în aşteptare. Undeva în celălalt capăt, se făcu simţită o izbitură frenetică printre nuferi, care-i demonstra că nu avea să zăbovească îndelung.

Însoţit de o serie de urlete şi ţipete ruginite, botul lui Tock îşi făcu apariţia şi sparse apa la niciun metru de Pandora. Ochii galbeni, vechi de când lumea, se întâlniră cu cei verzi. Pandora se cutremură. Imaginea colţilor ălora, strâmbi ca nişte pietre de mormânt într-un cimitir uitat de lume, îi reaminti de recenta ei experienţă din care abia scăpase. De cum prinse mirosul cinei, nările crocodilului începură să freamăte. Animalul goni într-acolo iscând valuri în jur. Pandora ţâşni în picioare şi se trase deoparte, exact în clipa în care crocodilul ieşi din apă.

Spre marea ei uşurare, graba lui Tock nu fusese provocată de Pandora. Crocodilul o ignoră cu desăvârşire şi-şi înfundă nasul într-un teanc de sendvişuri cu salam. Lacom, îşi deschise larg fălcile şi imediat păru să fie într-o dispoziţie mult mai bună. După ce devorase doi gangsteri de-ai lui Pronto, plus cuţitul şi arma automată, animalul jurase să nu se mai atingă niciodată de carne de om, în special din cea care purta arme.

— Blark, şuieră el arătând salamul. Glurk ploot phitui.

— Poftim? Îi întrebă Pandora fără să priceapă o iotă.

— Glop. Splug... drekk, explică Tock, desalamizând sendvişurile şi aruncând bucăţelele roşii de carne prin tufişuri.

— Nu-ţi place salamul? Se interesă Pandora.

— Drekk yrrg. Carne-bleah! Răspunse Tock şi se apucă de examinat conţinutul caserolei.

— Te-ai convertit de curând la vegetarianism? Se miră Pandora, uimită peste măsură.

În minte începu să-i încolţească un plan sălbatic.

— Gaw titin wun, continuă Tock şi termină cu o poftă de lup hămesit salata de cartofi.

După un moment de reflecţie, prinse caserola şi-o mîncă şi pe ea. Animalul etala un număr alarmant de colţi dezveliţi într-un surâs, după care lipăi înapoi în şanţ şi dispăru agil în întuneric, exact când Titus veni să-şi caute sora.

Spre marea lui oroare, Titus sosise la timp s-o vadă pe Pandora rămasă în chiloţi şi maiou, cum încerca apa din şanţ cu piciorul. *Doar n-are de gând s-o facă*! Îşi spuse băiatul, rupând-o la fugă.

Fără să-şi întoarcă capul să-i arate că l-a văzut, Pandora zise:

— Şi-aşa, cică aş fi fraieră, nu? O pisică speriată! Un iepure fricos!

— Pan, o imploră băiatul. N-o face. A picat pariul.

— Aşa o fi, continuă ea întinzându-şi braţele înainte, dar ai să crezi toată

viaţa că n-am fost în stare să-mi ţin promisiunea.

— Nu-i adevărat. Sau... mă rog, admise Titus. Pandora se ridică pe vârfuri şi-şi aduse braţele deasupra capului. În celălalt capăt al şanţului, în partea cea mai întunecată se mişcă ceva. Ceva ce nu mai mâncase o doică de câteva săptămâni.

— Te rog. Pandora, nu face asta! Stărui băiatul care ajunse la şanţ în clipa în care sora lui tocmai plonja în apă.

Valuri mari loviră piatra de pe marginea şanţului udându-i picioarele lui Titus. Din cel mai întunecat colţ, un val de apă în formă de săgeată se apropie de punctul de plonjon al Pandorei.

— VAI, NU! Titus era îngrozit.

Ce i se întâmpla acum era mai rău decât să-ţi trimiţi surioara prin internet, mai rău decât să-ţi găseşti mama beată, mai rău decât să fii ameninţat cu pistolul... pur şi simplu, nu-şi putea imagina c-ar mai fi putut trăi fără Pandora. Băiatul se avântă în valuri şi-şi aminti aproape instantaneu că lecţiile lui de înot eşuaseră lamentabil. Ce naiba fac? Intră el în panică, simţind cum apa îi trecea peste cap. Habar n-am să înot şi pe aici pe undeva se ascunde o reptilă hămesită

— Ajutor! Urlă el reuşind să iasă la suprafaţă. Ajutor! Ajutor! Mă înec!

— Nu fi fraier, auzi el o voce cunoscută.

Gata, *am murit*, îşi spuse Titus, *am început să aud diverse chestii*.

O putere de neoprit îl împingea cu viteză prin şanţ. Titus deschise ochii. Era cocoţat pe botul crocodilului.

— NU! Răcni el. Ajutor!Mă mănîncă crocodilul!Ajutor!

Exasperat, crocodilul îşi dădu ochii oblici peste cap. încordându-şi fără bătaie de cap muşchii gâtului, Tock îl trecu pe Titus pe spatele-i plin de solzi şi mai dădu o tură de şanţ.

Amintindu-şi deodată motivul pentru care sărise în apă, Titus îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui Tock şi încercă să-l sugrume pe asasinul surorii sale.

— Aaah, se lăfăi Tock, pasămite nimeni nu-l mângâiase vreodată.

În semn de apreciere, crocodilul îl apucă în joacă de braţe.

— AUUU! M-a prins!!Am să mor!!!

— Titus, taci din gură, pentru numele lui Dumnezeu.

— Pandora, tu eşti? Eşti în *viaţă*?

— Da. Şi la fel eşti şi tu, îl anunţă Pandora, stropindu-l cu apă. Tock, dă-i *drumul*.

Crocodilul dădu drumul braţelor lui Titus. Spre marea lui ruşine, nu avea nici măcar o zgârietură.

— Titus, ia spune-mi, ce făceai în şanţ?

— Te salvam de fiara asta.

— Vai, Titus, ce *curajos!*

— Ba nu, rosti Titus mişcându-se prudent pe spatele lui Tock, cât mai

departe de şirurile de colţi, n-a fost deloc curajos, a fost o pros...

Cuvintele i se pierdură într-o explozie de balonaşe de aer, căci Tock tocmai plonjase sub apă. Titus simţi nişte braţe puternice care îl trăgeau înapoi la suprafaţă.

— Pandora, bolborosi el pe jumătate înecat. Ce faci?

— Te salvez, dragă frate. O apucă spre mal, ca un adevărat expert, ţinându-i bărbia în palmă. Te salvez de tine însuţi...

— De ce nu mi-ai spus? Bombăni Clenci. În loc să mă laşi să mă fac de râs...

Doamna McLachlan privi cerul înstelat pe care se profilau siluetele lui Sab şi Ffup.

— Dar nu te-ai făcut deloc de râs, dragă. Dimpotrivă, ai fost extraordinar de curajos.

— Şi cum rămâne cu cutia aia a ta, insistă Clenci. Ar fi trebuit să-mi zici ceva...

Doamna McLachlan îşi coborî privirile şi le întâlni pe ale lui.

— *Ce* să-ţi spun? Îl întrebă. „Vai, Clenci, am aici o cutiuţă care-i făcută dintr-un calculator superin-teligent amestecat cu nişte magie de modă veche, aşa că dă-te la o parte şi las-o pe bătrânică să se ocupe de criminalul ăsta înarmat... Sau: „La o parte, dragă, lasă o vrăjitoare adevărată să se ocupe de treaba asta! Vino-ţi în fire, băiete, nu m-ai fi crezut nicio clipă!

— Hm! Clenci se scărpină furios pe undeva pe sub kilt. Hm, păi, cam ai dreptate, absolută dreptate. Dar *acum* te cred. Bărbatul se opri o secundă şi reîncepu rugător: Flora , n-ai putea să-ţi foloseşti cutiuţa să faci ceva cu fusta asta idioată?

Hohotele doamnei McLachlan răsunară departe în vale, împletindu-se hăt departe cu sirenele bărcilor de pescuit homari ce trasau o linie argintie pe mare.

În bucătăria castelului, Oala-sub-presiune aţipise pe-o laviţă antică, cu tălpile proptite pe spatele păros al lui Knot şi cu o carte de bucate aşezată întredeschisă în poală.

Congelatorul reparat din cămară uruia şi scotea clicuri, adâncind-o din ce în ce mai mult pe Strega-Nonna în gheaţă.

— Titus! Îl strigă Pandora, apărând în dreptul uşii de la dormitor.

— Ce-i?

Băiatul îşi ridică privirile dintr-un manual de computere.

— Pot să intru? La mine-n dormitor e dezastru, n-am nimic de citit şi-n loc de pat am o cutie de chibrituri ruptă.

— Crezi că *tu ai* probleme? O întrebă Titus frunzărind manualul. Mie mi s-a stricat CD-ROM-ul. L-am desfăcut şi-am descoperit c-a băgat *cineva* în el felii de bacon.

— Câh! Reacţionă Pandora. Asta seamănă cu una din boacănele pe care

le-ar face Căcuţa...

— Bebeluşii sunt de-a dreptul greţoşi, comentă Titus.

— Când am să mă fac mare, n-o să am *niciodată* aşa ceva! Adăugă Pandora.

— Iar eu n-am să ajung *niciodată* bătrân, întări Titus. *Cincizeci* de lumânări, auzi şi tu!

— *Şase sute* de lumânări, gemu copila.

— N-ai reuşi să le stingi nici într-o mie de ani! rosti Titus.

— Vrei să pariem? întrebă Pandora.

— NU! Răspunse Titus.

Căcuţa se întinse ca o stea de mare. De o parte şi de alta părinţii ei gemeau în somn, atenţi să nu alunece din pat. Bebele se trezi în întuneric, înconjurat de mirosul greu al somnului transmis prin plapumă şi se gândi dacă să scâncească, să plângă sau să adoarmă la loc. Ceva o trezise, totuşi. Deschise larg ochii. I-auzi! Din nou! Semăna cu o zgârietură.

Nu vedea nimic, chiar dacă Luna Plină intra în dormitor şi lumina toată podeaua până la şemineu. Căcuţa închise ochii, iar genele-i aruncară umbre prelungi peste obraji. Respiraţia-i aproape insesizabilă deveni din ce în ce mai profundă şi, în câteva clipe, dormi dusă.

Aflată sub pat, Multitudina gemea şi se ţinea de burtoiul umflat cu ambele labe din faţă. *Niciodată*, *niciodată*, *niciodată n-o să se mai întâmple*, îşi jură ea. *E prea multă bătaie de cap*, îşi aminti ea între două crampe. *Şi-n afară de asta*, se arătă ea cuprinsă de frivolităţi, *n-am să-mi mai recuperez* niciodată *silueta de fată*, *dacă am să continui să fac pui*. După două minute, se uită surprinsă la o copie miniaturală şi roz de-a ei. *Asta a fost tot*? Se minună ea. *Asta-i tot*, *o singură bucată*? *Pfui*, *atunci chiar c-am scăpat uşor*, *mă aşteptam la cel puţin şase*... Şobolănaşul chel deschise gura şi chemă room-service-ul. *Cât despre nume*, îşi zise Multitudina prinzându-şi fiica la subraţ, cu o mişcare de expertă, *m-am hotărât să-ţi spun Terminus*...

SFÂRŞIT

DESPRE AUTOR

Debi Gliori este o autoare şi ilustratoare de mare succes – mai mult de 40 de cărţi ilustrate pentru copii. Este cunoscută în primul rând pentru *Mr. Bear* (*Domnul Urs*), care s-a vândut în peste 1,5 milioane de exemplare în toată lumea, din Japonia în America, şi pentru colaborările ei cu Joyce Dunbar la *Tell Me Something Happy Before I Go to Sleep* (*Spune-mi ceva vesel înainte să merg la culcare*) şi la *Tell Me What IVs Like to Be Big* (*Spune-mi cum e să fii mare*).

Magie de-a dreptul ucigătoare este primul roman al lui Debi Gliori şi începutul unei minunate serii despre familia Strega-Borgia. Debi susţine că a fost inspirată în prima ei incursiune în literatura de ficţiune mai amplă, de apropierea împlinirii a 40 de ani de viaţă şi de dorinţa de a dovedi acelor oameni care o tot întrebau când va scrie o carte „ca lumea”, că poate s-o facă.

Debi s-a născut în Glasgow şi a urmat cursurile Colegiului de Artă din Edinburgh, la sfârşitul cărora a primit o excursie şcolară la Milano pentru a descoperi misterele desenului italian. De atunci, Debi a devenit un liber profesionist ca ilustrator, mai întâi în publicitate, iar pentru ultimii 12 ani numai în editare de cărţi. Astăzi locuieşte lângă Edinburgh şi, în weekenduri, pe coasta de vest a Scoţiei.

Magie de-a dreptul ucigătoare a scris-o în mare parte întinsă pe canapea, după ce-şi trimitea la culcare cei cinci copii. Acum, totuşi, are un birou construit anume în spatele grădinii unde poate scrie, picta sau medita în linişte.

În puţinele momente de timp liber pe care le găseşte în viaţa ei, de-a dreptul plină, îi place să gătească, să îngrijească grădina, dar e întotdeauna tentată să arate puţin derutată, dacă o întrebi de hobby-urile ei, „căci se pare că „n-am niciunul...”